INLICHTINGENDIENST
A M S T E R D A M.

C.R.No.846[a]-'46 I.D.

Geheim.

18 OCT.

A.C.D. Werkgr. Vern

Amsterdam 16 October 1946.

Betr: Uw schrijven No.2951/XVII/46/M.N. dd. 17-9-46.

In antwoord op den inhoud van bovengenoemd schrijven wordt medegedeeld, dat omtrent den daarin genoemden Shaikh het volgende bekend is.

Zijn personalia zijn als volgt:

Shaikh Tayab, geboren 23-8-1906 te Bombay, journalist, woonplaats onbekend, doch vermoedelijk Londen.

Op 27-7-46 is hij per vliegtuig vanuit Londen op Schiphol aangekomen en logeerde hij vanaf dien datum tot 7-8-46 in het Park-Hotel te Amsterdam. Door de E.V.C. was in dat hotel een kamer voor hem gereserveerd. Hij woonde het congres der E.V.C. op 29-30 en 31 Juli 1946 te Amsterdam bij en meldde zich pas op 1-8-46 bij den Vreemdelingendienst te Amsterdam.
Hij bezit de Engelsche nationaliteit, heeft een Engelsch paspoort No.136220 en had op 26-7-46 te Londen een visum verkregen van 14 dagen voor een reis naar Nederland.

Op 2-8-46 bereikte den Vreemdelingendienst een telexbericht No.1099 waarin de aandacht op Shaikh werd gevestigd. Het congres der E.V.C. had toen reeds plaats gehad en kwam dit telexbericht dus te laat.

Op 8-8-46 heeft Shaikh zich bij den Vreemdelingendienst gemeld voor de afreis naar Londen.

Omtrent de andere in het schrijven genoemde personen beschikt de I.D.Amsterdam over geen gegevens en hebben deze zich niet bij den Vreemdelingendienst gemeld.

Verzonden aan: Hoofd C.V.D. Den Haag. D-2.

Mevr. d e W E T . uit Zuid-Afrika .Komt bij de Rijksvreemdelingendienst niet voor.

Mr. B O W M A N, uit Engeland. Zonder meerdere gegevens kan niet blijken wie met Mr.Bowman bedoeld wordt.

Josef F R A P P O R T I .uit Luxemburg.Komt niet voor.

K A L K U S .uit Tsjecho-Slowakije. Komt niet voor.

S T U Y T S.uit België.Zonder meerdere gegevens kan niet blijken wie met Stuyts bedoeld wordt.

D E B O C K. uit België. idem.

S H A I K H, Tayab,uit Britsch-Indië.Op 31 Juli 1946 van uit Londen een visum verleend voor den duur van een maand ter bijwoning Congres der E.V.C. De aandacht van de Amsterdamsche politie is op hem gevestigd.

John L E V I T S O N,uit Amerika .Komt niet voor.

Hr. Rozenberg kunnen we ook Shaikh inlichtingen vragen aan de A'damsche I.D. Misschien hebben zij ook gegevens over de andere vreemdelingen. Bij de Rijks V.D. kunnen ze er zoo niet uitkomen.

A.

00261

's-Gravenhage 17 September 1946
BUREAU B Javastraat 68
2951/XVII/46/M.N.

R/MN GEHEIM

mt 00261

A.C.D.
Werkgr. Vern

Op het buitengewoon Congres van de Eenheidsvakcentrale, gehouden te Amsterdam op 29,30 en 31 Juli jl.werd o.a.het woord gevoerd door een aantal personen van vreemde nationaliteit,t.w.:
Mevr.de WET, uit Zuid-Afrika.
Mr.BOWMAN, uit Engeland.
Josef FRAPPORTI, uit Luxemburg.
KALKUS,uit Tsjecho-Slowakije.
STUYTS,uit België.
de BOCK, uit België.
SHAIKH,Tayab, uit Britsch Indië.
John LEVITSON,uit Amerika.

Bovengenoemde personen blijken bij den Rijksvreemdelingendienst onbekend te zijn,uitgezonderd SHAIKH.Omtrent hem is bekend dat hem op 31 Juli '46 te Londen een visum is verleend voor den duur van één maand,ter bijwoning Congres E.V.C.De aandacht van de Amsterdamsche Politie zou op hem gevestigd zijn.

Ik moge U verzoeken mij- zoo mogelijk - nadere inlichtingen omtrent SHAIKH voornoemd te willen doen verstrekken.Indien U mocht beschikken over nadere gegevens betreffende de overige hierboven genoemde personen, zal ik deze gaarne eveneens ontvangen.

BUREAU NATIONALE VEILIGHEID
Het Hoofd Bureau B
De Luit.-Kolonel;

J.G.Crabbendam.

Aan:
Den Heer Hoofdcommissaris van Politie
te AMSTERDAM.

LEDEN ONTVANGEN DIT BLAD GRATIS ● LOSSE NUMMERS 10 CENT

WERKEND NEDERLAND

ORGAAN VAN DE EENHEIDSVAKCENTRALE

Hoofdredacteur:
H. HENNINK
Redacteuren:
J. VAN TIJN
en
A. VAN RIJKOM
Red. en Admin.:
Hemonylaan 27,
Amsterdam-Zuid
Telefoon 21958

2e JAARGANG No. 54

12 AUGUSTUS 1946

Om de eenheid der Nederlandse arbeidersklasse

Het buitengewoon congres der E.V.C.

WIJ ZEGGEN „JA"

Op 29, 30 en 31 Juli heeft de E.V.C. haar Buitengewoon Congres, ter beantwoording der, door de N.V.V.-leiding gestelde vraag „Ja" of „Neen", te Amsterdam gehouden. Een beschouwend artikel over dit Congres vindt men op een andere plaats in dit nummer. Volstaan wij met een chronologisch overzicht.

De openbare openingszitting vond plaats in de met duizenden gedelegeerden en belangstellenden gevulde Apollohal, die op schitterende wijze met allerlei emblemen, de verschillende bedrijfsgroepen uitbeeldend, was versierd en werd voorgezeten door den tweeden voorzitter der E.V.C., A. v. d. Berg, die in zijn openingswoord zeide, dat werkend Nederland hier bijeen was gekomen om ernstige besluiten te nemen. Zoals de besluiten te Parijs, waar op hetzelfde tijdstip vertegenwoordigers uit alle landen bijeen zijn, beslissend zullen zijn voor de toekomst van de werkers der gehele wereld, zo zullen de besluiten, die hier genomen worden, beslissend zijn voor de toekomst der Nederlandse arbeidende klasse.

Hij begroette de afgevaardigden uit het buitenland, die hier in levende lijve aanwezig waren: Tsjecho-Slowakije (2), Engeland (3), België (2), Luxemburg, Brits-Indië, Zuid-Afrika en Amerika (C.I.O.) en las verder begroetingsschrijvens en telegrammen voor het welslagen van het Congres voor uit Hongarije, Bulgarije, Albanië, van de Spaanse vrije arbeidersbeweging, van de Amerikaanse ambassade, van Jeon Jouhaux der Franse C.G.T. en de Amerikaanse eenheidsvakbeweging, de C.I.O.
Vervolgens gaf hij het woord aan den landelijken voorzitter der E.V.C., Berend Blokzijl, aan wiens belangrijke rede wij het volgende ontlenen:

Rede Berend Blokzijl

Spreker begon met nog eens een overzicht te geven van het verloop der fusie-besprekingen en van de verschillende moeilijkheden, die moesten worden overwonnen om eindelijk tot het ontwerp-fusie-rapport te komen.
De zeeliedenstaking echter was oorzaak, dat het N.V.V. een nieuw obstakel opwierp door van ons een verklaring te verlangen, waarin geëist werd, dat door de E.V.C. geen staking meer zou worden gevoerd, die direct of indirect tegen het N.V.V. of tegen een bij deze centrale aangesloten bond zou zijn gericht. Sindsdien zijn enkele maanden verlopen en kunnen wij van een omgekeerde situatie spreken. De z.g. erkende bonden hebben thans ook hun stakingen en dus zouden ook wij nu over hen van een „staak maar raak"-beweging en van „onverantwoordelijke elementen" kunnen spreken, te meer daar deze stakingen o.a. in de verwoeste gebieden plaats vinden, waar velen nog geen behoorlijk dak boven het hoofd hebben.
Wij doen dit echter niet, omdat wij weten dat deze stakingen voortkomen uit de maatschappelijke verhoudingen. Ook onze tegenstanders gaan dit inzien en het artikel in „De Volkskrant", waarin gezegd wordt dat de z.g. „spelregels" eenzijdig zijn, bracht ons niets nieuws. De weerden wij n.l. al een jaar lang! Deze woorden van Louis Saillant: „Daar, waar de spanningen tussen lonen en prijzen ondragelijk zijn, waar het kapitalistische machtig blijft en de bevolking geen economische democratie en vrijheid gegeven wordt, daar zullen steeds stakingen uitbreken", zijn ten volle van toepassing op de verhoudingen waarin de Nederlandse arbeidersklasse verkeert.

Het aangezicht van het kapitalisme

Is het nodig, op deze bijeenkomst nog eens het zwarte gezicht van het kapitalisme te laten zien? vraagt spreker. En hij antwoordt: „Ja", want gezien de weerstand tegen de eenheid, ook nog in de rijen der arbeiders, zijn velen de ogen nog niet opengegaan.
Het voornaamste kenmerk van het kapitalisme is, dat het de producten en de productiemiddelen bezit en beheert, terwijl de arbeiders loonslaven zijn op wier kosten de winst wordt gemaakt. Dit stelsel leidt steeds tot chaos. Om de winsten zo hoog mogelijk op te voeren wordt loondruk toegepast, welke op zijn beurt tot verminderde koopkracht leidt. De heeft weer overproductie (die in werkelijkheid onderconsumptie is) ten gevolge en hieruit ontstaat dan massawerkloosheid, zodat dan een toestand wordt geschapen zoals we die van kort vóór de oorlog kennen, een toestand, waarin er van alles te **weinig** is omdat er van alles te veel is.
En het kapitalisme, dat niet met normale middelen de problemen, waarvoor het zich gesteld ziet, kan oplossen, grijpt naar gewelddadigheden om tot een herverdeling der wereld, met haar afzetgebieden en grondstoffenvoorraden, te komen.

Zo ontstond de eerste wereldoorlog van '14—'18 en ook de oorlog, die pas achter ons ligt, men kan zeggen wat men wil, was in zijn oorsprong een imperialistische.

De geschiedenis heeft ons echter geleerd, dat het kapitalisme uit iedere oorlog verzwakt te voorschijn komt. Dat was zo na '14—'18 en dat is ook thans het geval. Na 1918 volgde een korte opleving, welke echter al spoedig door de grote wereldcrisis van '29 werd gevolgd. Op de voedingsbodem van de gevolgen van deze crisis bloeide het fascisme, de voornaamste uitwas van het kapitalisme en vond men het zelfs niet meer nodig de dictatuur van het kapitaal te bemantelen met schijnfrases van democratie, waardoor dit alles ten slotte leidde tot de tweede wereldoorlog. Vergelijken wij de situatie in tal van

BEREND BLOKZIJL op zijn bekende, overtuigende wijze, aan het woord.

landen in de wereld, b.v. Tsjecho-Slowakije, Engeland, Frankrijk enz. in 1918 met die van 1946, dan blijkt hoe juist onze stelling is, dat het kapitalisme uit iedere oorlog meer verzwakt te voorschijn komt.
Hoe kwam het echter dat het kapitalisme zich steeds weer kon herstellen, zelfs op momenten dat het scheen alsof het met zijn macht gedaan was? Hoe komt het dat ook nu alles wat reactie is, zich kan opmaken om dat verfoeide stelsel weer op de been te helpen? Dat haar dit in het verleden is gelukt is voornamelijk te wijten aan de noodlottige verdeeldheid der arbeiders, in het bijzonder in die der socialistische arbeidersbeweging, die instede tegen hun belagers, tegen elkaar vochten. Dat is het fundament, waarop de machten der duisternis zich steeds weer konden en kunnen herstellen.

De vicieuse cirkel

En thans rijst voor ons de vraag: „Hoe komen wij uit die vicieuze cirkel van oorlog, korte opleving, crisis, weer oorlog en zo steeds maar voort? Hoe verbreken wij die cirkel? Waarheen moeten wij thans?"
Laat ons, na vijf jaar oorlog en 16 maanden bevrijding de balans opmaken. Direct na de bevrijding waren wij vol vreugde. Het fascisme was verslagen. Eindelijk zouden wij „vrij" zijn. Eindelijk zouden we de vruchten plukken van een strijd, waarin ontzaggelijke offers waren gebracht.
De aarde lag voor ons open om het zaad te zaaien dat rijpe vruchten, vooral ook voor de werkers zou voortbrengen. Hoe zijn wij teleurgesteld. En als wij thans de regeringsverklaring van Minister Beel bezien komen we tot de ontdekking dat deze er al weer heel wat slechter uitziet dan die, welke ex-Minister-President Schermerhorn indertijd uitsprak, hetgeen bewijst dat de macht van de reactie in ons land hand over hand toeneemt. En waar er in de practijk van de maatregelen, vervat in de verklaring der Regering-Schermerhorn, bij wie in elk geval de goede wil aanwezig was, al zo

(Vervolg zie pag 2 tweede kolom)

Ons antwoord aan het N.V.V.

M.H.,

Als antwoord op Uw schrijven van 4 Juli j.l., hebben wij U bij schrijven van 8 Juli doen weten, dat het antwoord op de, door U aan ons voorgelegde vraag, zou gegeven worden in een, door ons te beleggen Buitengewoon Congres.
Dit Congres heeft thans plaats gehad en heeft het antwoord, met meerderheid van stemmen, als volgt geformuleerd:

Het Buitengewoon Congres der Eenheidsvakcentrale, bijeen op 29, 30 en 31 Juli 1946 te Amsterdam, acht de eenheid der werkers een zo kostbaar goed, dat het weigert ook maar iets te doen, waardoor deze in gevaar kan worden gebracht, reden waarom de Eenheidsvakcentrale op de, door het N.V.V. aan haar voorgelegde vraag, met „ja" antwoordt;
is voorts van mening, dat de fusiebesprekingen met een zodanige snelheid tot een einde moeten worden gebracht, dat binnen de tijd van 4 maanden deze fusie volledig haar beslag krijgt;
dat tijdens deze periode elke bestrijding van elkaar, zowel in woord als geschrift, achterwege moet blijven, terwijl acties voor verbetering van lonen en arbeidsvoorwaarden in gemeenschappelijk overleg dienen te worden gevoerd;
dat het nodig moet worden geacht, een voor die periode geldend kort strijdprogramma op te stellen, ter verwezenlijking waarvan de gehele arbeidersklasse mobiel dient te worden gemaakt;
gaat over tot de orde van de dag.

In verband met een en ander, dringen wij er bij U op aan, spoedig met ons in overleg te treden over de datum, waarop de fusiebesprekingen kunnen worden voortgezet en deze met bekwame spoed tot een goed einde kunnen worden gebracht.

Hoogachtend:
Voor het H.B. der E.V.C.
B. BLOKZIJL, Voorzitter.

Sluit de gelederen

Het Buitengewoon Congres der E.V.C. heeft het mogelijk gemaakt, dat de fusiebesprekingen met het N.V.V. opnieuw voortgang kunnen vinden. Voor de overgrote meerderheid van het Congres bleek de Eenheid van de arbeidersklasse een te kostbaar bezit te zijn om haar onderwerp te doen worden van een prestige-strijd. Dit toch dreigde zij te worden.

Het N.V.V. had de garantie gevraagd dat tijdens de duur van de fusie-onderhandelingen geen stakingen meer zouden worden ondersteund of geproclameerd, welke direct of indirect tegen de bij het N.V.V. aangesloten bonden waren gericht. Door de E.V.C. is daarop bij herhaling gepoogd een voor beide partijen aannemelijke formule voor het begrip stakingen te vinden. Zij is daarin naar de mening van het N.V.V. niet geslaagd, waarop het N.V.V. met het verbreken der fusiebesprekingen dreigde, indien niet alsnog de gevraagde garantie werd gegeven.

Het Buitengewoon Congres der E.V.C. gaf deze!

Dit Congres deed echter meer.

De spanningen op het terrein van de arbeid worden met de dag groter. Het N.V.V. heeft zijn eerste stakingen achter de rug en andere dreigen uit te breken. Dit zegt ons, dat de gegeven garantie niet betekent afstand doen van het stakingswapen. Daarom werd aan het N.V.V. te kennen gegeven, dat het tegen elkaar staken het beste voorkomen kan worden door gemeenschappelijke acties te voeren.

Geen actie om de actie, maar een verantwoord streven om uit de voor de werkers zo moeilijke situatie te komen. Het is nu eenmaal een niet te loochenen feit, dat de koopkracht van de arbeidersklasse verre beneden het huidige prijspeil ligt. Een dergelijk streven zal natuurlijk van reactionnaire zijde de nodige weerstand ondervinden. Juist daarom is het noodzakelijk reeds nu tot volledige mobilisatie van N.V.V. en E.V.C. over te gaan, daar alleen het georganiseerd optreden der honderdduizenden werkers van stad en land een zeker succes waarborgt.

Het geven van een garantieverklaring, noch het gemeenschappelijk streven naar verbetering van het huidige loonpeil ten opzichte van de hoge kosten van het levensonderhoud brengt ons een stap verder, wanneer tegelijkertijd doorgegaan wordt met het elkaar bestrijden in woord en geschrift. Wanneer we werkelijk ernstig willen streven naar een fusie met het N.V.V. (en omgekeerd) en van te voren onze gezamenlijke krachten willen inspannen om de werkende bevolking te verheffen uit de moeilijkheden van dit ogenblik, dan heeft het geen zin, ja, is het zelfs ontoelaatbaar, om elkaar op leven en dood te bevechten. Wordt dat toch gedaan, dan wordt het geheel een zielige comedie, waar de arbeiders van beide vakcentrales de dupe van worden en met hen de gehele werkende bevolking.

De uitslag van de stemming op het Congres zegt ons, dat over bovenstaande geen eenheid van opvatting in de E.V.C. bestaat.

Een belangrijke minderheid had liever gezien, dat we „neen" gezegd hadden tot het N.V.V., om daarmede een einde te maken aan de fusiebesprekingen. Deze kameraden laten zich leiden door haatgevoelens jegens de „bonzen" van het N.V.V., of wel, zoals één der afgevaardigden redeneerde: „40 jaar N.V.V. 280.000 leden, 1 jaar E.V.C. 160000 leden, enz" Deze kameraden worden duizelig van het succes.

Toch mogen we niet zonder meer aan het grote aantal „neen"-stemmers voorbijgaan. Het toont ons de grote tekorten aan, welke nog in de E.V.C. schuilen. Het zegt ons, dat we nog harder aan de eenheid in eigen rijen moeten werken. We zijn nu eenmaal vogels van diverse pluimage, die er verschillende levensbeschouwingen op na houden. We worden samengebundeld door onze gemeenschappelijke overtuiging, dat alleen de eenheid van de arbeidersklasse ons in staat zal stellen deze klasse te verheffen uit de poel van ellende, waarin ze nu reeds zovele jaren is gedompeld. Verder, dat de meer of mindere welvaart, waarin de werkende bevolking verkeert, het welvaartspeil van ons gehele volk bepaalt. Laten we het ook samen eens worden over de vraag welke weg ons naar de zo noodzakelijke eenheid voert, in het bewustzijn dat er ook wegen in tegenovergestelde richting gaan. De laatste leiden ons naar de afgrond, waaruit steeds weer nieuwe oorlogen en onderdrukking opstijgen.

Wie bewust deze wegen gaat is een handlanger van de reactie en dient uit onze rijen te worden gestoten.

Intussen moeten we doorgaan van onze E.V.C. een feilloos lopende organisatie te maken. Laten we bedenken, dat dit een juiste fusie met het N.V.V. zal vergemakkelijken.

Een belangrijke etappe naar een grotere eenheid van de arbeidersklasse is afgelegd. Laten we ons geen rust gunnen, maar de gelederen nog nauwer sluiten om als een onweerstaanbare kracht voorwaarts te stormen naar de overwinning, welke een overwinning voor de gehele arbeidersklasse moet betekenen. Alleen zó doen we het goed.

B. BLOKZIJL.

SHAIK, vertegenwoordiger der Brits-Indische vakbeweging, spreekt het Congres toe.

Ons buitengewoon congres

(Vervolg van pag. 1)

weinig terecht kwam, wat moet er dan wel van de huidige Regering verwacht worden?

Spreker behandelt dan de staking van zeelieden en havenarbeiders en constateerde uit de maatregelen, door de toenmalige Regering-Schermerhorn (daartoe door de reactie gedreven) ge[illegible]en, dat 1 jaar na de bevrijding de ge[illegible] van Rauter en Seyss-Inquart nog steeds aanwezig is. *Hier herinnerde Blokzijl aan de woorden van den leider der [illegible]erikaanse eenheidsvakbeweging (C[illegible]), Murray, dat de reactie conflicten uitlokt met geen ander doel dan de organisaties der arbeiders kapot te breken en bracht deze woorden ook op de Nederlandse reactie van toepassing.*

De strijd tegen deze reactie en tegen de geest van Rauter en Seyss zal even moeilijk zijn en niet minder offerbereidheid vergen dan die tegen onze fascistische overweldigers.

Als wij het daar over eens zijn, en spreker twijfelt er niet aan dat wij het daarover eens zijn, is het nodig dat de N.V.V.-ers en E.V.C.-ers en alle anderen die het daarover eens zijn, de vuisten in elkaar leggen. Daarom moet het Congres ook besluiten nemen in deze geest, waarbij wij dan handelen in de geest van hen die vielen in de strijd tegen het nazibarbarisme en wien de eenheid, bij hun lijden en strijden steeds voor de geest heeft gestaan.

De sociaal-economische problemen

In het tweede deel zijner rede behandelde spreker de sociaal-economische problemen, waarvoor ons land gesteld is. Nederland is zeer verarmd uit de oorlog gekomen. Spoorwegen zijn vernield, belangrijke landbouwgebieden door zeewater overstroomd, havens en industrieën verwoest, de grond verarmd wegens gebrek aan meststoffen, steden en dorpen grotendeels met de grond gelijk gemaakt. Wij weten dat dit alles moet worden opgebouwd door ons, de werkers. En dat is goed zo, omdat de werkers de dragers van alle vernieuwing zijn. En wij zijn bereid te bouwen. Echter, wij weten óók dat de linnenkasten leeg zijn en de verhouding van lonen tot prijzen zó is, dat de werkers niet in de kosten van het levensonderhoud kunnen voorzien.

Dit is voor de arbeiders een zeer ongezonde toestand en de Regering dient hier in te grijpen om een evenwichtstoestand te scheppen, van welke wij thans nog ver verwijderd zijn. Het College van Rijksbemiddelaars vergroot de verwarring op dit gebied nog, door loonklassen in te voeren, waaruit niemand wijs kan worden en die de gedachte suggereren dat een bouwvakarbeider een andere maag zou hebben als b.v. een textielarbeider.

Economische democratie

Het N.V.V. eist nu van ons de be[illegible]nde verklaring. Daarop kan ons ant[illegible]rd zijn: Laat ons gezamenlijk zorgen d[illegible] de lonen in overeenstemming komen [illegible] de prijzen! Het argument dat inflatie het gevolg zou zijn van het verhogen der lonen, indien geen voldoende goederen aanwezig zijn, vervalt geheel als de [illegible]kers economische democratie gegeven wordt. D.w.z. als wij iets te zeggen krijgen in de productie en de vaststelling der prijzen en wij contrôle op de winsten kunnen uitoefenen.

Hier en daar partiële stakingen doorvoeren, kan wel eens nuttig en nodig zijn, maar het heeft weinig zin. Vóór alles moeten wij gezamenlijk optreden om te komen tot een algemene loonvloer en een prijzenplafond, hetgeen slechts bereikt kan worden als economische democratie ons deel is.

De weerstand der reactie hiertegen zal veel groter zijn dan tegen stakingen, omdat wij dan op een terrein komen waar men ons niet graag wil hebben. Omdat wij dan aantonen waar de winsten blijven en de oorzaken van het gebrek en de armoede liggen.

Hoe men echter ook tegenstreeft, het is een wetmatige noodzakelijkheid dat men ons medezeggingschap geeft, omdat het kapitalisme niet meer in staat is gebleken de sociaal-economische problemen, zonder de werkers erin te betrekken, tot een oplossing te brengen. Wij zullen ze echter op onze wijze tot oplossing brengen. Wij experimenteren niet met atoombommen, maar onderzoeken hoe wij de wereld weer opbouwen kunnen, bewoonbaar voor alle werkers maken en de wereldvrede tot stand kunnen brengen.

Internationale vraagstukken

Wat dit laatste betreft, wijst spreker er op, dat in de U.N.O. niet alleen de stem der Van Kleffens' moet worden gehoord, maar ook die der werkers.

Dit is geen frase, maar een reële eis van het Wereldverbond van Vakverenigingen, waarbij meer dan 60 millioen werkers uit alle delen der wereld en van verschillende rassen en kleuren zijn aangesloten.

Vervolgens wijdde spreker enige woorden aan de kwestie: Franco-Spanje. Ook dit moeten we in verband met het voorgaande zien. De beste strijd tegen het Franco-regiem is de strijd tegen de Nederlandse reactie, die met allerlei ideologische banden met dit regiem verbonden is.

Ons standpunt ten opzichte van de Indonesische kwestie is genoegzaam bekend. Wij zullen nooit dulden dat onze jongens in een koloniale oorlog, ter verdediging van kapitalistische belangen, worden gedreven. Mocht onverhoopt de reactie er in slagen haar geweldspolitiek in deze zaak door te drijven, dat zullen wij niet aarzelen het gevleugelde gezegde: „Als Uw machtige arm het wil, staat heel het raderwerk stil" in toepassing te brengen.

„Dit lijkt", zegt Blokzijl, „wellicht iets op een troonrede. Het verschil is echter, dat hetgeen wij zeggen ook wordt uitgevoerd."

Om nu tot de eigenlijke congresvraag te komen zegt spreker, dat de noodlottige cirkel niet zal worden doorgetrokken. Wij zullen deze verbreken door de eenheid tot stand te brengen. De E.V.C. wil deze eenheid en ze zal er komen!

Wij zeggen „ja"!

Het moet thans uit zijn met briefjes schrijven. Thans dienen daden te worden gesteld. Omdat wij de eenheid willen en onze verantwoordelijkheid kennen, zeggen wij „Ja" N.V.V. Omdat, als wij „neen" zeggen de eenheid niet komt; „hier heb je de garantie". Maar laten wij dan reeds morgen gemeenschappelijk doen wat nodig is om verbetering in de positie der werkers te brengen. En wij gaan nog verder en zeggen: „Dit „Ja" bedoelt te zijn: en nu fusie binnen vier maanden. En wij gaan nòg verder. Er is gezegd: voor fusie is wederzijds vertrouwen nodig. Welnu, laat ons elkaar gedurende de tijd die ligt tussen heden en de totstandkoming der fusie, niet bestrijden, noch in woord, noch in geschrift. Zo lang wij elkaar bestrijden lacht Romme en dat wil zeggen: de reactie.

Tenslotte wees spreker er op, dat het bijna symbolisch is, dat op hetzelfde ogenblik dat in Parijs de wegen worden gezocht om de grondslagen te leggen voor een duurzame wereldvrede, die de mensheid zozeer van node heeft, wij op onze manier aan hetzelfde doel werken.

Spreker besloot zijn, vele malen door applaus onderbroken en aan het slot luid toegejuichte rede, met de hoop uit te spreken dat, zowel hier als in Parijs deze moeizame pogingen met succes zouden worden bekroond.

De tweede congresdag

Op de tweede dag kwam het Congres bijeen in de zaal van gebouw „Piccadilly" en werd de dag ingezet met begroetingsredevoeringen der buitenlandse gedelegeerden, welke toespraken wij elders afdrukken.

Een ordevoorstel der afd. Zwolle, om ook het minderheidsstandpunt uit hoofdbestuur en landelijke adviesraad te motiveren, werd aangenomen en A. v. d. Berg werd als woordvoerder aangewezen.

(De landelijke adviesraad bestaat uit 32 leden, waarvan 3 de minderheid vormden. In het H.B. was deze verhouding 1 van de 9. — Red.)

Het minderheidsstandpunt

v. d. Berg begon met te zeggen, dat wat nu het „minderheidsstandpunt" heet, voor drie weken terug de mening van het gehele landelijke bestuur en de landelijke adviesraad was. De congresrede van Blokzijl was niet zoals wij hadden verwacht. Deze was te veel gewijd aan algemene vraagstukken, een rede, die wij zelf en al onze propagandisten reeds herhaalde malen op vergaderingen hebben uitgesproken, en te weinig gericht op het kernpunt waar het thans om gaat. Met de uitspraak „Ja" zijn wij overrompeld. Spreker noemt dit een tragi-comedie en een coup de théâtre. Intussen is het fusierapport hier niet discutabel, het moet nog in de afdelingen behandeld worden. Het N.V.V. heeft steeds nieuwe obstakels opgeworpen. Het wil niet de fusie maar de liquidatie der E.V.C. De N.V.V.-leiding is nog precies hetzelfde als voorheen en als wij deze vraag met „ja" beantwoorden, komt er de volgende week een andere vraag. Als wij de fusie tot stand brengen zoals de „minderheid" deze ziet, n.l. over de hoofden der bestuurders heen met de N.V.V.-arbeiders, dan zal er iets anders uit groeien als wij thans te verwachten zijn indien wij de weg der „meerderheid" volgen. Het verschil in opvatting tussen N.V.V. en E.V.C. is, dat de N.V.V.-bestuurders, zoals Kupers het uitdrukte, „niet de kruiers der arbeiders willen zijn" en wij zeggen dat de bestuurders de uitvoerders van de wil der arbeiders zijn en daarin niets vernederends zien. Dit is het kernpunt. Zij, die zich democraten noemen, zijn in wezen dictators en trekken zich niets van de mening der arbeiders aan.

Nu stelt men de voorwaarde „binnen vier maanden", maar het N.V.V. zal dit niet aanvaarden en ons nieuwe voorwaarden stellen, zoals dit reeds meerdere malen het geval was. Wat dan? Moeten wij dan opnieuw congresseren?

De uitspraak „ja" of „neen" had moeten worden voorbereid in de afdelingen. Dit is een verwijt aan het H.B.

Wij zijn het er allen over eens dat de eenheid moet komen. Het gaat er slechts om welke. Wij zijn van mening allereerst die van de arbeiders in de bedrijven. En deze is reeds groeiende, de stakingen der laatste dagen zijn het bewijs ervan. Met of zonder fusie gaat de ontwikkeling haar gang. Het verzet in de bedrijven groeit omdat de reactie de lasten van haar oorlogen op de schouders der werkers wil afwentelen met neo-fascistische methoden. De eenheid moet komen. Oók de organische eenheid. Wij moeten ons echter niet overhaasten omdat de groeiende eenheid onze positie steeds sterker maakt. Geen overrompeling mag ons een geforceerd besluit doen nemen en wij mogen in geen geval, om der wille van de organische eenheid onze principes prijs en het stakingswapen uit handen geven. Bovendien worden stakingen niet bepaald door onderlinge afspraken, maar deze zijn het gevolg van de maatschappelijke verhoudingen.

Het Congres is overbodig, omdat er een recente uitspraak van H.B. en Ladelijke Adviesraad is, die de voorwaarden van het N.V.V. afwijst.

Wij moeten het N.V.V.-bestuur vragen: „Wilt gij fusie, ja of neen?" en zo niet dan zullen wij ons tot de N.V.V.-arbeiders richten.

Als op de voorwaarden van het N.V.V. de fusie tot stand komt, dan zal dit betekenen een afscheiding der voorhoede en de anderen zullen een gewillige prooi worden der geraffineerde vakbondsleiders. Spreker besloot met de woorden: „Nooit zullen wij ons stakingsrecht verkopen!"

Weerstandszegels leveren de munitie voor de strijd!

Samenvatting discussie

Het is uiteraard niet doenlijk, óók al in verband met de beschikbare plaatsruimte, de gevoerde discussie hier woordelijk af te drukken. Bovendien wordt aan alle afdelingsbesturen een afdruk van het stenografisch verslag toegezonden. Volstaan wij dus met vast te stellen, dat in deze discussie voornamelijk drie meningen naar voren kwamen.

1. Wij antwoorden met een omschreven „ja".
2. Wij zeggen „ja" noch „neen".
3. Onvoorwaardelijk „neen".

Omdat de motivering voor „ja" en „neen" min of meer wordt samengevat in de redevoeringen van resp. Blokzijl en v. d. Berg, is het o.i. hier voldoende te zeggen dat het standpunt „ja" noch „neen" werd verdedigd door afgevaardigden van de afdelingen: Enschede en Leiden.

Tijdens de discussie bleek dat een misvatting bestond over de vraag, waarover het hier feitelijk gaat.

Daarom stelde de afd. Scheemda voor, het H.B. een uiteenzetting te vragen of hier een besluit zou vallen over de fusie zelf. Dit voorstel werd ondersteund door de bedrijfsgroep Kleding, waarna het werd aangenomen en Blokzijl de volgende verklaring aflegde:

Verklaring H.B.

Het gaat er hier niet om een beslissing te nemen over de fusie noch over het fusie-rapport, maar over de vraag: zullen wij de fusiebesprekingen voortzetten of onmogelijk maken?

Er is een ontwerp-fusie-rapport, dat nog niet op alle onderdelen gereed is. De twee punten van [illegible] samenstelling H.B. en de statuten. Het geheel zou wellicht reeds klaar zijn geweest, als men van ons niet de garantieverklaring, waar het thans om gaat, had geëist.

Wij hebben op deze eis reeds geantwoord dat wij, noch in het verleden, noch in het heden, noch in de toekomst, stakingen, gericht tegen welke arbeidersbeweging dan ook, hebben georganiseerd of zullen organiseren en dat de gevoerde stakingen door onwillige ondernemers zijn uitgelokt.

De Landelijke Adviesraad bepaalde steeds de houding van het H.B. en toen dan ook de garantieverklaring op het N.V.V.-congres werd geformuleerd en daaraan werd verbonden, dat, indien „neen" zou worden gezegd, de besprekingen onherroepelijk zouden worden afgebroken, werd het besluit genomen de uitspraak onzerzijds eveneens in een congres, zij het dan een buitengewoon, te doen vallen. Als wij de gevraagde garantie geven, en overeenstemming over het fusierapport is bereikt, zal dit in de afdelingen worden bediscussieerd en uiteindelijk op een fusiecongres de beslissing over de fusie vallen.

Het is onjuist te veronderstellen dat wij zouden verlangen dat in de, door ons gestelde termijn van vier maanden, geen nieuwe arbeidscontracten e.d. zouden mogen worden afgesloten. Wij verlangen slechts dat de E.V.C. bij de besprekingen over nieuwe arbeidsovereenkomsten betrokken wordt. Wij deze besprekingen dus gezamenlijk meemaken. Verder is het absurd te veronderstellen dat wij ons stakingswapen zouden willen prijs geven. Dit doet ook het N.V.V. niet, getuige de laatste stakingen. Tenslotte wijst spreker er nogmaals op, dat het hier dus gaat over de vraag of de besprekingen al of niet zullen worden voortgezet.

Deze verklaring bracht de nodige opheldering en bepaalde men zich verder naar de hierin aangegeven lijn.

Vermelding verdient nog de discussie, gevoerd door de beide bedrijfsgroepsbestuurders Dane en Boellaard, de eerste als tegen-, de laatste als voorstander. Dane wees er op dat er geen onenigheid in onze E.V.C. is, er is slechts verschil van mening en hoe het antwoord ook uit zou vallen, de gehele organisatie blijft volledig achter het H.B. staan. Hij zeide tegen het aanvaarden der N.V.V.-eis te zijn, geleid door zijn ervaring in die organisatie, als bestuurder opgedaan.

Boellaard echter zegde óók ervaringen te hebben opgedaan in de vooroorlogse vakbeweging en wel met het N.A.S. Ook toen werd gesproken over eenheid in de vakbeweging. Het N.A.S., dat de wind in de zeilen had en een geweldige groeiperiode doormaakte, wees fusie met het N.V.V. hooghartig van de hand met als resultaat dat in 1930 het N.A.S. gesionken was tot een sectarische groep, die geen factor van betekenis meer was in de strijd der werkers, terwijl het N.V.V. steeds groter werd. Nu kan men zeggen, vervolgde Boellaard, dat deze macht niet bracht wat mogelijk was. Het is echter niet voldoende dit te constateren, maar we moeten de oorzaak blootleggen. Het was niet de schuld der bestuurders dat het N.V.V. niet strijdbaar was, maar van de arbeiders. Het is, zoals een der afgevaardigden opmerkte, geen kunst om op een afstand te schreeuwen dat wij de weg weten. Het is onze taak ons temidden der anderen te begeven om hun de weg te wijzen.

Het is gemakkelijk om in dit Congres met radicale fraseologie de gedachte te suggereren dat het met ons gedaan is als we „ja" zeggen. Deze gedachte getuigt allerminst van vertrouwen in eigen kracht en overtuiging.

Wij moeten zien alleen niet sterk genoeg te zijn om datgene wat wij ons tot doel hebben gesteld te verwezenlijken. Daarom is samenbundeling van alle arbeiders nodig en wij moeten ons hierbij niet slechts beschouwen als functionarissen der E.V.C., maar als die van de gehele Nederlandse arbeidersklasse.

Verder moet nog gememoreerd worden dat de afgevaardigden die voor „neen" pleitten, in verband met berichten in „Het Vrije Volk" en „De Volkskrant" vrijwel allen verklaarden, dat meningsverschillen in geen geval scheuring tengevolge zouden hebben en dat allen zich, hoe de uitspraak ook uitviel, volledig achter het H.B. zouden blijven scharen.

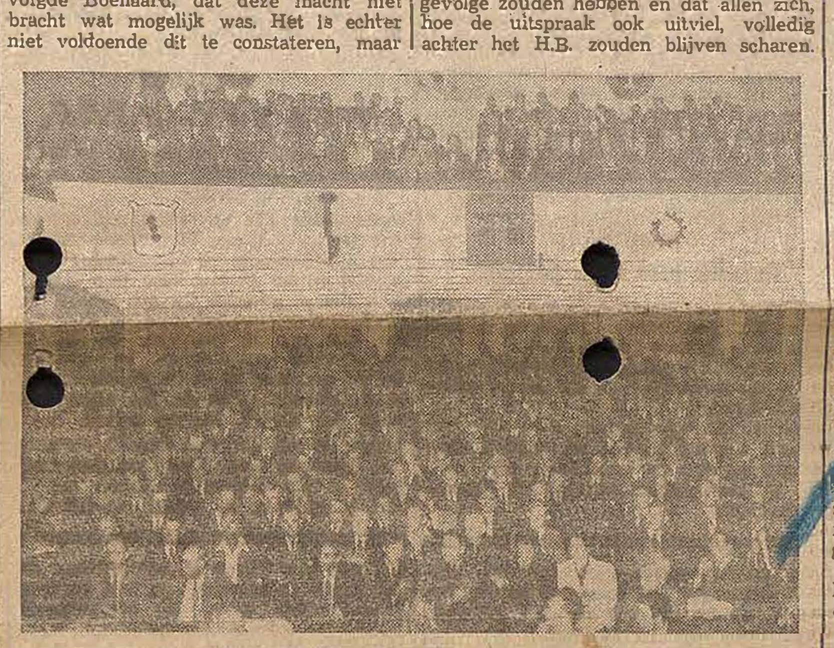

De congreszaal vanaf het podium gezien, op de voorste rij, enige der buitenlandse gasten.

Wat onze buitenlandse gasten zeggen

MEVR. DE WET, Zuid Afrika

„Wij, die op grond van afstamming, ons nauw verbonden gevoelen met de Hollanders, zijn vol bewondering voor de strijd, door hen gevoerd, voor vrijheid en recht. Wij weten dat zij blijven vechten voor dit recht en deze vrijheid en alles zullen doen om te verhinderen, dat er ooit meer oorlog komt." Zij wenst het Congres veel succes toe.

BOWMAN, Engeland, Mijnwerkerbond

Brengt broederlijke groeten der Engelse mijnwerkers aan het Congres en wijst op de belangrijkheid van het internationale contact. Geeft vervolgens een uiteenzetting van de ontwikkeling in Engeland, in het bijzonder over de positie der mijnwerkers. De mijnen zijn genationaliseerd en er zijn grote bedragen uitgetrokken ter reorganisatie der mijnen. Hij wijst er op, dat dit nog geen socialisme betekent, maar dat toch mede door de drang der werkers onder de Labourregering reeds vele verbeteringen zijn doorgevoerd. Vertelt verder hoe de Engelse reactie de brooddistributie, die nodig is in verband met de internationale graanpositie, tracht uit te spelen tegen de Labourregering. Deelt mede dat de T.U.C. (het Engelse vakverbond) thans 8 millioen leden telt. Spreker eindigt met de wens uit te spreken dat het Congres zal slagen en zal bijdragen tot het internationale contact.

JOSEF FRAPPORTI, Luxemburg

Brengt groeten over en hoopt dat de eenheid der Nederlandse werkers spoedig zal zijn voltrokken. Er moet eenheid komen over de programmapunten met behoud van het stakingswapen.

De arbeidsvoorwaarden zullen echter zo moeten worden vastgesteld dat staking niet nodig is. Het komt hem voor dat het grootste deel der N.V.V.-leden niet accoord gaat met de door de N.V.V.-leiding gestelde eis aan de E.V.C.

Het is zijn mening dat een gemeenschappelijk program moet worden opgesteld, waarop de arbeidersklasse kan bouwen en waardoor zij de vrede, de vrijheid en de welstand kunnen veroveren.

KALKUS, Tsjecho-Slowakije

Na de groeten der Tsjechische vakbeweging te hebben overgebracht, geeft spreker een beeld van de ontwikkeling dier vakbeweging. Hij vertelt hoe reeds gedurende de Duitse bezetting deze eenheid tot stand kwam en tot heden vast gegrondvest is op de basis van organisatie en idee.

Het is de enige arbeidersvertegenwoordigende vakbeweging en een vijfde deel van het gehele bevolkingscijfer is er in georganiseerd. De eenheid is gebaseerd op de ervaringen van zeven jaar oorlog. Deze oorlog, met alle gevolgen ervan, stortte het land in een ellendige positie. Hieruit ontstond een eenheid in denken en handelen en deed ons bergen verzetten. Onze vakbeweging wordt door de Regering erkend en gehoord in alle beslissingen betreffende sociale en economische aangelegenheden. Zo o.a. bij de nationalisatie van industrie en banken. Zelfs hebben wij grote bevoegdheden bij het tot stand komen van wetten. De vertegenwoordiging van een staf van functionarissen in de bedrijven wordt bij de wet geregeld. Zij nemen deel in beslissingen betreffende de aangelegenheden die het bedrijf aangaan.

Verder wijst spreker er op dat de Tsjechische staat is opgebouwd met behulp van en op het program der vakbeweging. Desondanks heeft de vakbeweging haar stakingsrecht behouden. Hij wenst verder het Congres succes bij de verwezenlijking der eenheid, welke de internationale solidariteit der arbeiders zal bevorderen.

STUYTS, België

Deze Belgische makker wijst op de resultaten der fusie in België. Telde men bij de fusie een half millioen leden, thans is dit aantal reeds met 100.000 gestegen. Men heeft ook geprobeerd de confessionele organisaties in deze eenheid te betrekken, hetgeen echter geweigerd werd. Hij wijst verder op de moeilijkheden, die ook zij met de fusie te overwinnen hadden en nog wel hebben. Hoe het ook zij, wij hebben in ieder geval een machtige organisatie tot stand gebracht, waarvan de patroons weten, dat datgene wat wij besluiten, ook zal zegevieren. Spreker eindigt met de hoop uit te spreken dat wij ons de ervaringen, in België opgedaan, ten nutte zullen maken.

DE BOCK, België

Deze spreker zegt dat het gemakkelijker is de organisatorische dan de eenheid naar de geest tot stand te brengen. In België is de eenheid van links tot stand gebracht en de confessionele organisaties staan nog terzijde. Wij zijn niet tevreden zolang dit zo is. Verder raadt hij hen aan, die zich minderheid voelen, indien de fusie tot stand komt, zich niet als zodanig te beschouwen maar als onderdeel van het geheel. Spreker is voorstander van een verbod van cumulatie van een politiek mandaat en een functie in een vakorganisatie. Wat de toestand in België betreft, spreker dacht zich, tijdens de rede van Blokzijl in een Belgisch midden te zijn verplaatst. Ook daar drukken de wanverhoudingen van lonen en prijzen op de arbeiders en er zijn nog vele punten van overeenstemming.

Ook wij willen de productieslag winnen en het instellen van ondernemingsraden, hetgeen spoedig zal gebeuren, is een stap in de goede richting. Wat Franco aangaat, ons land onderhoudt geen diplomatieke betrekkingen met Franco-Spanje (luid applaus). Wij zijn er voor, actie tegen dit regiem te voeren, maar menen dat [illegible]ren en dat een partiële daad hier geen succes kan opleveren. Wij wachten op richtlijnen van het Wereldverbond in deze kwestie.

Spreker gaf de raad op een reële en vruchtbare basis te fuseren.

SHAIK, Brits-Indië

Onze Brits-Indische kameraad zeide, zich zeer vereerd te gevoelen met de invitatie tot bijwoning van het Congres. Hij behoort tot het Indisch Verbond van de Arbeid, dat tot stand kwam in 1940 toen de Indische arbeidersfederatie weigerde, deel te nemen aan de anti-fascistische strijd. Vele leiders der federatie namen deel aan de oprichting van de nieuwe organisatie. Hij wees op de Engelse politiek in India, die er op gericht is de vorsten en prinsen aan de macht te helpen, hetgeen zou betekenen dat het reactionnaire nationalisme tegen de arbeiders zou worden ingezet. Verder noemde spreker het stakingsrecht een absolute noodzakelijkheid en wees hij in dit verband op de staking der Brits-Indische spoorwegarbeiders. Het spreekt z.i. vanzelf dat geen verantwoordelijk vakbondsleider gaat staken om de staking. Ook hij wenst het Congres het grootst mogelijke succes in zijn eenheidspogingen toe.

JOHN LEVITSON, Amerika (C.I.O.)

Deze makker, varend bestuurder der N.M.U. (de zeeliedenorganisatie, aangesloten bij de C.I.O.), gaf in een bezielend betoog een overzicht van de betoonde internationale solidariteit gedurende de staking der Nederlandse zeelieden en havenarbeiders. Hij schilderde in vurige bewoordingen, hoe tot in de verste hoeken der aarde, tot zelfs in San Francisco en Chili, deze solidariteit tot uitdrukking kwam.

Hij besloot zijn, herhaalde malen door applaus onderbroken, toespraak met de woorden: „Ik hoop, dat, als ik weer in mijn land terug ben, ik tot de Amerikaanse kameraden kan zeggen: Ik was in Europa en heb vernomen dat de Tsjechische, de Franse en de Belgische arbeiders de eenheid tot stand hebben gebracht, maar ik was er bij toen de Nederlandse arbeiders dit deden."

Telegram van het congres aan vergadering Bond van Militairen

Op het Congres werd eenstemmig besloten het volgende telegram te zenden aan de vergadering, welke door de Ned. Bond van Militairen in de Rotterdamse Rivièrahal werd gehouden:

De Eenheidsvakcentrale, in Buitengewoon Congres bijeen te Amsterdam, betuigt haar instemming met de vergadering van de Ned. Bond van Militairen te Rotterdam en wekt allen op, de vrijheidsstrijd der Indonesische bevolking te ondersteunen.

Buitengewoon Congres E.V.C.

SLOTZITTING

Beantwoording discussie

Na in zijn beantwoording nogmaals de gang van zaken tijdens de fusiebesprekingen te hebben uiteengezet, ging Blokzijl in op het argument dat éérst ideologische eenheid aanwezig moest zijn, alvorens tot organisatorische te besluiten.
Spreker stelde vast dat, indien dit juist zou zijn, de E.V.C. nooit opgericht had behoren te worden, omdat wij toch zijn samengesteld uit een zeer heterogeen gezelschap. Dit heeft ons echter niet belet de eenheid te formeren. De consequentie van het genoemde argument kan slechts zijn: laat ons de E.V.C. maar liquideren, want spreker constateert dat ook thans niet van ideologische eenheid in de E.V.C. kan worden gesproken.
Het is echter met de ideologische eenheid precies zo als met de stakingen. Zij worden beide geboren uit de maatschappelijke verhoudingen en voortbouwend op de ontwikkeling dier verhoudingen zal ook de ideologische eenheid met het N.V.V. tot stand komen.
Een ander argument is: „Het N.V.V. wil de fusie niet". Dit is natuurlijk onjuist. Ongetwijfeld zullen er onder de bestuurders dezulken zijn. Moeten wij echter juist hèn hun zin geven en „neen" zeggen? vraagt spreker.
Er zijn ook nog anderen die tegen de fusie zijn. „De Volkskrant" speculeert op onenigheid in onze rijen en probeert, door Blokzijl als huwelijksmakelaar voor te stellen, de totstandkoming der fusie te verhinderen. Moeten wij ook deze apostelen der verdeeldheid, die weten dat hun macht door fusie verzwakt, hun zin geven? Hun, die hun reactionnaire spel slechts kunnen spelen bij de gratie der verdeeldheid?
Men bracht critiek op spreker's rede in de Apollohal. Spreker vond het echter nodig, het belang van datgene wat op het spel staat, te stellen op de achtergrond van het wereldgebeuren en de sociaal-economische ontwikkeling in Nederland. Als „De Volkskrant" beroeringen bij het postpersoneel vaststelt tengevolge van „verkeerde spelregels", als bij het N.V.V. critiek komt op het beleid van het College van Rijksbemiddelaars en men gaat inzien dat het zo niet langer kan en er verandering moet komen, dan moeten **wij** zeggen **hoe** deze verandering er komen moet.
Wij moeten doen zien hoe de werkelijke verhoudingen liggen en duidelijk maken dat het er niet slechts om gaat de weegschaal, die lonen en prijzen afweegt, in evenwicht te brengen, mar dat het nodig is dat — en **hoe** — de werkers de economische democratie verwerven.
En wij moeten de weerstanden van hen, die daardoor van hun particuliere jachtterrein worden verdrongen, belichten opdat deze weerstand gebroken kan worden. Men heeft, zo gaat spreker verder, ons het verwijt gemaakt, dat wij ons te veel op politiek terrein zouden begeven en dat daardoor het verbod van het Episcopaat is afgekomen.
Dit argument lijkt ons zeer ondoordacht. Als dàt de oorzaak van het verbod voor katholieken zou zijn, waren we geheel op de verkeerde weg en zouden we nòg dichter bij De Bruin moeten gaan staan als het N.V.V., want zelfs dàt is, zij het dan voorlopig, voor katholieken verboden. Wij moeten echter onderscheid maken tussen de kerk als geloofs- en als machtsinstituut. Bij het verbod sprak het machtsinstituut. Men verbiedt de katholieken in werkelijkheid niet de E.V.C. maar de **Eenheid**.

Er zijn er die zeggen: „het fusierapport kennen wij niet". Dit spreekt, omdat het nog niet volledig klaar is, zoals reeds uit de toelichting, hier gegeven, is gebleken. Eerst nadat dit wèl klaar is, in de afdelingen besproken en in congressen van N.V.V. en E.V.C. goedgekeurd, zal in principe overgegaan worden tot samensmelting. Daarna begint de **practijk**. Binnen 6 maanden zullen de nieuwe plaatselijke besturen gekozen worden van het A.V.B. Dan kan de wil der leden in het nieuwe verbond tot uitdrukking worden gebracht. Dit stelt onze leden en bestuurders voor een zware taak, maar schept de mogelijkheid onze inzichten aan de anderen mede te delen en posten te bezetten.

Dan kunnen we gemeenschappelijk de strijd voeren voor het program van actie, waarover we het wèl eens zijn en waarin o.a. zijn vervat de eisen voor een behoorlijke vacantie, de 40-urige werkweek (voor zover dit mogelijk is), een uitkering van 90 pct. bij werkloosheid, ziekte en verder in alle gevallen waarin arbeiders, buiten hun schuld, niet in de kosten van het levensonderhoud kunnen voorzien, enz.
Geven wij het stakingswapen uit handen? Niets is minder waar! Men vraagt ons of wij daar bewijzen van hebben. Het beste bewijs is dat het N.V.V. thans een staking heeft geproclameerd, terwijl bovendien een schrijven in ons bezit is, waarin het N.V.V. verklaart geen afstand van het stakingswapen te zullen doen. Het gaat slechts om de aan te wenden stakingstactiek. Of wij het daarover eens worden hangt samen met de totstandkoming van de ideologische eenheid. Bovendien, de voorstanders van het „neen" hebben het zelf geconstateerd: stakingen worden niet beheerst door een formule.
Ik ben door de discussie gesterkt in mijn mening, het overgrote deel van de Adviesraad deelt die mening, dat het „ja" moet zijn. Wij moeten ons de buitengewone belangrijkheid van onze beslissing bewust zijn, wij moeten leren uit de woorden van den voormaligen N.A.S.-man en buiten onze enge grenzen treden. Wij moeten inzien hoe de Nederlandse reactie zich oriënteert op de buitenlandse en op Franco. Wij moeten de ontwikkeling der Indonesische kwestie in het oog houden. Dit alles toch staat in nauw verband met ons „ja" of „neen".

Tegen het N.V.V. moeten wij zeggen: „Nu gij de eenheid der Nederlandse arbeidersklasse een voorwerp van prestige maakt, door dit hoogste goed in het strijdperk te brengen, in de veronderstelling dat wij „neen" zullen zeggen, wij volgen U op die weg niet want de eenheid is ons te veel waard om haar tot voorwerp van prestige te maken". Men heeft ons verweten de fusie tot een propagandastunt te hebben gemaakt. Door ons „ja" bewijzen wij het tegendeel. Ons „ja" spruit ook niet voort uit onmacht, zoals is gesuggereerd, maar uit de verhoudingen van het ogenblik, die samengaan van de werkers zo uiterst noodzakelijk maken.

Wij zullen aan het N.V.V. zeggen dat, omdat wantrouwen inderdaad een slechte basis is om te fuseren, de bestrijding in woord en geschrift een einde moet nemen en dat de fusie op de kortst mogelijke termijn tot stand moet komen en verder dat wij dienen te bespreken hoe een einde te maken aan de noden van het ogenblik. Dat wij reeds thans ook de arbeiders moeten mobiliseren voor de internationale acties (tegen Franco enz.) en niet mogen schromen van alle ons ten dienste staande middelen gebruik te maken, zo nodig ook van ons gezamenlijk stakingswapen, om ons program doorgevoerd te krijgen.
Dit is het omschreven „ja"!
Thans is aan U de beslissing. Zullen wij aan de werkers zeggen: „er komt geen eenheid" of zullen wij de barricaden opruimen en alle vooruitstrevende arbeiders samenbundelen?

MOTIES en RESOLUTIES

(aangenomen op het congres)

MOTIE

Inzake Franco-Spanje

De Eenheidsvakcentrale, in Buitengewoon Congres bijeen op 29, 30 en 31 Juli 1946 te Amsterdam;
constateert opnieuw: dat het regiem van generaal Franco in Spanje een voortdurend gevaar voor de wereldvrede vormt;
dat na de militaire nederlaag van nazisme en fascisme zo snel mogelijk een einde dient te worden gemaakt aan dit overblijfsel van fascistische dictatuur;
dat dit bevorderd kan worden door het verbreken van de diplomatieke en handels-betrekkingen door alle vrije volkeren met het Franco-regiem te Madrid;
dringt er bij de Nederlandse Regering nogmaals met klem op aan, dit met al haar ten dienste staande middelen te bevorderen;
besluit deze motie ter kennis te brengen van het Wereldvakverbond, de Nederlandse Regering en de Pers;
geeft het Hoofdbestuur der Eenheidsvakcentrale alsmede haar Landelijke Adviesraad de opdracht, in nauwe samenwerking met andere organisaties en groeperingen, alles te doen, dat kan leiden tot vernietiging van het Franco-regiem en het herstel van de vrijheid en democratie van het Spaanse broedervolk.

RESOLUTIE

Inzake lonen en prijzen

De Eenheidsvakcentrale, in Buitengewoon Congres bijeen op 29, 30 en 31 Juli 1946 te Amsterdam,
constateert, dat het huidige loonpeil verre beneden de kosten van het levensonderhoud ligt;
spreekt als haar mening uit, dat met kracht gestreefd dient te worden naar vergroting van de koopkracht der lonen tot de minimumkosten van het levensonderhoud;
acht het noodzakelijk, dat ter bereiking daarvan wordt overgegaan tot:
a. het opvoeren der laagste lonen tot een bepaalde loonvloer;
b. een drastische verlaging der prijzen van de noodzakelijke levensbehoeften;
wijst op de in dit verband nodige, evenredige verhoging van pensioenen, enz.;
ziet als onafwijsbare voorwaarde de coordinatie van de instituten tot regeling, respectievelijk vaststelling van lonen en prijzen, met volledige medezeggenschap der vakbeweging;
concludeert, dat een verhoging van de productie in alle sectoren van het bedrijfsleven nagestreefd dient te worden;
is van oordeel, dat, zonder prijsgeving van het stakingswapen, dit, in verband met de noodzakelijke opbouw van het economische leven, zo weinig mogelijk gehanteerd dient te worden;
geeft het Hoofdbestuur en de Landelijke Adviesraad der E.V.C. de opdracht, alle hun ten dienste staande middelen aan te wenden, welke kunnen leiden tot een volledige mobilisatie van de werkende bevolking om het bovenstaande te bereiken.

RESOLUTIE

Inzake W.V.V. en U.N.O.

Het Buitengewoon Congres der Eenheidsvakcentrale, gehouden op 29, 30 en 31 Juli 1946 te Amsterdam,
vaststellende, dat het Wereldverbond van Vakverenigingen, dat 67 millioen werkers omvat, behorende tot 64 nationale organisaties in 55 landen, een zeer belangrijke plaats inneemt in het geheele der internationale, maatschappelijke krachten;
van mening, dat het voor de opbouw der wereld noodzakelijk is, aan het W.V.V. een met zijn belangrijkheid overeenstemmende plaats in het organisatiewerk der U.N.O. toe te wijzen;
dringt er bij de Nederlandse Regering met klem op aan, haar vertegenwoordigers in de Algemene Raad van de U.N.O. opdracht te geven om het streven van het W.V.V., daartoe te geraken, te steunen, o.a. door in de in September 1946 te beleggen vergadering van die Algemene Raad een voorstel tot opname van het Wereldverbond van Vakverenigingen in het organisatiewerk der U.N.O. aan de orde te stellen, eventueel desbetreffende voorstellen te steunen.

RESOLUTIE

Betreffende eenheid in de vakbeweging

De Eenheidsvakcentrale, in Buitengewoon Congres bijeen op 29, 30 en 31 Juli 1946 te Amsterdam, constateert:
dat de verdeeldheid van de vakbeweging, naast andere oorzaken, de voornaamste rem blijft vormen om de werkers een toenemende verbetering van hun materiële welzijn te waarborgen;
dat in deze tijd van een laag welvaartspeil het welzijn van de werkende bevolking in schrille tegenstelling staat tot dat van andere bevolkingsgroepen;
dat de mate van het materiële welzijn der werkende bevolking de welvaart van ons gehele volk bepaalt;
dat, om een grotere eenheid tot stand te brengen, in het belang van het gehele volk en speciaal van het werkende deel ervan, de verdeeldheid in de vakbeweging opgeheven dient te worden;
dat dit bevorderd kan worden door een fusie van N.V.V.—E.V.C.;
dat, op basis van een resolutie, aangenomen op het Congres van het Wereldverbond van Vakverenigingen, onverschrokken een ieder bestreden dient te worden, die deze totstandkoming der eenheid in de weg staat;
dat hierbij gerekend wordt op een krachtige steun van het W.V.V., hetwelk in zijn korte bestaan blijk heeft gegeven op de bres te staan voor de belangen van alle werkers der aarde, ongeacht overwegingen van ras en nationaliteit, politieke of godsdienstige overtuiging;
geeft het Hoofdbestuur en de Landelijke Adviesraad der E.V.C. de opdracht om de eenheid met alle hun ten dienste staande middelen te bevorderen.

Slotrede Blokzijl

Hierop sprak Berend Blokzijl de slotrede uit, waarin hij constateerde, dat een vrij groot aantal tegen had gestemd. Dit zegt ons, dat wij in de komende maanden allereerst moeten werken aan de ideologische eenheid in onze eigen rijen. Tot de pers, die uit deze toestand profijt zou willen trekken, wil spreker zeggen: „Spaar de moeite van partijkiezen voor minderheid of meerderheid. Wij zijn en blijven bij elkaar en zullen volkomen zelfstandig onze besluiten nemen. Dit was, is en blijft wet in de E.V.C. De twee grote meningen, op dit Congres aanwezig, zaten achter de bestuurstafel in de personen van Blokzijl en v. d. Berg. Laat allen hetzelfde doen wat zij doen. Elkaar eerlijk in de ogen blijven zien en doorgaan. Mocht er een moment komen dat dat niet langer gaat, dan als eerlijke strijders dit zeggen en van elkaar scheiden.
Steeds moeten wij onze geschillen voor het front der arbeiders beslechten omdat het gaat om de zaak der arbeidersklasse. **Zij** zullen feilloos het oordeel vellen!
Wij hebben geleerd dat het nodig zal zijn, ook in eigen rijen, strijd te voeren tegen allen die bewuste tegenstanders der eenheid zijn en de onbewusten op te voeden en te overtuigen.
Terug in de afdelingen wacht ons een zware taak. Wij zullen dienen op te sporen wat nog hapert aan onze ideologische en organisatorische volkomenheid. Critisch zullen we ons werk moeten bezien tot in de kleinste kleinigheden opdat onze kracht niet slechts tot uitdrukking komt door ons ledental maar vooral door de kwaliteit. Nimmer mogen wij onze E.V.C. als doel zien, maar als middel om tot een doel te geraken, waarbij wij steeds weer, als wij een doel bereikt hebben, verder strekkende doelen zullen moeten nastreven.
Ten slotte bracht spreker dank uit aan allen, die er aan hadden medegewerkt dit Congres te doen slagen; de pleegouders (die ook reeds door een afgevaardigde van Arnhem namens het gehele Congres waren bedenkt), de buitenlandse gasten, de ordewachten, enz. enz.
Hierna werd het Congres door A. v. d. Berg, die de functie van voorzitter op voorbeeldige wijze vervulde, met enige passende woorden gesloten. A. v. R.

DE VOLLEDIGE UITSLAG DER STEMMING

De stemming had tot resultaat dat door de afgevaardigden van 76.665 leden voor „ja" werd gestemd; door die, vertegenwoordigend 45.319 leden voor „neen". Aanwezig waren gedelegeerden uit 169 afdelingen, terwijl 219 kleinere afdelingen niet vertegenwoordigd waren

Congres „Hout en Meubel"

Het bestuur van de bedrijfsgroep „Hout- en Meubelnijverheid" bericht, dat haar Congres plaats vindt op 22 en 23 Augustus a.s. in gebouw „Het Wapen van Zaandam" te Zaandam.

Steunlijsten inleveren!

Nogmaals maken wij er op attent, dat alle, nog in omloop zijnde steunlijsten, onmiddellijk moeten worden ingeleverd. Dit is voor een goede afwikkeling van de afgelopen steunactie noodzakelijk. Doet het nog heden!

J. v. WIJNGAARDEN,
Land. Penn.

HET WEKELIJKSE ZEGELTJE.

Het wekelijkse zegeltje moet, voor de week van 5—12 Aug., geplakt worden in vakje 32, van 12—19 Aug. in vakje 33 en van 19—26 Aug. in vakje 34.

EVC-CONGRES IN TEKEN VAN STRIJD VOOR VREDE, WERK EN BROOD!

BEREND BLOKZIJL: „Als heel het volk zucht, breekt een storm los"

IN zijn gisteravond, bij de openbare openingszitting van het tweede congres der Eenheidsvakcentrale in de Amsterdamse Apollohal uitgesproken congresrede, zette de landelijke voorzitter, Berend Blokzijl, uitvoerig uiteen, waar het voor het werkend volk van ons land in de komende periode om gaat.

Strijd voor de vrede was het alles beheersende element van zijn groots opgezet betoog.

Met een reeks feiten toonde Blokzijl aan, dat Nederland, vastgeklonken als het zit aan de Amerikaanse politiek, is ingeschakeld in een oorlogsblok, dat enorme lasten op de schouders van de Nederlandse werkers legt.

Scherp nam hij stelling tegen hen, die ontkennen, dat de oorlogsdrijvers hun doel gericht hebben tegen de Sowjet-Unie.

„Wanneer o.a. ook het hoofdbestuur van de ANBZ hiervan niet overtuigd is, dan wil ik nadrukkelijk opmerken, dat niet de EVC het streven der imperialisten heeft ontdekt", aldus Blokzijl.

Hij haalde daarbij een aantal uitspraken aan van de Engelse generaal Montgomery en de P.v.d.A.-kamerleden Burger en De Kadt, die geen enkele twijfel laten bestaan aan de oorlogszuchtige doeleinden van de kapitalisten.

De volkeren van de Sowjet-Unie daarentegen zijn vredelievend. Zoals zij in de tweede wereldoorlog aan de spits gingen tegen het fascisme, voeren zij thans samen met alle vredelievende krachten in de wereld een standvastige strijd tegen de oorlogsophitsers.

„Blijft aan de goede kant"

Verder gaande deed Blokzijl een hartstochtelijk beroep op de zeelieden:

„Ik herinner de zeelieden aan een verklaring van hun voorzitter, kameraad Dane, afgelegd in Juni 1947 op een massa-meeting te Amsterdam. Hij zeide:

„Vele jaren hebben wij in convooi gevaren naar Moermansk. Wij hebben mannen en munitie tegen het fascisme vervoerd. Wij stonden aan de goede kant."

Zeelieden b l i j f t aan de goede kant staan. Laat u niet scheiden van de vredelievende krachten in de wereld, laat u niet scheiden van de beste strijders tegen het fascisme, de volkeren van de Sowjet-Unie. Weet, dat de vrede bedreigd wordt door het kapitalisme, dat onder leiding van het Amerikaanse imperialisme o.a. door middel van het Marshall-plan poogt uit zijn moeilijkheden te raken door het voorbereiden en ontketenen van een derde wereldoorlog."

Strijd voor de vrede is strijd voor werk en brood!

Wijzend op het Parijse vredescongres, waar de vertegenwoordigers van zeshonderd millioen mensen uit 72 landen van hun vastberaden vredeswil getuigden, stelde Blokzijl vast, dat hierin de EVC een groot aandeel heeft gehad.

Voortgaande begroette hij het besluit van het Permanente Wereldvredescomité, om op 2 October in alle landen een internationale vredesdag te houden.

Hij stelde het congres voor zich daartoe in een oproep tot alle werkers te richten, om zich ter voorbereiding van deze dag in de bedrijven en op de kantoren te verenigen in anti-oorlogscomité's op brede grondslag.

In het bijzonder deed hij een dringend beroep op de NVV-leden:

„Keert u tegen de rampzalige bewapeningskoorts, die door het N.V.V.-bestuur wordt aangewakkerd en waaraan de belangen van de werkers worden opgeofferd. Laat u niet in een aanvalsoorlog drijven tegen de werkers van de Sowjet-Unie, waarmede gij tot voor enkele maanden nog in het machtige Wereldvakverbond verenigd was. Herstelt in de strijd voor het behoud van de vrede uw internationale arbeiderssolidariteit."

Blokzijl, er op wijzende, dat de internationale arbeidersklasse vele malen sterker is dan het handjevol oorlogsstokers, vervolgde:

Een Chinees spreekwoord zegt: Als het gehele volk zucht, breekt er een storm los.

Wij zeggen: Indien alle vredelievende krachten in ons land samen met die uit heel de wereld een zucht slaken, dan breekt er een orkaan los, die in één stoot alle oorlogswolken van de hemel wegblaast."

Roofbouw op de werkers

Uitvoerig behandelde Blokzijl de economische situatie in ons land. Met een reeks voorbeelden schilderde hij enerzijds de financiële verarming van het werkende volk, anderzijds de steeds groter wordende winsten van een handvol uitbuiters.

Van 1936—'38 bedroeg b.v. het boterverbruik per hoofd per jaar 6,2 kg, thans is dit slechts 3 kg. In 1948 bestond 29 pct. van het totale vetverbruik uit boter, nu, in het eerste half jaar van 1949, was dit slechts 15 pct. De loon- en prijspolitiek van de regering draagt het karakter van roofbouw op de gezondheid en het levenspeil der arbeiders. De regelmatig verminderende koopkracht der arbeiders brengt ook de middenstand aan de rand van de afgrond. Ook in dat geval toonde Blokzijl met een reeks van cijfers, hoe ontstellend het beeld voor deze bevolkingsgroep is.

Een diepgaande economische crisis staat voor de deur en de gevolgen daarvan wil men op de schouders der werkers afwentelen.

Nieuwe verslechteringen dreigen: Huurverhoging, volledige afschaffing van de subsidies op het levensmiddelenpakket,

Bureau in EVC-congres
OD 1286
II 50
ROSS. No.: 1158
EXT.: Waarheid Adam
DATUM: 1-9-49

devaluatie van de gulden enz.
Tegen dit alles moet de arbeidersklasse vastberaden de strijd aanbinden. Hier ligt voor de vakbeweging een grootse taak.
Na op de verwording van de besturen der Uniebonden te hebben gewezen, stelde spreker vast, dat het de E.V.C. is, die leiding aan deze strijd zal moeten geven. De leiders der Uniebonden steunen immers door dik en dun de afbraak-politiek van de regering.
Niet de klassen s t r ij d, maar de klassensamenwerking is de grondslag van hun vakbewegingspolitiek.
Suurhoff citerend: „De actie is verlegd van de onderneming, het bedrijf en de straat naar de ministeries en de bureaux van de rijksbemiddelaars", tekende Blokzijl de Uniebondsleiders ten voeten uit.
Voortgaande zei hij:
„De arbeiders hebben het recht van staken, van vergaderen, hun vakverenigingsrechten op de straat en in de bedrijven door hardnekkige strijd veroverd. Nimmer zullen zij zich deze rechten laten ontnemen."
In dit verband nam spreker scherp stelling tegen de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie en Ondernemingsraden, waarin de ondernemers a l l e s en de arbeiders, alle mooie praatjes van de reformisten ten spijt, n i e t s te vertellen zullen hebben.

De P.B.O. is een uit Amerika geïmporteerde en aan de Nederlandse verhoudingen aangepaste Taft Hartley wet, een worgwet, die de arbeiders nimmer mogen accepteren.

NVV-leden en leiders zijn niet hetzelfde

Nadrukkelijk waarschuwde de E.V.C.-voorzitter er voor, leiders en leden van de Unie-organisaties over één kam te scheren. De scheuringspolitiek van de N.V.V.-leiding steunt niet op de wil van de N.V.V.-leden. De vele acties in de achter ons liggende jaren hebben de juistheid van deze stelling zichtbaar aangetoond.
De scheuringspogingen van Kupers c.s. in het Wereldvakverbond stuiten op toenemende tegenstand in eigen rijen, ondanks alle leugens van deze scheurmakers zien de NVV-leden meer en meer in, dat het WVV, met zijn ruim 71 miljoen leden, een machtig bolwerk voor de vrede, een machtig wapen in hun strijd voor betere loon- en arbeidsvoorwaarden is.
Niet alleen de Nederlandse, maar ook de arbeiders in andere landen zien dat in. Reeds gaven tientallen vakbonden uit deze landen blijk van hun trouw aan het WVV.
Blokzijl citeerde uit een schrijven, dat in de voorbereiding van dit congres van de secretaris der organisatie van gieterijarbeiders in de Engelse zware industrie was ontvangen:

> „Mijn bond ondersteunt volkomen het WVV en wenst, dat de huidige breuk, die thans met de Britse vakcentrale bestaat, zo spoedig mogelijk geheeld zal worden. De EVC heeft onze volledige sympathie en wij hopen, dat Uw congres moge leiden tot versterking van de band tussen Uw leden en de vakverenigingsleden van de gehele wereld."

Versterking der interne organisatie

Een belangrijk deel van zijn rede wijdde Blokzijl aan de interne organisatie der EVC. Aan de hand van de vele stakingen die in de afgelopen periode plaats vonden onderstreepte hij opnieuw de noodzaak van een strijdbare vakbeweging. Hij waarschuwde tegen „zelfvoldaanheid" en hij wees op de vele fouten die ongetwijfeld nog aan het werk, dat voor alles critisch bekeken moet worden, kleven.
Vooral de sectarische reformistische opvattingen, die bij enkele van deze acties aan het licht traden, moeten in de toekomst voorkomen worden, zo zeide hij.
Fel keerde hij zich tot de scheurmakers buiten, maar vooral ook in eigen rijen. Met een aantal voorbeelden toonde hij aan, hoe gevaarlijk het is, het trotzkisme niet te onderkennen en te bestrijden. Een wel zeer sprekend voorbeeld noemde hij het gebeurde te Rotterdam, waar een dergelijk individu door naamvervalsing in de zeeliedenorganisatie binnendrong en door zijn vlotte tong aanvankelijk zelfs afgevaardigd werd naar dit congres.

Grotere waakzaamheid en strijd tegen dergelijke arbeidersvijandige elementen betekenen geen „ketterjagerij", maar hebben ten doel de EVC krachtiger en sterker te maken in haar strijd voor de belangen der werkers.

> Zich tot de jeugd richtend, zei spr., dat de door hen voorgelezen „Jeugdboodschap door het congres niet alleen is gehoord, maar dat hij er niet aan twijfelt, dat de ouderen met de jeugd, schouder aan schouder, ook voor de jeugdeisen in het geweer zullen treden.

Solidair met de Indonesische vrijheidsstrijders

Vervolgens de gebeurtenissen in Indonesië besprekend, waarschuwde Blokzijl de Nederlandse arbeiders en de ware voorstanders van een vrij en onafhankelijk Indonesië, zich niet te laten verblinden door allerlei pacten en verdragen of door „Rondetafel-conferenties". De feiten leren, dat dit alles slechts ten doel heeft het oude koloniale bewind, op nieuwe leest geschoeid, te handhaven.
De EVC zendt broederlijke groeten aan het Indonesische volk en belooft trouw te blijven aan haar solidariteit met de strijd tegen de gemeenschappelijke vijand, het Nederlandse en Amerikaanse imperialisme.
Tenslotte legde Berend Blokzijl het program van eisen, dat wij elders vermelden, aan het congres voor, waarna hij met de volgende woorden besloot:

„Arbeiders van Nederland, verheft u. Voorwaarts en verenigd in de strijd!
Voor een duurzame vrede tussen de volkeren en sociale vooruitgang van de mensheid door vastberaden strijd tegen de oorlogsstokers en door versterking van het W.V.V.
Voor vermindering van uitgaven voor militaire doeleinden en verlaging der winsten. Voor verhoging der lonen.
Voor eenheid van actie van alle werkers voor verhoging van het welvaartspeil.
Voor verdediging van de vrijheid van organisatie. Tegen de P.B.O. en Ondernemingsraden, de ketens van de arbeiderskiasse.
Tegen werkloosheid. Voor werk voor allen.
Voor versterking van de E.V.C., de enige strijdbare vakbeweging!

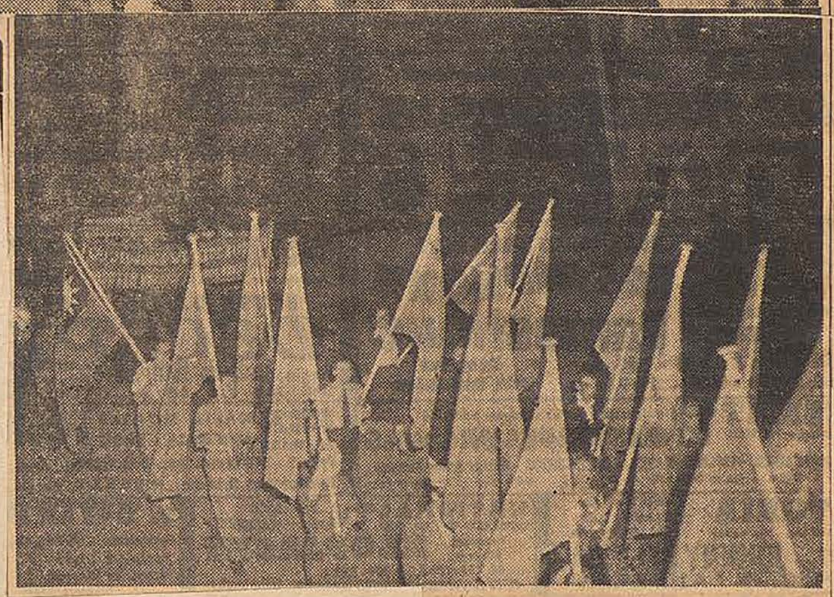

BOVEN:

De deelnemers aan het jeugddéfilé stellen zich buiten de Apollo-hal op. Straks zullen ze „met vliegende vaandels en slaande trom" de hal binnenmarcheren.

ONDER:

Onder enorm enthousiasme trekken de vertegenwoordigers van de werkende jeugd van Nederland door de tot in alle hoeken gevulde zaal. Voor wie er bij waren een onvergetelijke belevenis.

OD 1286

DEMONSTRATIEF CONGRES

VERSLAG

Congresrede
Discussies
Sluitingsrede

Georganiseerd door de E.V.C. in verband met de wetsontwerpen Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie en Ondernemingsraden.

Prijs 20 cent

Het Congres

1948

is gehouden op 8 en 9 October in gebouw Bellevue te Amsterdam. Het was samengesteld uit 208 leden der E.V.C., 75 leden van andere organisaties en 10 ongeorganiseerden, in totaal 293 bedrijfsafgevaardigden, afkomstig uit 73 plaatsen in Nederland en 251 bedrijven.

In alle opzichten was het congres een weerspiegeling van de werkende bevolking van ons land. De mijnwerkers uit het Zuiden, de strokartonarbeiders uit het Noorden, de werkers van het land en die van de machinefabriek en de scheepswerf, de bouwvakkers uit de Wederopbouw en de arbeiders uit de textiel- en confectiebedrijven, allen hadden zij hun vertegenwoordigers naar Amsterdam gezonden.

Niet alleen de grote verscheidenheid in bedrijven en beroepen, doch ook die in politieke- en geloofsovertuiging vonden we terug op dit congres. Indien nog bewezen moest worden, dat ALLE arbeiders gelijkgerichte belangen hebben en dat ALLE arbeiders tezamen kunnen optreden ter verdediging dezer belangen, dan zou dit bewijs wel zeer overtuigend geleverd zijn door dit demonstratieve congres.

Dat de prachtige geest van onze bijeenkomst vaardig moge worden over de gehele arbeidersklasse en dat de inzichten en besluiten — mede met behulp van dit geschrift — met vrucht uitgedragen mogen worden door al die tienduizenden, die de zelfstandige vakbeweging, hùn vakbeweging, als waardevol bezit der arbeiders beschouwen!

De belangstelling

voor het congres en de daar besproken onderwerpen wordt gedemonstreerd door de vele begroetingen, sympathiebetuigingen, protestmoties, die ons vóór, tijdens en na het congres werden toegezonden. Een achttal buitenlandse zusterorganisaties zonden telegrammen, te weten de vakcentrales van: Roemenië, Bulgarije, Polen, Frankrijk, de Sowjet-Unie, Luxemburg, 18e congres Franse bouwvakarbeiders, Wereldvakverbond.

Verder kwamen sympathiebetuigingen binnen van 34 bedrijven en vergaderingen van personelen uit alle oorden des lands, benevens van 30 varende schepen, verspreid over de zeven wereldzeeën.

Congresrede door B. Blokzijl

Congres.

De E.V.C. heeft de arbeidende bevolking opgeroepen de vakbeweging te verdedigen tegen de gevaren die haar bedreigen. Alvorens we deze gevaren, die opgesloten liggen in het wetsontwerp Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie, nader bespreken, enige woorden over de Vakbeweging zelf.

De waarde van de Vakbeweging.

Het gaat niet om deze of gene vakcentrale, deze of gene bond, doch om **de Vakbeweging**, zoals we die tot nu toe in alle verscheidenheid kennen, de Vakbeweging, zoals die door de overgrote meerderheid van de arbeidende bevolking wordt begrepen, zoals die door de werkers wordt aanvaard.

Wie Vakbeweging zegt, zegt strijd. Strijd in een grote verscheidenheid van vorm, omvang en hevigheid, maar toch strijd.

Wanneer de arbeiders in de Drentse veenkoloniën een 50-tal jaren geleden in doffe berusting nog veelvuldig naar de drankfles grepen om voor een wijle hun kommervol bestaan te vergeten, en ze leven thans op een hoger plan dan is dit niet door een gelukkige samenloop van toevalligheden, dan zijn ze niet op dat plan gebracht door de menselijke gevoelens van de ondernemers, maar dan danken ze hun lotsverbetering aan de strijd van zichzelf, aan de strijd van de arbeidersklasse, aan de strijd van de Vakbeweging.

Wanneer vandaag geen kinderen van 8 jaar en jonger de fabrieken en werkplaatsen bevolken, wanneer vandaag de arbeidsdag geen 14 uren en langer is, dan hebben de werkers dat niet te danken aan de sociale gevoelens van de ondernemers, maar wel aan de strijd van henzelf, aan de strijd van de arbeidersklasse, aan de strijd van de Vakbeweging.

De geschiedenis van de Nederlandse Vakbeweging is een geschiedenis van strijd.

Strijd voor lotsverbetering. Strijd tegen verslechtering. Strijd tegen aantasting van vakverenigingsrechten en vrijheden, zoals in de dagen van Abraham Kuijper. Honderden malen moest het stakingswapen worden gehanteerd. Ik denk hierbij aan de sigarenmakers van 1913, die in dat jaar de tanden op elkaar moesten zetten om een enigszins dragelijk levenspeil te veroveren. Ik denk aan de landarbeiders van 1919, toen de grote boeren zich in het hoofd hadden gezet de kracht van de Vakbeweging voorgoed te breken. Ik denk aan de textielarbeiders van 1923, toen de fabrieksschoorstenen in Twente gedurende meer dan een half jaar geen rookpluimen vertoonden. Dit waren stukken strijd, die als een draad door de geschiedenis van de Nederlandse Vakbeweging loopt. De arbeiders legden het werk niet neer voor hun plezier, maar wel omdat een koppig en op winst en nog eens winst

belust ondernemerdom weigerde aan de arbeidende bevolking een menswaardig bestaan te verschaffen.
Strijd, ook dat leert de geschiedenis van de Vakbeweging, is geen doel op zichzelf, maar een middel om betere levensverhoudingen voor de arbeidersklasse te veroveren.
Zo wisselde de openlijke strijd, de staking, af met overleg. Maar evenmin als het hanteren van de staking een doel op zichzelf is, evenmin is dat het geval met het overleg. Overleg is een andere vorm van strijd. Overleg ontleent zijn waarde aan de strijdvaardigheid van de arbeidersklasse. Overleg, dat niet gedragen wordt door een strijdvaardige vakbeweging, deert het ondernemerdom niet. Overleg is een andere vorm van strijd dan de staking. Ook dit leert ons de geschiedenis van de Vakbeweging.
Vele malen mislukte het overleg en werden de arbeiders genoodzaakt naar het stakingswapen te grijpen, alweer niet, omdat ze dat zo plezierig vonden, maar wel omdat ze daartoe gedwongen werden door de maatschappelijke nood waarin ze verkeerden.
En deze maatschappelijke nood spruit voort uit de verhoudingen waaronder wij leven. Het ondernemerdom heeft sinds het ontstaan van de vakbeweging nog niets van zijn grondslagen prijsgegeven. Nog altijd, en vandaag méér dan ooit, streeft het naar grote winsten ten koste van het levenspeil der arbeidende bevolking.
En, zoals in de dagen van A. Kuijper, is de aanval van de reactie niet alleen op het levenspeil van de werkers gericht, maar tevens en tegelijkertijd op de Vakbeweging. De reactie van vandaag poogt de Vakbeweging zijn strijdvaardig karakter te ontnemen, poogt de grondslagen van de Vakbeweging, die door de arbeiders in moeizame strijd zijn verworven, aan te tasten.
De Vakbeweging — dat is de zelfstandige organisatie van de arbeiders, die tot taak heeft de sociaal-economische belangen van de werkers te behartigen. De Vakbeweging kan deze taak slechts dan volledig vervullen, wanneer de arbeiders het recht bezitten vakverenigingen te vormen naar eigen inzicht, wanneer de arbeiders het recht bezitten deze vakverenigingen in te zetten bij hun streven naar betere levensverhoudingen, wanneer de vakverenigingen het recht bezitten zelfstandig hun houding te bepalen, met name inzake de vraagstukken van loon- en andere arbeidsvoorwaarden.
En het zijn deze rechten en vrijheden, die door het wetsontwerp Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie worden aangetast of over boord gesmeten. Niet de rechten van deze of gene vakcentrale, maar de rechten en vrijheden van de Vakbeweging in al zijn verscheidenheid.
Het wetsontwerp Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie is een aanval op de Vakbeweging, zoals deze zich in haar rijke geschiedenis heeft ontwikkeld.
Daarom vindt dit congres plaats, daarom richten wij ons vandaag en morgen tot werkend Nederland, tot de arbeidende bevolking, met de oproep „VERDEDIGT DE VAKBEWEGING"!

Samenvatting der P.B.O.

Ondanks, dat in de brochure „Werkend Nederland verdedigt de Vakbeweging", een vrij nauwkeurig overzicht van de wetsontwerpen „Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie" en „Ondernemingsraden" is gegeven, willen wij de inhoud van beide wetten nog eens kort samenvatten.
De voorgestelde Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie zal het gehele Nederlandse bedrijfsleven omvatten, d.w.z. alle productiemiddelen, zoals fabrieken, scheepswerven, transportwezen, enz., alsook handelmaatschappijen, banken en warenhuizen, kortom alle technische en organisatorische middelen, die nodig zijn voor het vervaardigen en aan de man brengen van goederen en het verrichten van diensten.
De regering is verder voornemens lagere organen in te stellen, die onder de algemene bedrijfsorganisatie zullen functioneren en delen van het bedrijfsleven zullen omvatten.
Deze organen heten bedrijf- en productschappen. De bedrijfschappen zullen b.v. de gehele houthandel, de gehele meubelindustrie, de gehele kleinhandel op het gebied van woninginrichting, omvatten, enz. (zg. horizontale organisatie).
De productschappen vatten groepen van ondernemingen samen, die ten aanzien van een bepaald product de grondstof leveren, die deze verder bewerken en die het product verkopen, b.v. houtinvoer, houthandel, houtzagerij, meubelfabrieken, meubelmagazijnen en meubelhandel. Een ander voorbeeld is: invoer van ruwe grondstof voor textielgoederen, spinnerijen, weverijen, confectiefabrieken en winkeliers in textielgoederen.
Tot zover is alles nog weinig verontrustend. Over de structuur van de organisatie maken wij ons niet al te veel zorgen. Dit is immers niet het belangrijkste. Hij, die een drankje moet slikken, zal niet in de eerste plaats kijken naar de vorm van het glas. Voor hem is van doorslaggevende betekenis de inhoud van het glas en in dit verband ook de bereiders van de drank, vooral wanneer je een zeker vermoeden hebt, dat het leven in de waagschaal wordt gesteld. In dit geval het leven van de Vakbeweging.
Vandaar, dat we niet lang zullen stilstaan bij de vorm van de algemene bedrijfsorganisatie, het glas, maar ons meer zullen bezig houden met de inhoud, het drankje. Deze inhoud wordt door de wijze waarop de besturen van de organen der algemene bedrijfsorganisatie worden samengesteld, alsmede door hun bevoegdheden.
De Sociaal-Economische Raad, het bestuur van de algemene bedrijfsorganisatie, bestaat uit tenminste dertig en ten hoogste vijf en veertig leden. Eén derde van de leden wordt door de overheid benoemd, één derde door werknemers- en één derde door werkgeversorganisaties.
In de bedrijfschappen zullen werknemers- en werkgeversorganisaties ieder evenveel leden mogen benoemen, tenzij bij afzonderlijke wet anders is bepaald. De regering heeft echter nadrukkelijk in de Memorie van Toelichting verklaard, dat het niet noodzakelijk

is dat in de **productschappen,** waar overwegend economische aangelegenheden worden behandeld, evenveel werknemers- als werkgeversvertegenwoordigers zitting hebben.
De betrokken minister beslist, welke organisaties leden voor de besturen van de bedrijfsorganisatie mogen aanwijzen. Om hiervoor in aanmerking te komen, moeten de organisaties „representatief" zijn, zoals dat met een mooi woord heet.
Wanneer is een vakorganisatie representatief, d.w.z. geschikt om de belangen van de arbeiders, die zij verenigt, te behartigen? Het wetsontwerp spreekt daarover met geen letter. Wel wordt gezegd, dat een Koninklijke Goedkeuring niet voldoende is. Daarnaast moet de vakorganisatie nog „representatief" zijn.
Zo was het ook in het Italië van Mussolini, zo is het in Spanje, zo is het in Portugal, zo is het in een reeks van landen waar de reactie een ware terreur tegen de arbeidersklasse en zijn organisaties heeft ontketend. Zo is het in de landen, waarvan het W.V.V. in zijn jongste rapport aan de U.N.O., dat ook de goedkeuring van Kupers wegdraagt, zegt, dat aldaar (ik citeer letterlijk):

> „de vrije Vakbeweging wordt onderdrukt, stakingen buiten de wet gesteld, de doodstraf wordt ingevoerd voor het deelnemen aan stakingen, de werkelijke democratische vakbonden onwettig worden verklaard en vervangen door vakbondsorganisaties, die een gewillig werktuig zijn in de handen van de reactie en haar regeringen".

Zo is het in alle landen waar de arbeiders het recht missen zich te laten vertegenwoordigen door de vakorganisaties die zij geschikt achten. Zo is het in de landen waar niet de arbeiders beslissen, welke vakorganisaties hun belangen moeten vertegenwoordigen, maar de man aan de top. Binnen het raam van de voorgestelde P.B.O. is dit in ons land de betrokken minister, zoals het eens Mussolini in Italië was en ook thans in andere landen nog vele dictators zijn.
Doch laat de regering en diegenen, die haar steunen, begrijpen, dat de Nederlandse werkers geen methoden van het fascisme dulden. Zij zullen zich daartegen even hardnekkig verzetten, als zij dat deden tegen de maatregelen van Mussert, Woudenberg en Seyss-Inquart.

Onze mening.

Ons standpunt is, dat alle organisaties, die door de arbeiders worden geschapen en niet op enigerlei wijze in strijd zijn met de grondwet, krachtens hun bestaan en de wil van de werkers de gelegenheid moeten hebben de belangen van deze werkers overal te vertegenwoordigen waar deze belangen aan de orde komen.
Maar er zijn in de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie meer gevaren, die de arbeidersklasse, ja, die ons gehele volk bedreigen! In art. 2 van het wetsontwerp is de bedrijfsorganisatie n.l. de volgende taak toegedacht:

> „De algemene bedrijfsorganisatie heeft tot taak een het belang van het Nederlandse volk dienende werkzaamheid van het bedrijfsleven te bevorderen, alsmede het belang van het bedrijfsleven en de daartoe behorende personen te behartigen."

Het klinkt nogal onschuldig en op het eerste gezicht lijkt het, dat de bedrijfsorganisatie een schone taak heeft te verrichten. Het belang van het Nederlandse volk zal worden behartigd! De werkzaamheid van het bedrijfsleven zal worden gediend en ook de belangen van de tot het bedrijfsleven behorende personen worden niet vergeten!
We hebben ons echter af te vragen, of het belang van het Nederlandse volk in overeenstemming is met het belang van het bedrijfsleven, of anders gezegd, is ons huidige maatschappelijk bestel in overeenstemming met het volksbelang?
Wij leven n.l. in een kapitalistische maatschappij. De productiemiddelen, die het bedrijfsleven vormen, zijn in handen van enkelingen, zijn particulier bezit. Het aanwenden van dit bezit, het maken dus van kleding en schoeisel, het bouwen van schepen en huizen, het produceren van levensmiddelen, enz., doen deze enkelingen niet uit edele gevoelens voor hun medemensen, maar uit zucht naar winst en nog eens winst. Dat het produceren van deze goederen tevens in de menselijke behoeften voorziet, is voor de bezitters van het productieapparaat een, zij het dan ook noodzakelijke, bijkomstigheid. M.a.w. de behoeften van het Nederlandse volk worden door een klein groepje lieden geëxploiteerd.
Het kan op geen tegenspraak stuiten, dat het belang van het Nederlandse volk niet gediend wordt door het winststreven van een handjevol kapitalisten. Dit belang vereist een werkzaamheid van het bedrijfsleven, die in beginsel is gericht op de behoeften van ons volk. Dan, maar ook dan alleen, kan er sprake zijn van een het belang van het Nederlandse volk dienende werkzaamheid van het bedrijfsleven.
Als voorstanders van het instellen ener behoeftenvoorziening stellen wij ons bij maatschappelijke hervormingen dan ook de vraag: gaat deze hervorming in de door ons gewenste richting, dus in de richting van het volksbelang of bevordert de hervorming het ondernemersbelang? Zal het niets-ontziende winststreven, dat reeds zoveel ellende en armoede heeft veroorzaakt en nog elke dag teweegbrengt, worden weggevaagd of zal dit streven worden versterkt?
Om tot een het volk dienende werkzaamheid van het bedrijfsleven te komen, is nodig, dat de beschikkingsmacht en waar nodig de eigendom der productiemiddelen, d.i. het bedrijfsleven, in handen van de gemeenschap worden gelegd, dat is in handen van het Nederlandse volk.
Ook het N.V.V. geeft in zijn statuten te kennen, dat het een dergelijke maatschappij voorstaat. Daarin lezen we, (en ik citeer letterlijk):

> „De beschikkingsmacht en waar nodig ook de eigendom der productiemiddelen, moeten in handen der gemeenschap worden gelegd".

Gaat de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie in deze richting? In geen geval.
De eigendom van de productiemiddelen wordt door het betreffende wetsontwerp in genen dele aangetast. Evenmin is er enigerlei

sprake van de beschikkingsmacht in handen van de gemeenschap te leggen.
Weliswaar hebben in de organen van de algemene bedrijfsorganisatie, naast werkgevers- ook werknemersvertegenwoordigers zitting, maar in werkelijkheid beslissen de ondernemers, daar deze als regel in de meerderheid zijn. Waar dit niet zo is, hebben zij toch als bezitters een economisch overwicht en de ruggesteun van de regering — hun regering.
De voorgestelde Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie zal dan ook niet het belang van het Nederlandse volk dienen, zoals het wetsontwerp bedriegelijk belooft, maar uitsluitend dat van het groot-kapitaal.
Deze belangenbehartiging van het groot-kapitaal door de voorgestelde P.B.O. heeft eveneens verregaande en noodlottige gevolgen voor de volksinvloed, op de werkzaamheid van onze parlementaire instellingen. Het gehele wetsontwerp vertoont n.l. een pijnlijke gelijkenis met de corporatieve opbouw van de voormalige fascistische staat Italië en de huidige fascistische staten Spanje en Portugal. Mussolini dicteerde in de Italiaanse grondwet, dat het gehele maatschappelijke leven van dat land geleid moest worden vanuit een aantal corporaties, die wat de samenstelling betreft vrijwel overeenkomen met de schappen van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie, zoals deze thans wordt voorgesteld. Deze corporaties werden bestuurd door ondernemers en naar het oordeel van Mussolini, representatieve vakverenigingsvertegenwoordigers, terwijl de aldus bestuurde corporaties wetten uitvaardigden, die van beslissende invloed waren voor het gehele volk, terwijl dit volk op generlei wijze in staat was zijn invloed te laten gelden.
Ziehier het paradijs van wijlen Mussolini en van Franco, de Spaanse Hitler. Ook de organen van de thans in ons land voorgestelde Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie worden met verordenende bevoegdheid bekleed. D.w.z. de besturen van deze organen, op de samenstelling waarvan geen ander invloed heeft dan de man aan de top, de betrokken minister, hebben de bevoegdheid verordeningen te maken, op overtreding waarvan straffen zijn ingesteld, zonder dat de betrokkenen ook maar enigerlei invloed op de samenstelling van deze besturen kunnen uitoefenen. De door het volk gekozen parlementaire instellingen verliezen, omdat ook deze geen doorslaggevende invloed inzake deze verordeningen kunnen laten gelden, meer en meer aan betekenis. In dit licht is het instellen van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie een aanranding van de huidige democratie en een gang naar de corporatieve maatschappij van Mussolini. Dat is dan ook de reden waarom de katholieke reactie, met Romme in de voorste gelederen, zo hartstochtelijk op een snelle instelling van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie aandringt.
Laten dit vooral de arbeiders, georganiseerd in het N.V.V., weten. Hun besturen hebben, door aan het tot stand komen van dit wetsontwerp mee te werken, eigen beginselen verzaakt en steun verleend aan de doeleinden, die Romme c.s. nastreven. Laten de ar-

beiders van het N.V.V. hun bestuurders tot de orde roepen en wel zo snel mogelijk!
Tenslotte wil ik iets zeggen over het derde deel van de taak, die de P.B.O. is toegedacht, n.l. het behartigen van het belang van de tot het bedrijfsleven behorende personen, de zgn. bedrijfsgenoten, dat zijn de ondernemers en de arbeiders.
De belangen van deze bedrijfsgenoten moeten door een orgaan worden behartigd bij verordening, zonder dat de vakbeweging, d.w.z. zonder dat de arbeiders door middel van hun vakorganisaties hierop enige invloed kunnen uitoefenen.
De organisaties, die als ongeschikt door de minister worden aangemerkt niet, maar evenmin de organisaties, die representatief zijn bevonden. De bestuurders van de publiekrechtelijke organen moeten n.l. hun werkzaamheid verrichten zonder last of ruggespraak met de organisaties waaruit zij zijn voortgekomen.
Belangrijk is voor ons in dit verband vooral over welke arbeidersbelangen de organen der Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie moeten beslissen. De ontwerp-wet geeft daarop geen rechtstreeks antwoord, doch de voorgeschiedenis die hieraan is verbonden, vertelt ons op dit punt meer.
Op 24 Januari 1947 werd door de minister de zgn. „Commissie van der Ven" geïnstalleerd, bestaande uit vertegenwoordigers van de Stichting van de Arbeid, enige regeringspersonen en een aantal ambtelijke leden. Deze commissie had tot taak over de toekomstige bedrijfsorganisaties advies aan de regering uit te brengen. Het wetsontwerp, zoals we dat hier bespreken, steunt op dit advies. Voor de samenwerkende vakorganisaties namen in deze commissie zitting: A. C. de Bruijn, H. J. de Kuiper (K.A.B.), F. P. Fuykschot, M. Ruppert (C.N.V.), G. Joustra, H. Oosterhuis en A. Vermeulen (N.V.V.)

In de ontwerp-wet van de commissie wordt voorgesteld om de „schappen" bij verordening o.a. te doen vaststellen:

a. de arbeidsbemiddeling, de aanstelling en het ontslag van personeel;
b. de vakscholing;
c. de lonen- en andere arbeidsvoorwaarden.

Vooral bij dit laatste punt, de lonen- en andere arbeidsvoorwaarden moeten wij stilstaan. Het bij verordening vaststellen van lonen en andere arbeidsvoorwaarden door organen, waarop de vakbeweging geen enkele invloed kan uitoefenen, daar de arbeidersvertegenwoordigers niet op last van hun organisaties mogen handelen, noch met deze ruggespraak houden, is onaanvaardbaar. Het opnemen van lonen en andere arbeidsvoorwaarden in het kader van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie draagt thans, daar de heren Vermeulen, Joustra en Oosterhuis hiertegen niet geprotesteerd hebben, in tegenstelling tot vroeger de goedkeuring weg van het N.V.V.-bestuur.
Het prijsgeven van het vroegere standpunt wordt bevestigd door het N.V.V.-rapport, dat na de bevrijding over deze materie is ver-

schenen. Hierin wordt gezegd, dat op de vraag of arbeidsvoorwaarden van de regelingen, welke het publiekrechtelijk bedrijfsorgaan tot stand zal moeten brengen, uitdrukkelijk zijn uitgesloten thans een ontkennend antwoord moet worden gegeven.
Als motief voor deze koerswijziging wordt verwezen naar de planmatige politiek, zoals die door het N.V.V. en door de Stichting van de Arbeid is voorgestaan.

Voor het N.V.V.-bestuur is het thans de gewoonste zaak van de wereld om de werknemers in het bedrijf te binden aan arbeidsvoorwaarden, die niet hun instemming hebben. Opnieuw een buiging van het N.V.V.-bestuur naar Romme c.s., die er nimmer voor gevoeld hebben de vakbeweging een zelfstandige plaats te geven.

De regering heeft deze verregaande suggestie van de commissie v. d. Ven nog niet overgenomen, maar geeft in de Memorie van Toelichting blijk, hiervan een warm voorstander te zijn. Wat dat betreft is de regering handig. Het nemen van voor de arbeidersklasse ongunstige maatregelen geschiedt altijd bij stukjes en beetjes. Zij verkent eerst het terrein en wanneer ze tot de ontdekking komt, dat het wel gaan zal, worden druppelsgewijs de verslechteringen ingevoerd. Deze sluip-politiek der regering kennen we zo langzamerhand. Let maar eens op hoe prijsverhogingen worden aangekondigd. Enige dagen tevoren zegt zij, dat het leven goedkoper zal worden of kondigt enkele prijsverlagingen van producten aan, die de arbeiders niet kopen. Al spoedig komt de kater en krijgen de werkers prijsverhogingen te slikken, die een flinke verlaging van het levenspeil betekenen. Doch de arbeidersklasse is niet achterlijk. Zij doorziet de bedoeling van de regering. De arbeiders weten en zullen steeds duidelijker weten, dat het bij verordening vaststellen van lonen en andere arbeidsvoorwaarden, op overtreding waarvan straf is gesteld, de zelfstandigheid van de vakbeweging aantast. Deze arbeidsvoorwaarden behoren tot de competentie van de vakorganisaties en wij zullen en mogen niet dulden, dat de regering ook op dit gebied verder gaat.

Het stakingswapen.

Het onttrekken van de lonen en andere arbeidsvoorwaarden aan de vakbeweging is een principiële aantasting van het stakingsrecht. Het houdt immers in, dat het stakingswapen, een grondwettelijk middel van de arbeidersklasse om naar betere levensverhoudingen te streven, een middel, dat zovele malen in de geschiedenis van de Vakbeweging ingezet moest worden, buiten de wet wordt gesteld.
Dit wordt niet met zoveel woorden gezegd, omdat staken formeel niet verboden is. Maar wanneer de vaststelling van arbeidsvoorwaarden tot de bevoegdheden van de publiekrechtelijke organen wordt gerekend, zal het stakingswapen krachteloos worden gemaakt. De werkers zullen het recht weliswaar nog bezitten om het werk neer te leggen, doch de mogelijkheid om hierdoor resultaten

te bereiken, tracht de reactie te verhinderen door de decreten van de publiekrechtelijke organen, die dan ook de officiële goedkeuring zullen hebben van de door de „representatieve" werknemersorganisaties aangewezen leden.

Wij zijn er echter van overtuigd, dat de arbeiders, of ze nu lid van het N.V.V. of van de E.V.C., van de K.A.B. of van het C.N.V. zijn, zich onder geen enkele voorwaarde het stakingsrecht zullen laten ontnemen. Abraham Kuijper is het niet gelukt, Seyss-Inquart is het niet gelukt en nog minder zal het Romme en zijn vrienden gelukken.

De arbeiders wensen niet te staken om het staken. Zij zijn te allen tijde bereid hun gerechtvaardigde verlangens door middel van overleg te verwezenlijken. Maar evenmin als staking een beginsel is, kan ook dit overleg een doel op zichzelf zijn. Beide, zowel het neerleggen van de arbeid, als het plegen van overleg, zijn slechts middelen om verder liggende doeleinden te bereiken, n.l. het scheppen van menswaardige levensverhoudingen voor de werkende klasse.

Maar als alle andere middelen falen, dan moeten de werkers het recht hebben dat stakingswapen in volle vrijheid te hanteren om zodoende hun eisen kracht bij te zetten.
Om nimmer zo ver te komen, dat in ons land het stakingsverbod wordt afgekondigd, is nodig, dat de werkers zich tegen de invoering van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie te weer stellen. De mijnwerkers gaven het goede voorbeeld. In de mijnen weet men n.l. langzamerhand wat de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie in de practijk betekent, omdat hier reeds een zekere vorm van publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie bestaat.

Als toporgaan der bedrijfsorganisatie in de mijnen is ingesteld de **Mijn Industrie Raad.** Evenals dit het geval is bij de Sociaal-Economische Raad, het toporgaan van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie, hebben de ondernemers in deze Raad zo goed als alles voor het zeggen. Tot de taak van de M.I.R. behoort niettemin (bij de taak van de Publiekrechtelijke organisatie is hetzelfde smoesje verzonnen!), „het bevorderen van de sociale zekerheid der bedrijfsgenoten".

Hoe het met deze sociale zekerheid is gesteld, kunnen de mijnwerkers vertellen. Ongunstige pensioenregelingen, willekeur, slechte sociale voorzieningen zijn het resultaat van deze M.I.R.
De directies der mijnen ging dit alles nog niet ver genoeg en zij achtten het nodig, dat enige maanden geleden het vooroorlogse jaagsysteem in de mijnen werd ingevoerd. Toen bleek de werkelijke betekenis van de M.I.R. en de toekomstige P.B.O. voor de ondernemers. De organisatiebestuurders kwamen in mindere en meerdere mate tegenover de arbeiders te staan, die niet bereid waren de parolen van de M.I.R. op te volgen en zich door middel van staking tegen het pijler-accoord verzetten.
Moedig hebben de kompels de strijd gestreden. Hun strijd was betekenisvol.

Het doel van dit Congres.

Waarover wij hier vandaag beraadslagen, n.l.: hoe zullen wij
de vrijheid van de vakbeweging,
de rechten van de vakbeweging,
de zelfstandigheid van de vakbeweging,
verdedigen, daarop gaven zij het juiste antwoord, door metterdaad de strijd voor betere levensverhoudingen te voeren, en wel in **eendracht en saamhorigheid.**

Dit Congres zal de juistheid van optreden der katholieke mijnwerkers moeten bevestigen en de reactie duidelijk maken, dat geen „loonverordeningen" in staat zijn de arbeidersklasse van de strijd voor het dagelijks brood af te houden.

De arbeidersklasse wenst vrijheid van organisatie en vereniging en is bereid de vakbeweging als een kostbaar kleinood te beschermen en te verdedigen.

De ondernemingsraad.

Congres. Volgens het wetsontwerp op de „Ondernemingsraden" is het hoofd of de bestuurder van een onderneming, waarin 25 of meer werknemers werkzaam zijn, verplicht een ondernemingsraad in te stellen op een door de regering te bepalen tijdstip. Op welke wijze wordt deze samengesteld en welke zijn de bevoegdheden van dit lichaam?

De directeur van de onderneming is, uit hoofde van zijn functie, voorzitter van de ondernemingsraad. Deze wordt dus niet door het personeel gekozen. De overige leden van de ondernemingsraad worden uit en door de betrokken werknemers gekozen, waarbij zowel voor het kiesrecht, als voor de verkiesbaarheid leeftijdsgrenzen zijn gesteld.

Wat betreft de candidaatstelling gaat ook dit wetsontwerp uit van de gedachte, dat zulks dient te geschieden door „representatieve", d.i. geschikte vakbonden. In bepaalde gevallen kunnen ook de arbeiders, die niet in deze geschikte bonden zijn georganiseerd, candidaten stellen. Eén en ander wordt geregeld door een zgn. bedrijfscommissie, die niet door de arbeiders wordt gekozen, maar ook weer samengesteld wordt door representatieve organisaties. Tenslotte heeft voor alle zekerheid de voorzitter-directeur de bevoegheid om gestelde candidaten af te laten voeren en leden van de ondernemingsraad voor schorsing voor te dragen. Aldus wordt met zorg de ondernemingsraad samengesteld.

En thans onze bezwaren.

Deze gelden allereerst de bepaling, dat de directeur, omdat hij directeur is, voorzitter van de ondernemingsraad wordt. Ook de voorzitter dient uit en door het personeel gekozen te worden. Gebeurt dit, wij zijn er van overtuigd, dat dan zeer weinig directeuren of bazen gekozen zullen worden voor deze functie. En dat zegt reeds genoeg.

Voorts zijn we van oordeel, dat de leden van de ondernemingsraad zonder meer uit en door het personeel gekozen moeten worden, ongeacht van welke vakbeweging de betrokkenen lid zijn.

Ons bezwaar geldt in niet mindere mate de bevoegdheid van de zgn. bedrijfscommissies om leden van de ondernemingsraad in hun functie te schorsen. Wij staan op het standpunt, dat leden van de ondernemingsraad niet anders geschorst mogen worden, dan door de arbeiders, die zij vertegenwoordigen.

En tenslotte de bevoegdheid van de onderneminsraad. Hoe staat het hiermede? De raad mag een reeks van klachten, bezwaren en opmerkingen van het personeel behandelen. Maatregelen nemen, die aan de wensen van het personeel voldoen, mag de raad niet. Evenzo is het gesteld ten aanzien van het plegen van overleg over het vaststellen van vacantietijden, werkroosters, ploegendiensten en schafttijden.

Ook mag de raad adviseren en voorstellen doen omtrent maatregelen, die tot verbetering van de technische en economische gang van zaken in de onderneming kunnen bijdragen. Ook hier zien we, dat concrete besluiten de ondernemingsraad worden onthouden.

De ondernemingsraad mag behandelen, mag overleg plegen, mag adviseren en mag voorstellen doen, mag praten en nog eens praten.

Waarom de bevoegdheid niet verder gaat, spruit voort uit de bepaling, dat de ondernemingsraad de zelfstandige functie van de ondernemer moet erkennen en dus eerbiedigen.

Wat betekent dit?

Dat de ondernemingsraad geen greintje medezeggenschap bezit. De zelfstandige functie van de ondernemer erkennen en eerbiedigen is in strijd met elke vorm van medezeggenschap.

Medezeggenschap heeft tot voorwaarde, dat aan de onderneming een maatschappelijke functie wordt toegekend, d.w.z. een functie, die gericht is op het dienen van het volk.

Nu dit niet het geval is in het wetsontwerp betreffende het instellen van ondernemingsraden, verklaren de opstellers zich nadrukkelijk voorstanders van een kapitalistische productiewijze. Van sommigen verbaast het ons niet. We wisten dat. Maar wat te zeggen van de 2e voorzitter van het N.V.V., de heer Oosterhuis, die mede de regering in deze zin adviseerde?

Niettemin wordt dit alles ons van de zijde van het N.V.V.-bestuur voorgedragen als „Medezeggenschap-Nu". Wat betekent het echter in werkelijkheid? Laten we eens een voormalig bestuurder van het N.V.V. aan het woord laten. In de „Vakbeweging" van April 1930 schreef Van Meurs:

> „Het principiële verschil tussen het bedrijfsradenstelsel van de R.K. en de moderne arbeidersbeweging wortelt in de grondslagen van de beide stelsels van bedrijfsraden. De R.K. wensen een bedrijfsradenstelsel, dat de instandhouding van het privaatbezit bevordert, de moderne arbeidersbeweging ziet voor bepaalde gebieden in de voortbrenging bedrijfsorganisatie als noodzakelijke voorwaarde om tot socialisatie te kunnen komen, dus een voortbrenging op grondslag van gemeenschapsbezit".

Zo zien we, dat ook het wetsontwerp betreffende het instellen van ondernemingsraden, volkomen de beginselen van Romme dekt. Het erkennen van de zelfstandige functie der werkgever in het

proces van voortbrenging is het in beginsel huldigen van het privaat-bezit, gelijk dit van katholieke zijde wordt gedaan.

Het N.V.V.-bestuur heeft blijkbaar zijn streven naar gemeenschapsbezit van de productiemiddelen opgeheven en braaf aanvaard, wat Romme dicteert. De leden van het N.V.V. zijn hiervan, evenals dit het geval is met de houding van het N.V.V.-bestuur inzake de P.B.O., zoveel mogelijk onkundig gelaten. Dit bestuur ontwijkt blijkbaar angstvallig een diepgaande bespreking over deze voor de arbeidersklasse zo gewichtige vraagstukken. Het zal daarom zaak zijn, dat dit congres de leden van het N.V.V. alarmeert en hen oproept trouw te blijven aan de strijd voor een waarlijke medezeggenschap.

Om deze te bereiken, is het noodzakelijk, de bestaande kernen met hand en tand te verdedigen en strijd te voeren om deze nieuwe en uitgebreider bevoegdheden te geven. In de fabrieken en ondernemingen, waar deze kernen nog niet bestaan, moeten zij worden gevormd. Dat is het beste antwoord, dat de arbeidersklasse op de voorgestelde ondernemingsraden kan geven.

Waarom P.B.O. en Ondernemingsraad?

Tenslotte de vraag: waarom de regering en haar steunpilaren juist nu met deze P.B.O. en het wetsvoorstel, inhoudende regelen tot het instellen van Ondernemingsraden op de proppen komt. Het antwoord is niet ver te zoeken.

Vanaf de bevrijding gaan de arbeiders gebukt onder de loonstop, die trouw bewaakt wordt door het College van Rijksbemiddelaars, die in werkelijkheid loondictators zijn en als zodanig de weg geplaveid hebben voor „loonverordeningen" van de P.B.O. Terwijl de lonen door de stop laag zijn gehouden, stegen de kosten van het levensonderhoud met de regelmaat van een uurwerk en daalde als gevolg hiervan de koopkracht van de lonen.

In dit verband klaagt „De Volkskrant" van enkele dagen geleden, dat het prijsgedoe de spuigaten uitloopt. Na er op gewezen te hebben, dat de suiker aanstonds 15 cent per kilo in prijs stijgt, de witte bonen van 40 op 80 cent per pond zijn gekomen, de capucijners zelfs ƒ 1.— per pond doen, de bloem met 6 cent per kilo wordt verhoogd, de rijst een gepeperde sprong maakte van 25 op 50 cent en de schoenen ongemerkt over de gehele linie duurder worden, eindigt dit blad met de verzuchting, dat het tijd wordt, dat de huisvrouw ook eens een gil geeft. Wanneer een regeringsblad, als „De Volkskrant" is, reeds tot deze ontboezeming moet komen, (kennelijk bedoeld om bij de arbeiders in het gevlei te geraken), terwijl het zelf verantwoordelijk is voor de miserabele toestand waarin de werkers verkeren, dan loopt het méér dan de spuigaten uit. Dit wordt ons duidelijk, wanneer we kennis nemen van de plannen van de regering, zoals die uit de jongste millioenennota blijken.

Voor volkshuisvesting en woningbouw is maar liefst 182 millioen gulden minder uitgetrokken dan het vorige jaar. Deze vermindering

zo stelt de regering zich voor, moet opgevangen worden door aantrekken van particulier kapitaal. Dit betekent echter onvermijdelijk huurverhoging, daar de kapitaalbezitters niet voor niets hun geld in huizen steken, die bij de tegenwoordige bouwkosten en thans geldende huren geen winst opleveren. De subsidies op levensmiddelen en verbruiksgoederen zullen worden afgeschaft of verminderd, met als gevolg verdere prijsverhoging, die in totaal een bedrag van 330 millioen gulden zullen uitmaken.

Wanneer aanstonds de wet op het instellen van bedrijfspensioenfondsen aangenomen wordt, zullen vele arbeiders 2% van hun inkomen aan premie moeten betalen. In ruil daarvoor krijgen zij bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd, ongeveer ƒ 10.— pensioen per week. Dit is echter een wissel op de toekomst, waarmee vandaag de bakker en kruidenier niet betaald kunnen worden.

Naast deze pensioenwet behandelt de Tweede Kamer een wetsontwerp inzake de verplichte verzekering tegen de gevolgen van onvrijwillige werkloosheid. Ook hiervoor moeten de arbeiders aanstonds ruim 2% van hun loon bijdragen.

Ja, het loopt de spuigaten uit. Ja, het wordt hoog tijd, dat de huisvrouwen een gil geven.

Met gillen alleen komen we er echter niet. De arbeidersklasse van Nederland, de Nederlandse Vakbeweging, en allen voor wie het de spuigaten uitloopt, dienen hun gerechtvaardigde verlangens kenbaar te maken en voor de verwezenlijking daarvan onverpoosd, volhardend en strijdvaardig op de bres te staan.

De angst van het ondernemerdom voor deze strijdvaardigheid tegen het voornemen der regering om het levenspeil van de arbeidende bevolking drastisch te verlagen, is het antwoord op de vraag, waarom deze P.B.O. in het leven wordt geroepen.

Het aantasten van de vakverenigingsvrijheden en -rechten, het bij verordening vaststellen van loon- en andere arbeidsvoorwaarden op overtreding waarvan straffen zijn gesteld, is voor het grootkapitaal voorwaarde tot het stagneren van de woningbouw, is voorwaarde tot het stelen van ons dagelijks brood, het brood uit de monden van onze vrouwen en kinderen!

Waarom verarming?

Waarom poogt de reactie het brood uit onze monden te stelen en het levenspeil van de werkers te verlagen? Waarom wordt de volkshuisvesting en woningbouw verwaarloosd? Omdat de reactie zijn eigen, aan de arbeidersklasse en het volk vijandige, doeleinden nastreeft. Ook dit blijkt uit de millioenennota. Nagenoeg 40% van de begroting voor het volgende jaar is bestemd voor leger, vloot en het onderhouden van de strijdmachten in Indonesië. De kosten van het militaire bondgenootschap van Engeland, Frankrijk, Luxemburg, België en Nederland worden betaald met het zweet van jullie, worden betaald met het levensgeluk van de arbeidersklasse, gaat ten koste van het levenspeil der Engelse, Franse, Luxemburgse, Belgische en Nederlandse arbeidersklasse.

Dit militaire bondgenootschap staat onder leiding van het grootkapitaal van Amerika, hetzelfde Amerika, dat zegt West-Europa economisch op de been te willen helpen met het zgn. Marshall-plan. Maar het wordt bij de dag duidelijker — en wij blijven slechts bij de feiten die voor ieder waarneembaar zijn — dat de Marshallhulp de Italiaanse en Franse arbeiders de fabrieken uitdrijft en de werkloosheid daar met de dag toeneemt, dat de lonen van de Franse arbeiders verre beneden het waanzinnig gestegen prijzenpeil blijven, dat in de West-Europese landen het levenspeil van de werkende bevolking met de dag slechter wordt, dat in Engeland ministers tot het volk spreken — niet over de noden, die het beroeren, maar wel om de zonen van dat volk uit te nodigen, zich opnieuw in het soldatenpak te steken.

En in Nederland bestaat de begroting voor nagenoeg 40% uit posten voor oorlogsdoeleinden. Dit zijn de doeleinden van de reactie, want het volk van Nederland, de volkeren van West-Europa, de volkeren van de wereld, willen geen oorlog. Zij willen vrede en brood. De vijanden van de vrede willen oorlog en sluiten daartoe, als de voortekenen niet bedriegen, zelfs militaire verdragen met Franco, de Spaanse Hitler.
Maar de arbeiders van West-Europa laten zich niet van de vredesweg afbrengen. In toenemende mate sluiten zij de gelederen en strijden voor het dagelijks brood. Wij zien dit vooral in Italië en Frankrijk.

Maar ook in ons land zijn alle voorwaarden aanwezig om met succes deze weg te volgen. Onze kapitalisten weten dit. Het is uit angst hiervoor, dat ze thans pogen de arbeiders te beroven van hun vakverenigingsrechten en -vrijheden. Het is de angst voor de strijdwil der arbeiders, waardoor ze thans pogen de lonen en andere arbeidsvoorwaarden bij verordening vast te stellen. Geen „loonverordeningen", geen dwangwetten, zijn echter in staat de arbeidende bevolking van de strijd voor betere levensverhoudingen af te houden.

De oplossing: Eensgezinde strijd.

Op welke grondslagen moet deze strijd berusten?
Elke aanslag op de koopkracht van het arbeidsloon, hetzij door prijsverhoging of anderszins, dient met kracht van de hand te worden gewezen en onverpoosd en eendrachtig moet gestreefd worden naar aanpassing van de lonen aan de kosten van het levensonderhoud. Daartoe dient de arbeidende bevolking de vakbeweging te verdedigen tegen het voornemen van de regering deze tot machteloosheid te doemen in een Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie, die de lonen en andere arbeidsvoorwaarden bij verordening vaststelt, op overtreding waarvan zware straffen zijn gesteld.

Maar dit is niet alles. Nog altijd is de Nederlandse vakbeweging in zichzelf verdeeld. Het is deze verdeeldheid in de vakbeweging, die een welkome steun vormt voor de doeleinden van het ondernemerdom, een welkome steun vormt voor de doeleinden van de reactie.

In dit verband herinneren wij aan het besluit van de E.V.C., genomen in Februari 1947, de eenheid met het N.V.V. tot stand te brengen. Dit besluit heeft sindsdien aan betekenis gewonnen. De gevaren, die het levenspeil van het werkende volk bedreigen, nemen met de dag toe. En het zijn deze gevaren, die ons de plicht opleggen het vraagstuk van de vakverenigingseenheid met meer kracht dan ooit aan de orde te stellen. Alle beletselen, die de arbeiders in de vakbeweging gescheiden houden, dienen opgeruimd te worden. Welke zijn deze beletselen? Vraagstukken van tactiek?
Deze lossen de arbeiders op in de strijd voor hun gemeenschappelijke belangen, mits zij doordrongen zijn van de wetenschap, dat het fundament van elke tactiek moet zijn de vakverenigingseenheid, mits zij maar overtuigd zijn, dat het instandhouden van de verdeeldheid in de vakbeweging de reactie versterkt in haar voornemen het levenspeil van de arbeidende bevolking opnieuw te verlagen. Vraagstukken van tactiek kunnen en mogen derhalve geen oorzaken van de verdeelde vakbeweging zijn. Maar wat blijft er dan nog aan beletselen over?

Het N.V.V.-bestuur wees de fusie met de E.V.C. van de hand. Waarom? De E.V.C. zou een communistische organisatie zijn, die niet zelfstandig beslist, maar handelt op aanwijzing van een politieke partij. Dit argument is uit den treure herhaald, zowel door Romme, als door enige scheurmakers in de E.V.C. Dit afgezaagde argument is een middel van de reactie om de verdeeldheid van de vakbeweging in stand te houden.

Wanneer de trammannen in Den Haag, waarvan velen 30 en meer jaren trouwe leden zijn van het N.V.V., staken, dan hebben dat de communisten gedaan. Wanneer de katholieke mijnwerkers tegen de invoering van het pijler-accoord in verzet komen, dan hebben dat de communisten gedaan. Zo is het ook in andere landen. Wanneer de Franse arbeiders met millioenen zich verzetten tegen de toenemende daling van de koopkracht, dan lezen we ook hier in een aantal bladen, dat de communisten het hebben gedaan.

Maar de arbeiders doorzien dit spelletje meer en meer. Zij weten drommels goed, dat in Frankrijk niet de communisten de prijzen tot waanzinnige hoogte opvoeren. Zij weten drommels goed, dat het in Frankrijk de reactie is, die het ondernemerdom in het genot van buitensporige winsten stelt ten koste van het levenspeil der Franse arbeiders. En de arbeiders van Nederland weten drommels goed, dat het niet de communisten zijn, die voorgesteld hebben op de begroting voor 1949 nagenoeg 40% voor oorlogsdoeleinden uit te trekken, de subsidies op de verbruiksgoederen te verminderen of af te schaffen, de winstmogelijkheden voor het ondernemerdom te verruimen, en de posten voor volkshuisvesting en woningbouw met ettelijke millioenen te verlagen.

Zij, die dit op hun geweten hebben, hetzij hier of elders, dat zijn de onruststokers, dat zijn de lieden, die het land ontredderen, dat zijn de lieden, die doeleinden nastreven, welke niet die van de werkende bevolking zijn.
Dat is de reactie, hier zowel als in Frankrijk!
Meermalen wordt de Nederlandse arbeidersklasse voorgehouden, dat ze bij hun streven naar loonsverhoging, de Franse toestanden najagen. Het zijn echter niet de arbeiders van Nederland, die de Franse toestanden nastreven; dat doen zij, die het levenspeil van het werkende volk pogen te verlagen.
Omdat we de Franse toestanden niet wensen, zeggen we tot de regering: verminder de uitgaven voor oorlogsdoeleinden, want wij willen vrede; handhaaf de subsidies op de levensmiddelen, want wij willen brood; bouw woningen inplaats van oorlogsvloten, want wij willen behoorlijk gehuisvest zijn; bedwing de winsten van het groot-kapitaal, want wij willen leven!
Maar, als de regering doof blijft en weigert aan de verlangens van de arbeidersklasse tegemoet te komen, zoals de regering van Frankrijk doof is voor de stem van de Franse arbeiders, wanneer de regering de prijzen opdrijft om de oorlogsuitgaven te bekostigen ten koste van ons levenspeil, zoals de Franse regering dat doet, dan zal de Nederlandse arbeidersklasse naar het voorbeeld van onze Franse kameraden, een andere taal moeten spreken.
De arbeiders van Nederland willen geen Franse toestanden, evenmin als de Franse arbeiders die gewild hebben. In Frankrijk is het de reactie, die de Franse toestanden van lage lonen en hoge prijzen heeft geschapen, zoals het hier de Nederlandse reactie is, die in de jongste begroting de aanval inzet op het levenspeil van de Nederlandse arbeidersklasse!
Het werkende volk komt in verzet, overal waar de reactie het in zijn bestaan aantast. En als het in verzet komt, dan schreeuwt deze reactie van de daken, dat het weer de communisten zijn. Neen, het zijn niet de communisten, die in verzet komen, het is de arbeidende bevolking. En daartoe behoren ook de communisten.
In de vakbeweging dienen de arbeiders als arbeiders met elkaar te spreken. En nu kan men moeilijk beweren, dat de E.V.C. niet uit arbeiders bestaat. Wanneer het N.V.V.-bestuur dan ook beweert, dat ze niet samen wil gaan met de E.V.C., dan betekent dit in werkelijkheid, dat het de eenheid van de arbeiders afwijst. En hiertegen dienen alle arbeiders en vanzelfsprekend, in het bijzonder zij, die in het N.V.V. georganiseerd zijn, met kracht op te treden. Met dezelfde kracht als waarmee de arbeidende bevolking op dient te treden tegen de scheurmakers, moeten zij aangepakt worden, die om welke reden dan ook, de verdeeldheid van de vakbeweging in stand houden. Zij, die de verdeeldheid van de vakbeweging in stand houden, versterken de reactie in zijn pogen het levenspeil van de arbeidende bevolking opnieuw te verlagen.
Het zal de taak van dit congres zijn, niet alleen de arbeiders van Nederland op te roepen hun levenspeil te verdedigen, de vakbeweging te behoeden voor de gevaren die haar bedreigen door het

instellen van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie; in niet mindere mate zal dit congres het vraagstuk van de vakverenigingseenheid met meer kracht dan ooit tevoren aan de orde moeten stellen. Over de hoofden van dit congres heen, zeggen wij tot de arbeidende bevolking van Nederland: brengt de vakverenigingseenheid tot stand!
En met name tot de arbeiders, georganiseerd in de Uniebonden, zeggen wij: overtuigt Uw besturen van de noodzakelijkheid dezer vakverenigingseenheid. Staat niet toe, dat deze besturen het tot stand komen van deze vakverenigingseenheid nog langer verhinderen.
Smeedt de eenheid metterdaad op grondslag van de strijd voor Uw dagelijkse belangen, op grondslag van de verdediging van de vakverenigingsrechten en -vrijheden.
Het materiaal voor deze eenheid is aanwezig, dat zijt gij, dat is de arbeidende bevolking, dat is het aantal!
De smidse waarin deze eenheid gesmeed kan worden is er, dat is de strijd voor onze dagelijkse belangen, dat is de strijd voor ons dagelijks brood!

Arbeiders aan het woord

Meer dan vijftig deelnemers geven de wens te kennen het woord te voeren, teneinde hun mening en die hunner kameraden in de bedrijven, op de werken en op de schepen ten overstaan van het congres uit te spreken.
Het zijn discussianten uit alle delen des lands en uit verschillende bedrijven. Er zijn E.V.C.-ers onder en N.V.V.-ers, confessioneel georganiseerden en zelfs kameraden, die om welke reden dan ook van geen enkele vakbond lid zijn.
Zij, die op het spreekgestoelte verschijnen, beschouwen het, volkomen terecht, als een grote eer en een voorrecht het congres te mogen toespreken. Zij immers brengen onder woorden, wat in grote groepen van arbeiders leeft en zij richten zich, over het congres heen, tot de arbeidersklasse van het gehele land.
Verheugend is het, dat ook de Unieleden, die dit congres bijwonen, zich stuk voor stuk tegen de P.B.O. uitspreken. Onder hen bestaat veel ontevredenheid, dat hun bestuurders nagelaten hebben de leden over de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie voor te lichten. Een landarbeider uit de omgeving van Rotterdam heeft onder zijn kameraden waargenomen, dat de leden van de confessionele en moderne bonden van het bestaan van een wetsontwerp nog niet afwisten. De voorlichting van de E.V.C. heeft hen de schellen van de ogen doen vallen.
Vele Unieleden steken hun misnoegen over de gebrekkige voor-

lichting niet onder stoelen en banken en trekken de conclusie, dat het begrijpelijk is, daar Uniebestuurders aan het tot stand komen van het wetsontwerp hebben medegewerkt. „De leden moeten er bij hun besturen op aandringen van deze stof op de hoogte gesteld te worden."

Dat deze handelwijze juist is, doch niet voldoende, wordt o.a. beklemtoond door een D.U.W.-arbeider uit Zeeland, die de werkers uit alle bedrijven oproept tezamen de strijd tegen de ondemocratische maatregelen aan te binden.

Katholieke arbeiders laten uitkomen, dat aan de materiële verzorging in hun organisaties weinig aandacht wordt besteed. „Wil ons geestelijk leven niet kapot gaan, dan is het wel degelijk noodzakelijk ons stoffelijk levenspeil omhoog te brengen."

Ten aanzien van te eenzijdige geestelijke verzorging van de R.K. arbeiders deelt een K.A.B.-lid mede, dat er ook onder de geestelijken progressieve figuren zijn — al zijn het er nog slechts enkelen.

„Indien ons het stakingsrecht ontnomen wordt", zo vraagt een katholiek bouwvakarbeider, „welk recht blijft ons dan nog over?"

Het antwoord hierop geeft een N.V.V.-arbeider uit Zuid-Holland, die aantoont, dat het de bedoeling is de vakbeweging als strijdorganisatie te liquideren. „De publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie moet de werkende bevolking kluisteren en de vakbeweging opdoeken."

Waartoe de P.B.O. voorhands zal leiden, vertelt een vertegenwoordiger van de kompels, lid van de Algemene Bond van Werkers in het Mijnbedrijf. Hij geeft een duidelijke en deskundige uiteenzetting van de structuur en de schadelijke gevolgen van de in de mijnindustrie reeds bestaande bedrijfsorganisatie, door middel waarvan het vooroorlogse jaagsysteem wordt ingevoerd en bestuurders van vakorganisaties tegenover de arbeiders worden geplaatst.

Een werker van de Ned. Dok- en Scheepvaart Maatschappij te Amsterdam geeft een verslag van kernverkiezingen in genoemd bedrijf en toont met cijfers aan, dat het de reactie niet gelukt is de „Ondernemingsraad", zoals die is vastgelegd in de ontwerpwet, in de practijk in te voeren. De opzet de E.V.C. uit de kern te weren, is mislukt. Een vertegenwoordiger van de Verenigde Blikfabrieken te Krommenie laat het optimistische geluid horen, dat de arbeiders in bedoeld bedrijf noch de voorgestelde „Ondernemingsraden", noch de P.B.O. zullen accepteren.

De discussianten zijn zeer ontevreden over de gevoerde loon- en prijspolitiek. Een katholiek bouwvakarbeider merkt op, dat het indexcijfer voor de kosten van levensonderhoud sinds het antiduurte-congres van het N.V.V. zodanig is opgelopen, dat wij eigenlijk reeds in de achtste loonronde moesten zitten.

„Een onverflauwde strijd is nodig. Als wij in gebreke blijven, dan zullen we binnen zeer korte tijd op een nog veel lager levensniveau teruggebracht worden. Onder Amerikaanse druk wil de regering onze voedingstoestand zo regelen, dat we nog juist in

staat zullen zijn het begeerde oorlogsmateriaal te produceren."

We moeten de strijd aanbinden, zegt een Almelose N.V.V.-er uit de textielindustrie. Hij betreurt, dat indertijd de fusie van N.V.V. en E.V.C. niet tot stand is gekomen. „Wat de Twentse textielarbeiders betreft, deze zijn warme voorstanders van de fusie. Alleen gezamenlijke strijd kan ons een goed arbeidersbestaan waarborgen, laat deze strijd en zijn offers niemand afschrikken."

Hij is het niet eens met het beleid van het N.V.V.-bestuur en geeft blijk over een juist inzicht te beschikken, wanneer hij verzekert, dat hij lid van het N.V.V. zal blijven en in deze organisatie de strijd zal voortzetten.

Dit standpunt wordt verduidelijkt door een N.V.V.-typograaf uit Groningen. „We moeten de leden van het N.V.V. niet als een ander soort arbeiders zien. De nood, waarin de gezinnen van alle arbeiders verkeren, is het bindende element voor alle richtingen in de arbeidersklasse. De beslissende vraag is: niet ben je gereformeerd, sociaal-democraat of communist, maar: sta je op de bres voor de belangen van de arbeiders, ben je een goede organisatie-man."

Spreker vertelt de bekende fabel van La Fontaine, waarin een oude boer zijn zoons een saamgebonden bundel pijlen geeft met de opdracht de bundel te breken. Geen van hen blijkt hiertoe in staat. Dan toont de zwakke, oude man hoe het wel mogelijk is. Hij maakt de bundel los, scheidt de pijlen van elkaar en breekt ze één voor één middendoor. Met dit voorbeeld toont hij de kracht van de eenheid aan.

Zeer belangwekkend was wel de discussie van een Rotterdamse N.V.V.-er. Deze kameraad heeft een lang gesprek met A. Vermeulen (hoofdbestuurder N.V.V.) gehad, naar aanleiding van de congresrede van Blokzijl. In dit gesprek zijn hem enige dingen duidelijk geworden, die Blokzijl naar zijn mening niet geheel juist heeft weergegeven. Zo bijvoorbeeld de rol van de bedrijfs-commissie. Deze heeft het recht bepaalde candidaten of reeds gekozen leden van de ondernemingsraad door anderen te doen vervangen. Hierin komt de medezeggenschap van de bedrijfsarbeiders tot uitdrukking, want de laatsten kiezen de bedrijfs-commissie. Zo is het door Vermeulen aan onze kameraad verteld.

Aangaande de lonen heeft Vermeulen met de cijfers van de officiële statistiek aangetoond, dat de prijzen sinds het anti-duurte-congres slechts met 2% gestegen zijn. Spreker meent, dat de ambtenaren van de statistiek toch wel betrouwbaar zijn en de uitspraak van een andere discussiant, dat we eigenlijk al aan de achtste loonronde bezig moesten zijn is dan ook misplaatst.

Voorts heeft Vermeulen verklaard, dat het N.V.V. lijnrecht tegenover de regering staat op het punt van de laatste begroting. Wat de P.B.O. betreft, vele ondernemers zijn hier sterk tegen, wat voor ons een vingerwijzing moet zijn.

De hoge winsten zijn extra zwaar belast, met uitzondering van de bedragen, die voor verbetering van het bedrijf gebruikt worden.

Vele andere discussianten voerden nog het woord. Het is in dit verband niet mogelijk dit alles op papier te zetten, daar de discussies ruim 5 uur in beslag namen. Het zou een boekwerk worden. Wij willen met deze korte samenvatting van het gesprokene dan ook niets aan de belangrijkheid hiervan afdoen. Uit de discussies is gebleken, welke grote eensgezindheid er onder brede lagen van de werkende bevolking bestaat — ondanks de verdeelde vakbeweging. Het congres heeft aangetoond, dat vele arbeiders zich niet kunnen verenigen met de funeste loon- en prijspolitiek der regering, die hierbij gesteund wordt door de Uniebestuurders. Zoals op dit Demonstratief Congres de werkers van verschillend politiek en godsdienstig inzicht gezamenlijk hun problemen bespraken, zo zullen zij in de naaste toekomst gezamenlijk strijden voor een beter bestaan, zullen zij steeds meer inzien wie hun vrienden en wie hun vijanden zijn en schouder aan schouder op de bres staan voor hun geluk en dat van hun kinderen.

Sluitingsrede door B. Blokzijl

Een lange rij van sprekers, die in al hun verscheidenheid toch een grote eensgezindheid aan de dag legden inzake de strijd tegen aantasting van onze rechten en ons bestaan, is de revue gepasseerd. Zij vonden een aandachtig luisterend en van tijd tot tijd krachtig en enthousiast instemmend gehoor. Thans krijgt de voorzitter van de E.V.C. gelegenheid de discussies samen te vatten en waar nodig een verklarende uiteenzetting te geven. Geen der congressisten en genodigden heeft zich kunnen onttrekken aan de kracht van dit woord.

Zoals Blokzijl zelf opmerkte, was een eigenlijke beantwoording der discussianten afzonderlijk niet mogelijk en ook niet noodzakelijk. In de eerste plaats, omdat de overgrote meerderheid de inleiding van de vorige avond en de brochure „Werkend Nederland verdedigt de Vakbeweging" volledig onderschreef. In de tweede plaats, omdat het aantal zo groot was. Blokzijl zal zich er toe bepalen enige meningsverschillen uit de weg te ruimen, daarna enige noodzakelijke toelichtingen te geven en tot slot zal hij trachten een positief antwoord te geven op de vraag: wat nu?

Spreker begint met het in de discussie uitgesproken argument: *er zijn toch ook ondernemers, die tegen de P.B.O. zijn.* Dit is een feit, doch er zijn er nog meer, die er warme voorstanders van zijn. In de commissie-v. d. Ven, die over dit wetsontwerp advies heeft uitgebracht, hadden niet alleen bestuurders van samenwerkende vakorganisaties zitting, die ik in mijn rede met name heb genoemd, maar ook bestuurders van werkgevers-organisaties, en

niet de eersten de besten. Ik wil slechts één naam noemen, n.l. die van de heer Stikker, directeur van de Heinekens Brouwerij en commissaris van de Ned. Handel Maatschappij en tegenwoordig minister van Buitenlandse Zaken. Deze is een groot voorstander van het wetsontwerp.

Waarom zijn dan sommige andere ondernemers er tegen?

Ik zal op deze vraag een kort antwoord geven. Er zijn grote, kleine en heel kleine ondernemers, tussen welke groepen scherpe tegenstellingen bestaan. De voorgestelde bedrijfsorganisatie is een machtig wapen in handen van de grote ondernemers — de Stikkers o.a. — die het monopolie-kapitalisme vertegenwoordigen. Dit laatste beschikt reeds over een krachtig overwicht op grond van de economische structuur der huidige maatschappij; dit overwicht zal toenemen door hun doorslaggevende invloed in de P.B.O. Hier liggen perspectieven voor grotere winsten, gepaard aan een moordende strijd tegen de zwakke broeders uit het eigen kamp.

Nu zijn er echter ook grote ondernemers, die bezwaren hebben tegen het wetsontwerp. Niet, omdat zij er niet van overtuigd zijn, dat de P.B.O. hun geen windeieren zal leggen, maar wel, omdat het wetsontwerp hun niet ver genoeg gaat.

Vele kleine ondernemers, die hun bestaan bedreigd zien, zijn dus tegen de P.B.O., terwijl sommige grote op andere gronden een afwijzende houding aannemen — en dan nog vaak op onderdelen. Hiermede wil men bij de arbeiders de indruk wekken, dat de wet tegen het kapitalisme gericht is. Een propagandastunt van laag allooi, om de redenering ingang te doen vinden: „och, als de ondernemers er tegen zijn, dan kunnen wij er automatisch vóór zijn", zoals Vermeulen suggereert.

Laten we ditzelfde standpunt eens op een ander terrein overbrengen en zeggen: „accoord Vermeulen, waar de ondernemers tegen zijn, moeten wij vóór zijn." Dit houdt in, Vermeulen, dat wij automatisch tegen moeten zijn, waar de ondernemers vóór zijn. Planten wij dit nu eens over op de loon- en prijspolitiek van na de oorlog. Daarvan zijn alle ondernemers warme voorstanders. Tegen de loonstop verzet zich geen van hen. Zij zijn er vóór.... dus Vermeulen, dan dient u er tegen te zijn.... En dat is nu bepaald niet het geval.

Met deze redenering komen we er niet. We moeten de dingen vanuit ons eigen arbeidersstandpunt beoordelen. Indien wij vanuit ons standpunt gevaren ontdekken in een bepaalde instelling, dan betekent dit nog niet, dat er voor een deel van het ondernemerdom niet ook gevaren in zouden kunnen zitten, beoordeeld vanuit een ander standpunt.

Ik zou Vermeulen zelf willen citeren. Hij schrijft een artikel in „Het Parool" en verbindt hieraan een conclusie. Hij zegt in die conclusie: „Wij keren dus terug naar het oude uitgangspunt van de liberale industrialisatie." Dat is de conclusie van Vermeulen. Nu is de vraag: „Zijn wij voorstanders van het terugkeren van de liberale industrialisatie, of zijn wij voorstanders van de medezeggenschap der arbeidersklasse." „Tenzij", zegt Vermeulen, en

dat is zijn laatste hoop, dat het goed gaat, „dat de minister van Financiën nog iets achter de hand heeft, met betrekking tot de investeringscontrôle. Maar dat is dan ook de laatste strohalm, waaraan ik mij wil vastklampen." Dus kort en goed, zegt Ad Vermeulen, zoals het zich nu ontwikkelt, gaan wij terug naar het oude kapitalisme. Hij hoopt slechts, dat het niet waar zal zijn en die hoop bouwt hij op een strohalm, in de vorm van wat minister Lieftinck achter de hand heeft, hetgeen nog niemand weet. En nu gaat het om dit principiële verschil: terwijl HIJ zijn laatste vertrouwen plant op een strohalm, waarvan hij nog niet eens zeker weet of die er is, planten WIJ ons vertrouwen op de zelfstandige kracht van de Nederlandse arbeidersklasse.
Dit over het misverstand inzake de al te eenvoudige redenering: als de ondernemers er tegen zijn, zijn wij er voor.

*

Dan de kameraad, die een bezoek heeft gebracht aan Ad Vermeulen. In de eerste plaats zij opgemerkt, dat het mij geweldig spijt, dat Vermeulen niet zelf hier aanwezig is. Dit is echter niet onze schuld. Het is goed, dat jullie weten, dat het N.V.V. een officiële uitnodiging heeft ontvangen om dit congres bij te wonen. De heren zijn echter niet verschenen. Ik stel het op hoge prijs, dat onze N.V.V.-vriend met het probleem, waarmede hij worstelt, naar zijn hoofdbestuur is gegaan. Ik zou willen, dat alle arbeiders van het N.V.V., figuurlijk gesproken, volgende week naar Vermeulen gingen om hem te vragen: „Zeg, hoe denk jij over dit vraagstuk?" Ik ben ervan overtuigd en ik oriënteer mij onvoorwaardelijk op hetgeen onze N.V.V.-vriend namens Vermeulen heeft gezegd, dat het Vermeulen dan niet zal gelukken dergelijke dingen te zeggen.
Onze N.V.V.-vriend heeft met Vermeulen over „Ondernemingsraden" gesproken, zoals die volgens de ontwerpwet zullen worden ingesteld. Ik hoop, wanneer ik iets niet goed zeg, dat onze vriend mij dan recht zal zetten. Hij deed het voorkomen, alsof de bedrijfs-commissie een instituut is, dat in ELK bedrijf aanwezig zal zijn, gekozen uit en door de arbeiders. Dat is pertinent niet waar. Ik heb het wetsontwerp ook gelezen. Hier is het:

Artikel 20.

1. Voor **groepen** van ondernemingen worden door de Raad (de Sociaal-Economische Raad), ter behandeling van aangelegenheden betreffende de ondernemingsraden in deze ondernemingen, commissies ingesteld, bedrijfs-commissie genaamd.
2. De bedrijfs-commissie bestaat uit een door de Raad te bepalen even aantal leden, tenminste zes bedragende, en een gelijk aantal plaatsvervangende leden.

Er staat in de Memorie van Toelichting nadrukkelijk, dat de bedrijfs-commissie een noodlichaam is. Deze commissies zullen, wanneer straks eenmaal de product- en bedrijfschappen bij de wet in het leven zullen zijn geroepen, verdwijnen en de taak, die

door het wetsontwerp aan de bedrijfs-commissies is gegeven, zal automatisch overgaan op de organen van de P.B.O., zoals wij die hebben gekenschetst.
Deze z.g. bedrijfs-commissies staan dus boven de ondernemingsraad. De leden van de bedrijfs-commissies worden evenmin als die van de product- en bedrijfschappen door de arbeiders gekozen, doch door het toporgaan van de P.B.O., de Sociaal Economische Raad, aangewezen uit de „representatieve" organisaties. Een instituut, waarop de arbeiders geen enkele invloed kunnen uitoefenen, heeft dus de macht eenmaal door de arbeiders in de ondernemingsraden gekozen vertegenwoordigers af te zetten.
Ons standpunt ten aanzien van de „Ondernemingsraden" is klaar en duidelijk. De „Onderemingsraden" moeten vertegenwoordigende lichamen van de arbeiders uit het bedrijf zijn. Ze moeten gekozen worden uit en door de arbeiders volgens een democratisch kiesstelsel. Natuurlijk kan het gebeuren, dat iemand zich in deze raad misdraagt. De beoordeling daarvan kan aan niemand anders overgelaten worden dan aan de arbeiders uit dat bedrijf, die deze mensen gekozen hebben. Een andere opvatting van democratie kennen wij niet.

*

Thans over de loon- en prijspolitiek. Eén van de kameraden heeft gezegd: „Als het N.V.V. zich aan zijn woord had gehouden, zouden wij thans reeds aan de achtste loonronde bezig zijn." Ik heb dit direct opgevat als een beeldspraak over de toestand, waarin wij op het ogenblik verkeren. Daartegenover staat, dat Vermeulen gezegd heeft, dat de prijzen sinds 1946 slechts 2% hoger zijn geworden.

Ik heb hier een statistiek van het C.B.S., door dezelfde ambtenaren opgemaakt als waarvan onze makker zei: „Ja, als wij die nu niet meer kunnen vertrouwen...." Ik vertrouw deze mensen wel, maar Vermeulen moet dat ook doen.

In 1946 op het anti-duurte-congres van het N.V.V. heeft Vermeulen zijn vuist geschud en gezegd: „Als de prijzen binnen 3 maanden over de gehele linie niet met 10 tot 15% omlaag gaan, zal niets en niemand in staat zijn om ons, het N.V.V., te beletten de derde loonronde in te zetten." Dat waren zijn woorden. Zie maar „De Vakbeweging" van die datum. Toen was het indexcijfer voor de kosten van levensonderhoud 196, d.w.z. dat indien dit 200 geweest zou zijn de prijzen van de goederen tweemaal zo hoog waren als die van dezelfde hoeveelheid goederen vóór de oorlog.

Direct na 1946 zijn er prijsverlagingsacties gevoerd. Toen stonden er advertenties in de kranten als „Philips verlaagt de prijzen. De radio's worden goedkoper", enz. Een ameublement kwam van *f* 800.— op *f* 700.—. Kameraden, daarmee wordt altijd het indexcijfer gedrukt.

Een D.U.W.-arbeider of een metaalbewerker zal er weinig zorg

minder om hebben, dat deze artikelen *f* 100.— goedkoper worden. En toch gaat het algemene indexcijfer omlaag.
Wanneer wij cijfers willen gebruiken, dan moeten wij van het standpunt uitgaan: Wat hebben wij als arbeidersgezin nodig om in leven te blijven? Wat moeten wij kopen aan voedsel, kleding, brandstof? Dat zijn de kosten van het levensonderhoud.
Per week besteden wij als arbeiders 40% van ons inkomen aan voeding. In 1946 was het indexcijfer voor voeding 197, thans is het 231, d.w.z. een stijging van 34 punten, d.i. 17%. Dat betekent, dat alleen al de kosten van ons voedsel sinds het anti-duurte-congres met 17% zijn gestegen. Niet volgens de E.V.C., maar volgens de ambtenaren, die het N.V.V. volkomen „vertrouwt". ALLE dure artikelen zijn in de berekening der totale kosten ondergebracht. Sinds het anti-duurte-congres van het N.V.V. zijn deze totale kosten ongeveer 6% hoger geworden. Vermeulen heeft een ruime fantasie. En indien men uit de berekening van de statistiek niet geheel wijs kan worden, raadpleegt uw vrouw. De ambtenaren zijn volkomen betrouwbaar, maar onze vrouwen zijn óók betrouwbaar! Ik weet zeker, dat zij cijfers zullen opgeven, die nòg ongunstiger zijn.

*

Ik heb hier Vermeulen's tweede artikel uit „Het Parool", het is nog maar twee dagen oud. De kop van dit artikel luidt: „Kleine man vraagt zich bezorgd af: waar spoelen wij aan?" Ik zou het opnieuw willen zeggen: „Kleine man, waar spoelt gij aan?" Het antwoord op de vraag is niet gegeven door Vermeulen. Daarnaar vraagt de arbeider en niet alleen die van het N.V.V.
De arbeidersklasse in Nederland heeft inderdaad het gevoel, dat zij aan het drijven is. Zij heeft niet alleen dat gevoel, doch ook de wetenschap: wanneer niet nauwkeurig de richting aangegeven wordt, heeft men kans, dat men in een verkeerde haven aanspoelt. Een haven, waarin wij geen bestaanszekerheid zullen vinden, neen, een haven waar een zeer sombere toestand wacht voor het werkende volk. Waarom is deze haven zo somber? Vermeulen zegt het zelf, alhoewel met andere woorden: Die haven is zo somber, omdat wij afspraken hebben gemaakt en daaraan moeten wij ons houden: Geleidelijke afschaffing van de distributie.
Op zichzelf zegt dit niets. Als er genoeg is, schaf af. Doch in een tijd van schaarste, zoals die waarin wij nog altijd leven, betekent afschaffing van de distributie prijsstijging, die door de arbeidersklasse niet bijgehouden kan worden, die ons dompelt in dezelfde ellende als waarin thans de Franse arbeidersklasse verkeert.
Vermeulen spreekt over coördineren der fiscale politiek. Als je de begroting bekijkt, waarin de regering zegt: naast afschaffing van de subsidies op de levensmiddelen zullen de ondernemers in de gelegenheid gesteld moeten worden meer winst te maken door vermindering van de winstbelasting, dan weten wij wat hiermede wordt bedoeld: aanpassing van de fiscale politiek aan de belangen van het ondernemerdom.

Vrienden, één van de katholieke kameraden heeft gevraagd: doen wij niet te veel aan politiek? Bijvoorbeeld, toen Blokzijl de beschuldiging als zou de E.V.C. communistisch zijn ontmaskerde als een aanval van de reactie op de gehele arbeidersklasse. Wij doen inderdaad aan politiek, aan de arbeiderspolitiek. Laten wij dat goed begrijpen.
Wat is politiek? Wanneer wij geen brood meer in onze broodtrommel hebben, of als er nog wel een sneetje ligt, maar er zit geen margarine meer op, wanneer onze kinderen niet voldoende gekleed gaan en wij streven er naar om daarin verbetering te brengen, dan doen wij aan politiek.
Een verbetering in deze toestand wordt niet uit de lucht geplukt, daarvoor is strijd nodig. De hierdoor tot stand te brengen verbeteringen voor de werkers gaan ten koste van de ondernemers. Dezen doen óók aan politiek, wanneer zij ten koste van ons zoveel mogelijk winsten trachten op te stapelen. Om hierbij zo weinig mogelijk gehinderd te worden, zeggen zij: de E.V.C. is communistisch. Laten we eens een vergelijking maken.
Stel u voor, dat morgen een speciaal vliegtuig van de Russische ambassade op Schiphol landt en ons hoofdbestuur of zijn voorzitter krijgt een uitnodiging om bij Molotof te komen. En Molotof vertelt ons dan, wat wij als mensen van de vakbeweging hier in Nederland hebben te doen. Ik geloof, dat Nederland te klein zou zijn als dat gebeurde.... Ik geloof, dat jullie zouden zeggen: „Dat is fout, Berend Blokzijl. Je moet je orders niet in Moskou halen, maar bij de Nederlandse arbeidersklasse." En jullie zouden gelijk hebben.
Vanmorgen kwam er echter een speciaal vliegtuig, dat het bestuur van het N.V.V., de K.A.B. en het C.N.V. naar Parijs zou brengen, want zij moesten bij Marshall komen. Dit zijn feiten. Marshall heeft daar een rede gehouden, terwijl ook de heer Foster Dulles, de man van de Amerikaanse knevelwetten tegen de arbeiders, aanwezig was. Ik hoef feitelijk niets meer te zeggen, ik geloof, dat dit voor zichzelf spreekt. Maar het zal tijd worden, dat de Nederlandse arbeiders Kupers en zijn mede-bestuurders zeggen: „Niet bij Marshall, niet bij Foster Dulles, maar bij ons moet je zijn."
Wanneer men tegen ons zegt: „De E.V.C. is een communistische organisatie", dan zullen wij aan onze arbeiders zeggen: Beoordeelt ons naar onze daden. En deze zijn overal bekend, deze kan elke arbeider waarnemen.
In October van 1946, tijdens het anti-duurte-congres van het N.V.V., heeft het hoofdbestuur van de E.V.C. tot het congres van het N.V.V. een schrijven gericht en gezegd: Een anti-duurte-congres? accoord! Strijd tegen de duurte? accoord! Wij willen onze volledige sympathie tonen. Maar hebt niet de illusie, dat alleen de strijd tegen de duurte de arbeidersklasse uit de moeilijkheden helpt. Gepaard aan de strijd tegen de duurte, stellen wij voor het loonpeil met 10% te verhogen. Het N.V.V. heeft

gezegd: „Dat is niet nodig, want de prijzen zullen dalen."
Wat ervan terecht gekomen is weten we allen.
Wanneer men ons zou zeggen: E.V.C., je kan kiezen tussen loonsverhoging en prijsverlaging, dan kiezen wij het laatste. Maar met vrome wensen komen wij er niet. Wij hebben de vraag te stellen of er perspectieven voor prijsverlaging zijn. Die zijn er voorhands niet.

Het ondernemerdom streeft naar een zo hoog mogelijke winst, en nu kunnen wij wel wensen, dat de prijzen omlaag zullen gaan, maar er zal niets van terecht komen, omdat er factoren zijn, die prijsverlaging tegenwerken. Wij denken slechts aan de hoge prijzen op de buitenlandse markt. Met de invoer van buitenlandse goederen, grondstoffen en halffabrikaten, voeren wij ook de hoge prijzen in, die een ongunstige invloed hebben op de binnenlandse prijzen.
Men zegt vaak tegen ons: „Als er loonsverhoging komt, zullen de prijzen ook stijgen." Er is bijna geen loonsverhoging geweest, terwijl de prijzen veel meer zijn gestegen. Deze prijsverhogingen zijn NIET veroorzaakt door hogere lonen, doch door het wanbeleid der regering.

De levensmiddelen-subsidies zullen worden opgeheven en daarom zullen de prijzen opnieuw stijgen.

Al de vraagstukken, die wij vandaag besproken hebben, zijn terug te brengen tot het simpele vraagstuk: „Ons brood." ....
Onze boterham. Waar wij in de vakbeweging ook met elkaar over spreken, P.B.O., ondernemingsraad, sociale verzekering, en alle andere problemen, waarmede wij als vakbeweging te maken hebben, het is altijd te herleiden tot het centrale vraagstuk: ons brood, onze kleren, onze stoffelijke behoeften. Op dit platform moeten wij ons verenigen.

Katholieke kameraden, over de voorziening van de geestelijke waarden spreken wij niet op onze congressen. Wij laten dat daar, waar het behoort te zijn, bij de geestelijke verzorgers. En ik weet het, ook onder deze geestelijke verzorgers zijn er, die aan onze kant staan, hoewel zeer weinig nog in Nederland. Wel, katholieke kameraden, het zal jullie taak zijn om de priesters en pastoors en geestelijke verzorgers aan het verstand te brengen, dat geestelijke verzorging slechts dan een vruchtbare bodem heeft, wanneer de maag gevuld is.
Wij moeten op het stoffelijke terrein de leuze van de geestelijke verzorgers waar maken: naastenliefde. Wat doen wij anders dan het prediken van naastenliefde! En wij prediken niet alleen, doch pakken ook de zweep als het moet, om de valse spelers uit de tempel te jagen.

Katholieke arbeiders, kameraden van het N.V.V., kameraden van de E.V.C., er zijn geen wezenlijke scheidingslijnen tussen ons. Deze scheidsmuren worden kunstmatig in stand gehouden ook in deze P.B.O., waarvan ik nogmaals de voornaamste gevaren aan het slot van dit congres wil samenvatten.

Laat ik een populair voorbeeld noemen, dat ons de toestand met één slag duidelijk maakt.
Stel u voor, dat Maandagmorgen de minister van Binnenlandse Zaken een aantal naar zijn mening geschikte politieke partijen uitzoekt en de partijbesturen van die geschikte politieke partijen krijgen een brief, waarin staat: „Ik, minister van Binnenlandse Zaken, bepaal, dat uw partij (b.v.) 2 vertegenwoordigers in het gemeentebestuur van Amsterdam mag benoemen." Een andere politieke partij mag er 5 benoemen. Al deze partijen zetten daar hun mensen neer en dat is dan het gemeentebestuur. Zij maken verordeningen, zij gaan b.v. de tramtarieven 25 cent maken. Dan is het een besluit van de gemeenteraad en wij moeten betalen.
Wij moeten betalen en hebben geen enkele invloed op de samenstelling van het college. Ik geloof, dat alle gemeenten in Nederland, wanneer dit Maandag zou gebeuren, in beroering zouden komen.

....Maar wat in de P.B.O. gebeurt is hetzelfde. Hier worden ook organisaties gemaakt. De besturen van deze organisaties zullen met zorg door de man aan de top gekozen worden. De taak ervan zal zijn verordeningen te maken. Eén van de sprekers heeft gezegd: „dan kunnen we de vakbeweging wel opdoeken." De strekking van deze wet is inderdaad het opdoeken van de vakbeweging. Wat verstaan we daaronder? Dat is een organisatie van strijd, onverschillig in welke vorm deze strijd ook wordt gevoerd. Overleg is een vorm van strijd, dit congres is een vorm van strijd. Het is en blijft een strijdorganisatie. Zo'n strijdorganisatie kan alleen blijven bestaan, wanneer zij het recht heeft zelfstandig haar houding te bepalen. Dat is de kern van de zaak.
Wanneer deze P.B.O. niet tot doel had loon- en andere arbeidsvoorwaarden bij verordening vast te stellen, dan hadden wij vandaag ook de kwestie besproken, maar vanuit een heel ander gezichtspunt.

Met deze wet wil men de strijd van de arbeidersklasse onmogelijk maken en de kracht van de vakbeweging breken. En daartegen moeten wij strijden. Daarvoor zullen wij de arbeiders moeten mobiliseren.

*

Het hoofdbestuur van de E.V.C. heeft een ontwerp-verklaring aan u voorgelegd, waarin getracht is ons gezamenlijke standpunt samen te vatten. Ook heeft dit hoofdbestuur gisteravond vergaderd en in een zestal korte punten neergelegd, welke maatregelen op korte termijn genomen moeten worden. Dit stuk gaat naar de regering, die we tegelijkertijd verzoeken ons voor een nadere bespreking uit te nodigen.
De punten zijn de volgende:

1. handhaving van de subsidies op de noodzakelijke levensbenodigdheden, hetgeen binnen het raam der begroting mogelijk

is door vermindering der uitgaven voor oorlogsdoeleinden;
2. handhaving van de subsidies op de kolenprijzen, ter vermijding van verdere stijging der goederenprijzen als gevolg van de verhoogde productiekosten;
3. handhaving van de thans geldende huurprijzen;
4. verhoging van de belasting op de winsten der groot-ondernemers;
5. strenge prijsbeheersing, in het bijzonder uitgeoefend op producent en groothandel;
6. aanpassing der lonen aan de huidige kosten van het levensonderhoud.

Is dit aan politiek doen? Ja. Wanneer wij deze brief publiceren, dan hebben alle kranten hun antwoord al klaar. Oh, dat doen de communisten. Ik vraag u punt voor punt, is het communistisch om handhaving van de subsidies te eisen, inplaats dat het geld wordt uitgegeven aan kanonnen? Is het communistisch wanneer wij zeggen, handhaaf de kolenprijs, anders gaan alle prijzen omhoog? Is het communistisch wanneer wij zeggen, handhaaf de geldende huurprijzen? Is het communistisch wanneer wij zeggen, verhoog de belasting op de grote winsten? Is het communistisch wanneer de eenvoudige werkers een menswaardig bestaan vragen? Hij, die christen is, waarlijk christen, en hij, die socialist is, waarlijk socialist, kameraden, die is het met de eisen van de E.V.C. eens. Hij, die waarlijk naastenliefde predikt en daarvoor ook strijdt en vecht, hij is onze bondgenoot. De arbeiders zijn bondgenoten van elkaar. Zij moeten dit van elkaar zijn, in de vakbeweging, in de strijd om het dagelijks brood. En vandaag is die vakverenigingseenheid meer dan ooit nodig! De vakbewegingseenheid is een probleem, waarin alles wordt samengevat. Ons dagelijks brood ontgaat ons, wanneer wij niet de vakverenigingseenheid tot stand brengen. Wij zullen ons dagelijks brood hebben, wanneer wij de vakverenigingseenheid veroveren. Wij moeten deze eenheid veroveren, die wordt ons niet in de schoot geworpen. Daarvoor moeten we vechten. En hierbij is het geen vraagstuk, of we het N.V.V.-bestuur nog wel vertrouwen. Hij, die hieronder zou willen verstaan: kunnen we het N.V.V.-bestuur nog wel blindelings volgen, die antwoord ik: neen! Wij mogen niet onvoorwaardelijk gaan, waar zij ons heenleiden.

Echter in deze zin is geen enkel bestuur te vertrouwen. Vertrouwen in een bestuur betekent: waakzaamheid, die wortelt in vertrouwen in jezelf, in vertrouwen in de arbeiders. Het vraagstuk van vertrouwen is niet een vraagstuk van blindelings vertrouwen. In de organisatie, dat zijt gijzelf, dat is de arbeidersklasse, daarin moet ge vertrouwen stellen.

En dus — op de vraag: hebt ge vertrouwen in het N.V.V., antwoord ik: ja! Ik heb vertrouwen in het N.V.V., dat N.V.V. van die honderdduizenden arbeiders, daarin heb ik vertrouwen. Want indien ik daarin geen vertrouwen had, dan had ik geen vertrouwen in de arbeidersklasse!

Ik heb vertrouwen in alle arbeiders en op grondslag van dat vertrouwen moeten de arbeiders van alle schakeringen elkaar vinden. Steeds moeten we ons afvragen: wat kunnen we samen doen? En nimmer geldt de vraag: wat kunnen we niet doen?

Het vraagstuk is ook niet: zal de E.V.C. er 100 leden bijwinnen en nog eens 100 leden bijwinnen. Er is maar één vraagstuk en dat is het vraagstuk van de vakverenigingseenheid, niet alleen geldend voor de arbeiders van de E.V.C., maar vooral voor de arbeiders van het N.V.V. en voor onze katholieke en christelijke kameraden.

Zij zullen in hun organisaties de problemen moeten bespreken, die de arbeiders beroeren, en dit op grondslag van hun eigen vertrouwen in de arbeidersklasse. Dit is de enige grondslag voor de eenheid. Ik wil aansluiten op de fabel van La Fontaine, die door één der kameraden werd aangehaald. Omdat wij nog verdeeld zijn zal de reactie ons stuk voor stuk kunnen breken, evenals de pijlen uit de bundel. En de E.V.C. is de eerste pijl, die volgens de reactie kapot moet.

„Zij is communistisch, zij deugt niet", zegt de reactie tot de drie andere pijlen. „Helpt ons haar te breken."

Zal de reactie tevreden zijn als de E.V.C. gebroken is? Neen, kameraden, zij zal daarna een nieuwe pijl nemen om deze te breken. Laten de arbeiders dit goed begrijpen en laten zij in het vooruitzicht van de dreigende gevaren onvoorwaardelijk de eenheid tot stand brengen.

Dit congres is geen slot! Dit congres is een begin. Het begin van een ononderbroken strijd voor ons dagelijks brood, dat in gevaar is. Deze strijd moet niet alleen gedragen worden door dit congres. Vanaf Maandag zult gij op iedere plaats, waar ge vertoeft, spreken over dit congres en over de problemen van dit congres. Doordring uw kameraden van de noodzakelijkheid, om in elk bedrijf afzonderlijk de noden en de verlangens van de arbeiders vast te stellen en onder woorden te brengen en hiervoor een gemeenschappelijke strijd in te zetten.

Arbeiders van Nederland. Een avond en een dag zijn wij bijeen geweest. Aanstonds keert ge terug naar uw haardsteden. Verstaat uw taak! En denkt aan dit congres, om daaruit kracht te putten. Wij willen voorwaarts, wij kunnen voorwaarts. Wij hebben de kracht, die door niemand is te verslaan. Zo zullen wij strijd voeren, niet terwille van de strijd, maar omdat het moet; omdat het gaat om ons bestaan, het bestaan van onze vrouwen en kinderen.

De arbeiders zijn de dragers van de toekomst. De machten van het verleden hebben de wereld niets dan ellende gebracht. Twee wereldoorlogen heeft deze generatie meegemaakt.

Toen de bevrijding kwam, hebben wij allen gejubeld en uitgeroepen: „dat nooit meer." De velen, wier familieleden in de strijd gevallen waren, zij jubelden niet, doch zij deden dezelfde belofte: „dat nooit meer."

Drie jaren zijn verstreken. Ad Vermeulen zegt: internationale verplichtingen. De internationale afspraken voor de kapitalistische krachten houden in: „Hoe kunnen we een derde wereldoorlog organiseren? Hoe kunnen we een laatste poging wagen om ons stelsel en daarmee onze bevoorrechting te redden?"
Het vraagstuk is vandaag brood of oorlog.
Wij als arbeiders moeten vechten voor ons brood! Wij moeten vechten voor ons bestaan. Wanneer wij slagen, dan zullen onze zonen niet opnieuw naar de slagvelden gezonden worden. Wanneer de reactie er echter in slaagt ons ons brood te ontnemen en ons gehele levenspeil te verlagen, dan zal zij hierdoor de voorwaarden voor een nieuwe wereldoorlog scheppen.
Wij zijn onoverwinnelijk, want ook wij hebben onze internationale afspraken! Niet met een kleine groep, doch met het Wereldverbond van Vakverenigingen, waarin 80 millioen arbeiders verenigd zijn. Arbeiders uit Oost-Europa, arbeiders uit West-Europa, arbeiders uit alle landen van de wereld. Al deze arbeiders over de gehele wereld, zij willen — evenals wij in Nederland — vrede en brood. Er zàl vrede zijn, er zàl brood zijn, wanneer wij de handen aan de ploeg slaan. Omdat wij vandaag de akker beploegen en het zaad uitstrooien, zullen wij morgen oogsten. Wij zùllen overwinnen; wij zùllen brood en vrede hebben! Wij zullen een menswaardig bestaan en een gezonde samenleving veroveren, door de eenheid van de arbeidersklasse!

Notitie C.

c - B

Uit betrouwbare bron werd gemeld dat Franz DAHLEM, lid van de controle-commissie der S.E.D. van plan zou zijn het E.V.C. Congres in October '48 te komen bezoeken.

7.9.48

L.P.

Volgno.
9 SEP. 1948
AED 45622

Arch. No.:
ORT.: Waarh-
DATUM: 14-10-48
AP

HET CONGRES VAN DE EENHEIDSVAKCENTRALE

Eenheid vraagstuk van EVC, NVV, KAB en CNV

Strijd tegen duurte is strijd tegen PBO en omgekeerd

(Van onze sociale redacteur):

HET door de Eenheidsvakcentrale belegde „Buitengewoon Congres", waar de wetsontwerpen „Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie" en „Ondernemingsraden" aan de orde werden gesteld, is voorbij.

Op de poging van de reactie de zelfstandigheid van de vakbeweging aan te tasten, de democratie over boord te gooien, de lonen en andere arbeidsvoorwaarden bij „decreet" vast te stellen en deze arbeidsvoorwaarden aan de competentie van de vakbeweging te onttrekken, het stakingsrecht buiten dewet te stellen en nieuwe verslechteringen voor de arbeiders in te voeren, heeft een belangrijk deel der arbeidersklasse het antwoord gegeven. Niet alleen E.V.C.-ers, doch ook anders- en ongeorganiseerden woonden het congres bij.

Van de afgevaardigden, komende uit alle delen van Nederland en werkzaam in ruim 250 grote en kleine bedrijven, was niet minder dan 25 pct. aangesloten bij de Uniebonden.

Door deze brede opzet kreeg het congres een dubbele betekenis. Uit de gevoerde discussies en uit de vele telegrammen en sympathiebetuigingen, die door bedrijfsarbeiders van verschillende politieke en godsdienstige richtingen het congres werden toegezonden, blijkt des te duidelijker, dat ook onder de leden van de samenwerkende organisaties een toenemende tegenkanting tegen het beleid van de regering en dat van de leiders der Unie-organisaties aanwezig is. Bovendien werd gedemonstreerd, dat onder brede lagen der werkende bevolking een groeiende drang naar eenheid bestaat. Steeds meer dringt het bij de arbeiders door, dat de verdeeldheid in de vakbeweging een troef in handen der reactie is.

Het is dan ook niet te verwonderen, dat de burgerlijke bladen weinig over het congres hebben geschreven.

Kupers c.s. hadden andere bezigheden

DE leiders van de Uniebonden, die een uitnodiging hadden ontvangen om aanwezig te zijn, lieten verstek gaan. Zij keerden de arbeiders de rug toe en verscholen zich achter hun veilige bureaux.

Kupers (N.V.V.), De Bruyn (K.A.B.) en Ruppert (C.N.V.) hadden andere bezigheden. Zij reisden, terwijl leden van hun organisaties samen met de andere arbeiders beraadslaagden op welke wijze de aanslagen op hun vakorganisaties, op hun levenspeil kunnen worden verhinderd, met een speciaal vliegtuig van de Amerikaanse ambassade naar Parijs, waar zij Marshall en Foster Dulles ontmoetten — vrienden van Franco en rechtstreekse vertegenwoordigers van het dollar-imperialisme, waarvoor antistakingswetten, gummiknuppels, traangasbommen en atoomwapens de hoogste waarden zijn.

In het congres werd over vrede en brood gesproken.

Een grote verdienste van het congres was, dat de gevaren, die de publiekrechtelijke organen aankleven, niet afzonderlijk werden bezien, doch steeds in verband gebracht met de „andere" plannen der regering: huurverhoging, handhaving loonstop, prijsverhoging voor boter, vlees, zeep, vet, suiker, enz., loslating van enige prijsregelingen en vermindering uitgaven voor volkshuisvesting, enz. enz.

De invoering van deze verslechteringen is slechts mogelijk door de kracht van de arbeidersklasse te verzwakken, waartoe de zelfstandigheid der vakbeweging als strijdorganisatie opgeruimd moet worden. De P.B.O. bedreigt de vakorganisaties in al haar verscheidenheid, bedreigt de werkers, alle werkers.

Het is treurig, dat de besturen van de samenwerkende organisaties nagelaten hebben hun leden op de hoogte te brengen van de bedoelingen der P.B.O.

K.A.B.-ers, N.V.V.-ers enz. staken hun misnoegen hierover niet onder stoelen en banken. „Ons bestuur heeft over de belangrijke kwestie geen enkele opklaring gegeven", aldus een Katholiek lid van „St. Eloy" (Metaalbewerkersbond). Andere Unie-leden brachten hetzelfde naar voren en riepen op tot gezamenlijke strijd tegen de P.B.O.

Verheugend was het, dat de congressisten begrepen, dat het vraagstuk van de eenheid niet alleen ligt in de E.V.C., die meerdere malen metterdaad getoond heeft, de eenheid te willen, doch evenzo in het N.V.V., de K.A.B. en het C.N.V.

„Ondanks dat ik het zeer betreur, dat de fusie N.V.V.—E.V.C. door het N.V.V.-hoofdbestuur is afgewezen, blijf ik lid van het N.V.V., om daar mijn plicht te doen. De Unieleden moeten hun besturen tegen de plannen der reactie in beweging brengen", zo sprak een spinner uit Twente.

Wat nu?

HET is nodig, dat op vergaderingen, o.l. in de bedrijven enz. over dit congres wordt gesproken. Het standpunt van de E.V.C., de meningen van de verschillende discussianten op het congres ten opzichte van de P.B.O., moeten getoetst worden aan de opvattingen van alle arbeiders. Laten de Unie-leden bij hun bestuurders aankloppen en vragen, hoe het met de P.B.O. staat.

Het congres mag geen slot zijn, doch het begin van heftiger strijd. Het platform hiervoor, de samenwerking tussen EVC-, NVV-, CNV- en KAB-leden, is gelegd. De strijd moet gevoerd worden aan de basis van het bedrijfsleven, in de bedrijven. Het aanvattingspunt is de strijd voor onze dagelijkse belangen, tegen handhaving van de loonstop, tegen de voorgenomen prijsverhogingen. Strijd voor ons dagelijks brood.

Moed, eenheid en vertrouwen zijn de voorwaarden om de strijd met succes te voeren.

De eisen der E.V.C.

1. Handhaving der subsidies op noodzakelijke levensbenodigdheden, hetgeen binnen het raam der begroting mogelijk is door vermindering der uitgaven voor oorlogsdoeleinden.
2. Handhaving van de subsidies op de kolenprijzen, ter vermijding van verdere stijging der goederenprijzen als gevolg van verhoogde productiekosten.
3. Handhaving van de thans geldende huurprijzen.
4. Verhoging van de belasting op de winsten der groot-ondernemers.
5. Strenge prijsbeheersing, in het bijzonder uitgeoefend op producent en groothandel.
6. Aanpassing der lonen aan de huidige kosten van het levensonderhoud.

DOS. No.:
CRT.: Waarb. H.
DATUM: 11-10-'48
PAR.:

Voor B.V., anders BV

HET DEMONSTRATIEF E.V.C.-CONGRES

ZES EISEN TEGEN DE DUURTE

Talrijke Unieleden aan het woord

Aan het slot van het E.V.C.-congres maakte Berend Blokzijl de volgende eisen, door de E.V.C. geformuleerd en aan de regering gezonden, bekend:

1. **Handhaving der subsidies op direct noodzakelijke levensbehoeften.**
2. **Handhaving van de subsidies op de kolenprijzen.**
3. **Handhaving van de huurprijzen.**
4. **Verhoging der belastingen op winsten der grootondernemers.**
5. **Prijsbeheersing aan de basis en bij de groothandel.**
6. **Aanpassing der lonen aan de reeds gestegen kosten van het levensonderhoud.**

Talrijke arbeiders, afgevaardigd van 201 bedrijven uit 71 plaatsen van ons land hebben zich op het demonstratieve E.V.C.-congres, dat Vrijdag en Zaterdag in „Bellevue" te Amsterdam werd gehouden, tegen de wetsontwerpen inzake Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie en ondernemingsraden uitgesproken.

Onder hen bevonden zich vele leden der K.A.B. en van het N.V.V., die vrijwel allen hun besturen in gebreke stelden waar het betreft het geven van voorlichting over deze wetsontwerpen. Uit de uiteenzetting van Berend Blokzijl, de voorzitter der E.V.C., was hun eerst recht duidelijk geworden, welke gevaren de arbeiders met deze wetten bedreigen.

De K.A.B.-er De Boer uit Vlissingen dankte, evenals vele andere Unieleden, de E.V.C., dat hij in de gelegenheid was gesteld dit congres bij te wonen en daardoor de werkelijke inhoud der wetsontwerpen te weten te komen.

> Waar, zo vroeg deze spreker, zullen de arbeiders hun recht moeten zoeken, als hun belangrijkste wapen, het stakingsrecht, is opgeheven?

De Boer gewaagde van de tegenstelling, die tussen de lage en de hoge geestelijkheid bestaat en hij staafde deze bewering met bewijzen uit de practijk. Hij riep op tot samenwerking der katholieke arbeiders met hun andersdenkende kameraden.

Een belangrijke discussie voerde een spinner van het grote textielbedrijf van Ten Kate te Almelo. Bijna 40 jaar is deze makker lid van „De Eendracht" (N.V.V.). Hij zeide o.a., dat deze wetsontwerpen nog niet aangenomen zijn en dat het van de strijd der werkers zal afhangen of het ooit zo ver komt. Deze strijd dient gezamenlijk gevoerd te worden en de Unieleden moeten hun besturen tegen deze plannen der reactie in beweging krijgen. Deze spreker herinnerde er aan, dat het bestuur van „De Eendracht" het enige was, dat destijds vóór fusie met de E.V.C. had gestemd. Dit gaf hem de overtuiging, dat zijn hoofdbestuur ook tegen plannen, die tegen de arbeiders gericht zijn, stelling zal nemen.

Een katholieke metaalbewerker van een metaalpletterij te Delft zeide, in zijn verwachtingen, dat na de bevrijding de eenheidsgedachte tot eenheid van de vakbeweging zou leiden, teleurgesteld te zijn. Zo lang het voor de katholieken niet mogelijk is tot de E.V.C. toe te treden, zullen zij in de bedrijven de eenheid moeten formeren. Deze spreker zou behalve de discussie over de wetsontwerpen vooral de daadwerkelijke strijd ertegen georganiseerd willen zien.

Noorger

Een handreiking

Een Groningse N.V.V.-er uit het grafische bedrijf zeide te weten, te spreken namens de vele duizenden grafische Unieleden, die zich nog kort geleden tegen de door de Uniebesturen gefabriceerde C.A.O. hebben uitgesproken, maar wier mening toen, door allerlei manipulaties der hoofdbesturen niet aan bod kon komen. Als symbool, hoe zeer deze grafische Unieleden het met de E.V.C. en Blokzijl eens zijn, wilde deze spreker Blokzijl de hand drukken (hetgeen deze typograaf onder luid applaus deed). Hij critiseerde verder de houding van het A.N.G.B.-bestuur, dat van deze grote en eertijds machtige organisatie een aanhangsel der ondernemers- en regeringspolitiek gemaakt had.

Een Rotterdamse N.V.V.-bouwvakarbeider was na de inleiding van Blokzijl naar Ad. Vermeulen, de N.V.V.-hoofdbestuurder, gegaan en hij had gevraagd hoe het nu eigenlijk met die P.B.O. was.

Vermeulen had hem gezegd dat de arbeiders in de P.B.O.-organen veel te vertellen zouden krijgen en dat het prijspeil sinds 1946 slechts 2 pct. was gestegen. Verder, dat het N.V.V. lijnrecht tegenover de recente regeringsmaatregelen stond en reeds bepaalde tegenvoorstellen

(Zie verder pag. 2)

Het demonstratief E.V.C.-congres

(Vervolg van pag. 1)

had gedaan. Deze arbeider zeide vertrouwen in deze beweringen van Vermeulen te stellen.

Een katholiek lid van „St. Eloy" (Metaalbewerkersbond):

„Ons bestuur heeft over deze belangrijke kwestie nog geen enkele opklaring gegeven. Als je voor je recht opkomt is het eerste wat je op je boterham krijgt, dat je „communist" bent. En we hebben juist iets anders op onze boterham nodig. De Bruyn zeide, dat het niet op de weg der K.A.B. ligt stakingen tegen de regering te voeren, maar De Bruyn waarschuwde onlangs de regering. Tegen wie moet men anders strijden dan tegen de instantie, die de prijzen verhoogt en de lonen verlaagt? Ben overtuigd, dat indien de E.V.C. actie gaat voeren, voldoende Unieleden daar achter staan zullen."

Van Noord, Den Haag, was 47 lid van het NVV. Heeft nu echter het vertrouwen moeten opzeggen. PBO is van Amerikaans maaksel.

Een Indonesische werker uit het Hotelbedrijf:

„Vertegenwoordigers, die geen ruggespraak mogen houden, zijn geen vertegenwoordigers!"

Zo is de practijk

Een zeer leerzame discussie werd gevoerd door de mijnwerker Oosthoek van de A.B.W.M. Uitstekend gedocumenteerd en aan de hand van de practijk in de mijnindustrie toonde hij aan, waartoe Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie leidt. Van medezeggenschap is geen sprake en met bedrijfsdemocratie heeft zijn in het geheel niets te maken. Hij wees o.a. op de invoering van het vooroorlogse jaagsysteem en de strijd door de mijnwerkers daartegen gevoerd. De ervaring met PBO in de mijnen opgedaan, doet de mijnwerkers deze met kracht van de hand wijzen.

Zo wees de ene spreker na de andere deze ontwerpen af. De 41 jaar in het textielbedrijf werkende Assink uit Enschede; de metaalbewerker Smit uit Borne; de jonge landarbeider en de kleine boer uit het Noorden, die de Stichting van de Landbouw met de „Landstand" van Seyss Inquart vergeleken; de D.U.W.-arbeider uit Zeeland; de spoorwegarbeider, die vertelde van de ondemocratische samenstelling der personeelsraad bij de spoorwegen; de zeeman, die in de P.B.O. het einde zag zelfs van het kleine beetje vrijheid, welke de zeelieden met hun scheepscommissies nu nog bezitten; (hij vertelde terloops, dat de zeelieden opdracht krijgen aan vierdaagse cursussen voor kanonnier deel te nemen); een vrouwelijke textielarbeidster uit Deventer en een huisvrouw, die zeide, dat ook de vrouwen niet willen, dat hun mannen door de P.B.O. de mogelijkheid ontnomen wordt om voor hun gezinnen te strijden; een Tilburgse textielarbeider en een werker van de Hoogovens; een jeugdige metaalarbeider, die sprak van de verbondenheid der jeugd met de oudere arbeiders en ten slotte een voormalige bestuurder der NVV-landarbeidersbond, die gewaagde van de oorspronkelijke opvatting van NVV en SDAP, toen zij nog het kapitalisme zagen als de oorzaak van chaos, ellende en oorlog en het socialisme propageerden als stelsel, dat vrede en welvaart zal brengen. De P.B.O. wil samenwerking met datzelfde kapitalisme en het NVV-bestuur en de P. v. d. A. geven hieraan thans hun medewerking, zo concludeerde hij.

Waarom enige ondernemers tegen zijn

In zijn beantwoording ging Blokzijl eerst in op de in de discussie gestelde vraag, waarom ook ondernemers tegen de P.B.O. zijn.

Deze vraag is niet juist, omdat in de commissie-v. d. Ven, die de ontwerpen samenstelde, de ondernemers o.a. door Stikker vertegenwoordigd waren.

Er zijn echter tegenstellingen ook tussen de kapitalisten. De P.B.O. is aan de ene kant een wapen in handen der grootondernemers, het geen de kleineren bevreesd doet raken en anderen gaat deze P.B.O. nog niet ver genoeg. Het is dus volkomen onjuist van de Uniebestuurders, te zeggen: „Als er ondernemers tégen zijn, moeten de arbeiders er in elk geval vóór zijn. De consequentie van deze redenering zou zijn, dat de Uniebesturen tégen de loon- en prijspolitiek zouden moeten zijn, want daar waren de ondernemers ook vóór. Maar de Uniebesturen ondersteunen deze politiek met alle kracht.

5

Blokzijl zegt het op prijs te stellen, dat een der N.V.V.-arbeiders Ad. Vermeulen opzocht. Dat moesten er meer doen! Het spijt spr., dat Vermeulen niet mee is gekomen. Hij was voor het congres uitgenodigd. Met het wetsontwerp in de hand kon spr. de N.V.V.-arbeider duidelijk maken, dat Vermeulen hem niet juist over de positie der arbeiders in de P.B.O. had ingelicht. Ook niet waar het de gestegen kosten van het levensonderhoud betreft. Met cijfers van het C.B.S. toonde Blokzijl aan, dat de prijzen van voeding met 17 en het algemene prijspeil sinds 1946 met 6% zijn gestegen. Verder raadde Blokzijl de N.V.V.-arbeider voor het juiste cijfer zijn vrouw te raadplegen.

Wie ontvangt opdrachten?

Nog even ging Blokzijl in op de bewering, dat de E.V.C. zijn opdrachten van anderen zou ontvangen.

Stel u voor, zo zei hij, dat een vliegtuig van de Sowjet-ambassade op Schiphol zou landen om Blokzijl te halen en hem naar een lunch met Molotof te brengen, waarbij deze hem vertelt, wat de E.V.C. te doen heeft. De kranten zouden te klein zijn. Toch gebeurde iets dergelijks met de Uniebestuurders Kupers, De Bruyn en Ruppert, die door een vliegtuig van de Amerikaanse ambassade naar Parijs werden gehaald om aan een lunch van Marshall te horen, wat zij te doen hebben. En bij dit gesprek was ook Foster Dulles de oorlogsophitser aanwezig.

„Wordt het geen tijd", vroeg Blokzijl, „dat de Unieleden tot hun besturen zeggen: „Niet bij Marshall en Dulles moet jullie zijn, maar bij óns om van ónze verlangens en wensen kennis te nemen?"

„Vermeulen wees op internationale afspraken. Dat zijn afspraken met de internationale grootkapitalisten. Wij hebben ook onze internationale afspraken, maar met de arbeiders verenigd in het Wereldvakverbond", riep spr. onder applaus uit.

Wat de loon- en prijspolitiek betreft heeft de E.V.C. gelijk gekregen. De prijzen zijn verhoogd en worden verder verhoogd en de lonen stegen niet. Met de P.B.O. wil men voortgang op deze weg mogelijk maken. De arbeiders mogen en zullen dit niet dulden, zo eindigde spr., die opriep hiertoe de eenheid in de bedrijven te formeren.

Aan het einde van de tweede congresdag nam het congres eenstemmig een oproep aan, waarin de Nederlandse arbeiders worden opgewekt de vakbeweging te verdedigen, de besturen van hun organisaties tot eenheid te bewegen en elke aanslag op de koopkracht af te slaan.

Vermelden wij nog, dat gedurende het congres een stroom van telegrammen en brieven met adhaesiebetuigingen, uit bedrijven en zelfs van schepen uit San Francisco, bij de congresleiding binnenkwam.

DOSS. No.:
CRT.: Haagsch Dagbl
DATUM: 9-10-'48
PAR.:

X

E.V.C. tegen ontwerp bedrijfsorganisatie

AMSTERDAM. — Gisteravond is het buitengewoon congres der Eenheids Vakcentrale over het onderwerp „de wetsontwerpen publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie en ondernemingsraden" begonnen.

De voorzitter der E.V.C., de heer Blokzijl, fulmineerde heftig tegen het feit, dat het wetsontwerp publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie de bedrijfsraden, die los van de vakverenigingen moeten staan, over de problemen der lonen en andere arbeidsvoorwaarden wil doen beslissen. Hierdoor wordt ook op dit gebied de invloed der vakverenigingen uitgeschakeld. Formeel wordt staken niet verboden, doch de publiekrechtelijke bedrijfsorganisaties zullen dit wapen krachteloos maken — aldus spreker — en daarmede is het wapen, dat — de geschiedenis bewijst het — de vakverenigingen de mogelijkheid tot het scheppen van menswaardige levensvoorwaarden voor de arbeiders gaf, uitgeschakeld. Het wetsontwerp beschermt slechts het privaatbezit en dient daardoor niet de belangen van de arbeidersklasse.

BEREND BLOKZIJL:

„NVV-arbeiders moeten hun besturen tot de orde roepen"

„Geen loonverordeningen zullen strijd kunnen beletten"

Gisteravond begon in Bellevue te Amsterdam een demonstratief E.V.C.-congres over de wetsontwerpen inzake publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie en ondernemingsraden. De afgevaardigden luisteren in gespannen aandacht naar de openingsrede van de voorzitter der E.V.C., Berend Blokzijl.

„De angst van het ondernemerdom voor de strijdvaardigheid van de arbeidersklasse, het voornemen der regering om het levenspeil van de arbeidende bevolking drastisch te verlagen, is het antwoord op de vraag, waarom de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie in het leven wordt geroepen. Het aantasten van de vakverenigingsvrijheden en -rechten, het bij verordening vaststellen van lonen en andere arbeidsvoorwaarden op overtreding waarvan straffen zijn gesteld, is voor het grootkapitaal voorwaarde tot het stagneren van de woningbouw, is voorwaarde tot het stelen van ons dagelijks brood, het brood uit de monden van onze vrouwen en kinderen."

Met deze woorden kenschetste Berend Blokzijl het doel van de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie, die de reactie tracht in te voeren en die zovele gevaren voor de werkende bevolking inhoudt.

Vierhonderd afgevaardigden en zeer vele belangstellenden vulden de beide grote zalen van Bellevue te Amsterdam geheel, toen de tweede voorzitter de heer Erwich het congres opende. Hij heette in het bijzonder welkom een deel der arbeidersdelegatie, die zo juist van de reis naar Tsjechoslowakije was teruggekeerd en las tal van telegrammen uit bedrijven voor (o.a. waren er telegrammen van een twintigtal op zee verblijvende Nederlandse schepen) waarin sympathie met het streven der E.V.C. en haar actie tegen de P.B.O. werd betuigd.

Ook het buitenland toonde belangstelling. Zo waren er brieven uit de Sowjet-Unie, uit Polen, uit Roemenië, van de Franse zuster-organisatie de C.G.T., van het Wereldvakverbond enz.

„De geschiedenis van de Nederlandse vakbeweging is een geschiedenis van strijd," zo betoogde Blokzijl en duidelijk toonde hij aan, hoe men er nu op uit is deze strijd onmogelijk te maken door een principiële aantasting van het stakingsrecht.

„Wij zijn er echter van overtuigd, dat de arbeiders, of ze nu lid van de E.V.C. of van het N.V.V., van de K.A.B. of van het C.N.V. zijn, onder geen enkele voorwaarde het stakingsrecht zullen prijsgeven. Abraham Kuyper is het niet gelukt, Seyss Inquart is het niet gelukt en nog minder zal het Romme en zijn vrienden gelukken."

OOLS. No.:
CRT.: Naarh. H.
DATUM: 9-12-'48
PAR.:

Mijnwerkers gaven het voorbeeld

Spreker wijst op de mijnen, waar reeds een zekere vorm van publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie bestaat en deze voor de directie het middel was om een jaagsysteem in te voeren. Moedig hebben de kompels de strijd gestreden. Hun strijd was betekenisvol. Waarover wij hier vandaag beraadslagen, nl.:

hoe zullen wij de vrijheid van vakbeweging, de rechten van de vakbeweging, de zelfstandigheid van de vakbeweging verdedigen, daarop gaven zij

het juiste antwoord, door metterdaad de strijd voor betere levensverhoudingen te voeren en wel in eendracht en saamhorigheid."

„Wij moeten de reactie duidelijk maken, dat geen „loonverordeningen" in staat zijn de arbeidersklasse van de strijd voor hun dagelijkse brood af te houden." riep spr. onder applaus uit

Blokzijl vergelijkt het aanwijzen van „representatieve" organisaties door de betrokken minister, die uitmaakt welke organisaties leden mogen benoemen voor de organen van de P.B.O., met de toestand in Franco-Spanje, in Portugal, in alle landen, waar de reactie een ware terreur tegen de arbeidersklasse en haar organisaties uitoefent, waarbij spreker zich in het bijzonder richt tot de N.V.V.-bestuurder Kupers, die in het W.V.V. resoluties goedkeurt, waarin geprotesteerd wordt tegen de onderdrukking van

Het demonstratieve E.V.C.-congres

de vrije vakbeweging, tegen het buiten de wet wet stellen van stakingen, enz., terwijl hij in het eigen land er niet naar handelt en stilzwijgend de knevelwetten goedkeurt.

Ook herinnert Blokzijl er het N.V.V.-bestuur aan, dat het het vroegere standpunt, dat de productie gericht moet zijn op de behoeften van het volk, volkomen heeft laten varen en nu voorstander is van een P.B.O., waarbij het particulier initiatief en daarmede het winststreven op geen enkele wijze wordt aangetast, doch integendeel het monopolie-kapitaal sterke posities worden verschaft.

„Laten de arbeiders van het N.V.V. hun bestuurders tot de orde roepen en wel zo spoedig mogelijk," roept spreker uit.

Ondernemingsraden geen medezeggenschap

Vervolgens gaat de voorzitter van de E.V.C. in op de ontwerpwet „Ondernemingsraden", waarbij hij zich vooral keert tegen het voorzitterschap van de directeur der onderneming, tegen zijn bevoegdheid om gestelde candidaten af te laten voeren en reeds gekozen leden voor schorsing voor te dragen en tegen de ondemocratische wijze, waarop candidaten mogen worden gesteld.

De ondernemingsraad mag behandelen, mag overleg plegen, mag adviseren, mag voorstellen doen, mag praten en nog eens praten, terwijl hij de zelfstandige — d.i. de kapitalistische — functie van de ondernemer moet erkennen. Dit alles heeft niets uit te staan met werkelijke medezeggenschap.

„Het is noodzakelijk de bestaande kernen met hand en tand te verdedigen en strijd te voeren om deze nieuwe en uitgebreider bevoegdheden te geven. In de fabrieken en ondernemingen, waar deze kernen nog niet bestaan, moeten zij worden gevormd. Dat is het beste antwoord, dat de arbeidersklasse op de voorgestelde ondernemingsraden kan geven," zegt spr.

Nadat Blokzijl nog eens duidelijk aantoonde, dat de P.B.O. voor de vijanden van de arbeidersklasse het middel en het wapen is om de prijzen verder te verhogen, de loonstop te handhaven, de uitgaven voor volkshuisvesting te verlagen, het militaire apparaat op te bouwen enz., eindigt hij als volgt:

„Het zijn deze gevaren, die ons de plicht opleggen, het vraagstuk van de vakverenigingseenheid opnieuw aan de orde te stellen.

Zij, die de verdeeldheid van de vakbeweging in stand houden, versterken de reactie in haar pogen het levenspeil van de arbeidende bevolking opnieuw te verlagen.

Staat niet toe, dat de besturen van de Uniebonden de vakverenigingseenheid nog langer verhinderen. De smidse, waarin deze eenheid gesmeed kan worden, is er, dat is de strijd voor onze dagelijkse belangen, dat is de gezamenlijke strijd voor ons dagelijks brood."

Het culturele gedeelte van deze openingsavond werd verzorgd door Lion Contran, Wya Gramberg en Uut en Ber, die ook deze keer hun gehoor weer boeiden.

Vandaag wordt het congres voortgezet.

No. 45622. 's-Gravenhage, 30 September 1948.

Onderwerp: Franz DAHLEM.

G E H E I M.

c/f

UITGEZOEKT

Uit betrouwbare bron werd gemeld dat Franz DAHLEM, lid van de controle-commissie der S.E.D., van plan zou zijn het E.V.D.-Congres in October a.s. te komen bezoeken.

Ik moge U verzoeken bovengenoemde bij grensovergang te doen signaleren en vooral op de terugreis aan een grondig onderzoek te doen onderwerpen.

M.C.

C/3 736'48.

B

GEHEIM.

14 OCT. 1948

Bijgaand doe ik U toekomen een kort verslag van een E.V.C.-congres, gehouden op 9 Oct. 1948 in het hotel "Bellevue" te Amsterdam.

Als bijlagen worden hieraan toegevoegd:

1. Ontwerp-oproep aan de arbeidende bevolking van Nederland. Deze oproep zal ter kennis worden gebracht van de regering althans wat betreft de rood-aangekruiste punten.
2. Pamflet van de R.C.P.
3. Rede van Berend Blokzijl, uitgesproken op de congresdag van 8 Oct. 1948.
4. Brief van de congresleiding aan de afgevaardigden.

Bijlage 3 wordt na kennisname gaarne terugverwacht!

Utrecht, 13-10-1948.

B

11

~~AAN: H.B.~~

Van: B.St.

GEHEIM

[illegible]-10-48.

[illegible] 3.11.48

Bijgaand rapport is door het Secretariaat van de E.V.C. opgesteld, naar aanleiding van het Buitengewoon Congres, dat op 8 en 9 October j.l. werd gehouden.

Aan enkele E.V.C.-functionarissen werd dit ter bestudering ter hand gesteld.

B V. Hebben wij dit niet reeds ontvangen?

B III 3.11.48

voegen bij Stukken
CO. 47808

4/533

II

A F S C H R I F T.

AAN DE ARBEIDERS VAN NEDERLAND.

De handhaving van de loonstop,die de bestaansvoorwaarden der Nederlandse arbeiders dagelijks slechter doet worden,wordt tot op de huidige dag door de bezitters met succes gehanteerd.
De bezittende klasse is echter niet met dit succes van de afgelopen jaren tevreden.
Ofschoon de ondernemerswinsten aanhoudend stijgen,verslechtert de toestand in de arbeidersgezinnen,door het systematisch opdrijven der prijzen.
Eerstdaags zal "volksbrood" en "goedkope" margarine het voedsel der werkers zijn,wittebrood en roomboter dat der "beter gesitueerden".Nieuwe kleren en nieuw huisraad staat reeds lang niet meer in het huishoudboekje van de arbeidersvrouw.
De nieuwe regeringsbegroting kondigde wel EEN MILLIARD voor de oorlog in Indonesië aan,tegelijkertijd werden de subsidies op de meest noodzakelijke levensmiddelen practisch opgeheven.
Het is duidelijk,de arbeidersklasse,moet niet alleen de winsten der uitbuiters garanderen,maar zij moet ook bloeden voor de verovering van belangrijke gebieden voor de koloniale ondernemers.
De afgelopen jaren zijn over het algemeen zonder groot verzet van de zijde der arbeiders voorbijgegaan.De bourgeoisie weet echter dat zij haar spel niet tot in het oneindige kan voortzetten.De havenarbeiders en zeelieden-staking,de staking van September 1946 tegen de koloniale oorlog zijn voor haar ernstige waarschuwingen geweest.
De invoering van een aantal wetten zal het haar mogelijk moeten maken de strijd der arbeiders in de toekomst te breken.De invoering van de burgelijke staat van beleg,de Publiek rechtelijke bedrijfsorganisatie,het ambtenarenverbod en de wet op de verplichte werkeloosheidsverzekering zijn op dat doel gericht.De P.B.O. moet de vakbeweging toty een verlengstuk van de staat van maken en het stakingsrecht tot een leeg omhulsel.De burgelijke staat van beleg zal mede een wapen zijn om de in strijd gaande arbeiders met leger en politie tot "orde en rust" te brenegn.

De houding der vakbonden tegenover de P.B.O.

De leidingen der Unie-bonden,hebben zoals niet anders te verwachten was zich uitgesproken voor de invoering van de P.B.O.Het was daarom niet anders dan te verwachten,omdat deze heren reeds in de afgelopen jaren de trouwe waakhond der uitbuiters zijn geweest in de Stichting van de Arbeid en zodanig getracht elk stuk strijd te voorkomen of te saboteren.
De arbeiders die in de Unie-bonden zijn georganiseerd,gaan niet meer of minder gebukt onder de loonstop,dan welke anders georganiseerde arbeider ook,juist daarom hebben zij geen andere keus dan zich aan te sluiten bij hun medearbeiders.De H.T.M. staking heeft bewezen wat bij eenheid van alle betrokken arbeiders mogelijk is.
Ook tegen de invoering van de P.B.O.,die tegen de gehele arbeidersklasse is gericht en niet alleen tegen hen,die in de zogenaamde niet erkende bonden zijn georganiseerd,moeten de arbeiders EEN FRONT VORMEN.
De E.V.C. heeft zich tegen de P.B.O.uitgesproken en de gebeurtenissen bij de N.D.S.M. en de Verblifa hebben bewezen dat zij juist heeft gehandeld.
De E.V.C. roept op tot EENHEID VAN ACTIE,welke de enige mogelijkheid is om het drijven der bezitters bij voorbaat te doen mislukken.

Wanneer het de E.V.C. ernst is met de oproep voor eensgezinde actie tegen de P.B.O.,dan zal zij beter dan in het verleden de strijd moeten organiseren.Dan zal zij de arbeiders moeten leiden in de strijd tegen de loonstop,door op te komen voor een bestaansminimum van ZESTIG GULDEN MET EEN GLIJDENDE LOONSCHAAL.Deze laatste houdt in,dat de lonen regelmatig aangepast moeten worden aan het gestegen prijspeil,iets wat in verband met het loslaten der prijzen door de regering van doorslaggevend belang zal blijken te zijn.De E.V.C. zal niet zoals voorheen voor metaalarbeiders,bouwvakarbeiders,havenarbeiders of arbeiders uit welk bedrijf dan ook met verschillende looneisen moeten komen,die bovendien zo weinig aantrekkelijk waren,dat de arbeiders daarvoor niet eens in strijd wilden gaan.

De handhaving van de loonstop en het loslaten der prijsstop brengt de arbeidersklaase tussen hamer en aambeeld.
Strijd tegen de P.B.O. betekent strijd voor een program,waarvoor alle georganiseerde en ongeorganiseerde arbeiders in strijd willen gaan.
Slechts door dit program tot uitvoering te brengen zal de opzet der ondernemers,de arbeiders willoos aan zich te onderwerpen mislukken.

EENHEID VAN ACTIE

VOOR EEN BASISLOON VOOR ALLE ARBEIDERS VAN ZESTIG GULDEN MET EEN GLIJDENDE LOONSCHAAL.
DE VAKBEWEGING LOS VAN DE STAAT. WEG MET DE P.B.O. WEG MET DE STICHTING VAN DE ARBEID.
ONVERKORTE HANDHAVING VAN HET STAKINGSRECHT !!!!!!

Revolutionnair Communistische Partij
(De Tribune)
Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale

Leest onze voorlichting inzake de P.B.O. in "de Tribune"

Redactie en administratie

M.Ferarez,Nieuwe Prinsengracht 47
Amsterdam.

Rapport over het DEMONSTRATIEF CONGRES op 8 en 9 October te Amsterdam gehouden.

Congres uitstekend geslaagd.
Vrijdag — vrij goed bezet — programma op behoorlijk peil en goed ingeslagen — Congresrede boven iedere oritiek.
Werkzittingen Zaterdag — goed gehalte — hebben menige EVC-er en niet-EVC-er meer inzicht en meer vertrouwen gegeven — vooral in mogelijkheden van de eenheid.

E.V.C.-leden	208	uit 73 plaatsen
andere organisaties	75	uit 251 bedrijven
ongeorganiseerden	10	uit alle sectoren
totaal	293	

Meer dan 50 woordvoerders, merendeels niet-EVC.
Goede discussie, waar byzonder uitblonken:
Oosthuis (A.B.W.M.) - Edo de Wit (A.N.G.B.) Groningen -
Zootjes (R.K. Bouw) - Verburg (N.V.V. Bouw) Rotterdam, -
. . . . . .(R.K. Metaal).
Sympathiebetuigingen van:
8 buitenlandse organisaties
30 schepen
34 bedrijven, enz.
Van begin tot eind strijdvaardige geest, ook blijkende uit persoonlijke gesprekken.
Alvorend de maatregelen voor de voortzetting der actie in bespreking te nemen, is het gewenst even terug te zien op:

De voorbereiding en de tekortkomingen hierin.
Op slechts enkele uitzonderingen na zijn de bedrijfsgroepen en -bonden te laat met de wezenlijke voorbereiding begonnen, dan wel heeft het inzetten van alle krachten te laat plaatsgevonden.
Eerst na afgebroken aandrang onzerzijds zijn de organisaties in beweging gekomen, voor een deel echter nog onvoldoende.
In de voorbereiding van dit congres is duidelijk gebleken, dat in zo goed als alle bonden gesproken kan worden van een meer of minder brede kloof tussen het hoofdbestuur en de massa der arbeiders.
Op 31 Juli werd het plan voor het Congres in eerste opzet met de Voorzitters der bedrijfsbonden besproken. Het ontmoette algemene instemming.
4 Augustus werd het volledige organisatie-schema met vermelding van de door de bonden te vervullen taken verzonden.
16 Augustus werd de eerste oplaag van de brochure Werkend Nederland verdedigt de Vakbeweging" (20.000) volgens belofte verzonden.
2 September verscheen een aanvullende circulaire; tegelijk werden de Congreskaarten en de toegangsbewijzen voor Vrijdagavond (f. 0.40) op verzoek aan de hoofdbesturen uitgereikt.
15 September ging een laatste apel de deur uit, waarin op het onvoldoende verstrekken van rapporten over verkoop brochure en stand der voorbereidingen gewezen werd.

Een groot aantal persoonlijke besprekingen heeft gedurende de gehele voorbereiding plaats gevonden.
Echter op 4 October, twee maanden na de inzet der actie waren nog slechts enkele tientallen afgevaardigden zwart op wit in ons bezit. De grote stroom is de laatste dagen, de laatste uren, en zelfs nog tijdens het Congres binnengekomen. Dit heeft onvermijdelijk de registratie bemoeilijkt, evenals het feit, dat vaak de gegevens zeer onvolledig waren.
Waar schuilen de oorzaken van de zwakke voorbereiding?

I Bij velen — ook onder onze hoofdbestuurders — is geen vertrouwen aanwezig in onze organisatorische mogelijkheden. Onze eigen krachten en die van onze kaderleden worden op vele punten onderschat; dit betekent, dat de kracht van de arbeidersklasse onderschat wordt.

"Wij hebben een ongunstig tijdstip uitgekozen, we hadden moeten wachten tot er bij de arbeiders meer belangstelling voor de P.B.O. zou zijn", was een van de slechts in schijn verstandige opmerkingen, waarmee alleen maar het eigen falen gecamoufleerd werd."

"Ons kader wordt te zwaar belast, vergaderingen over bedrijfskwesties, kernverkiezingen, vergaderingen over Tsjecho Slowakije en dan nog het demonstratieve congres", kon men ook horen van kameraden, die nog geen kans hadden gezien de samenhang in alle kwesties te herkennen."

"De brochure wordt slecht verkocht en slecht gelezen. Het vraagstuk leeft niet onder de arbeiders."

II Velen hebben het grote belang van ons Congres niet ingezien. Het leefde niet voldoende onder het hogere kader; hoe kon het onder het lagere kader en onder de arbeiders gaan leven?

Maar al te veel werd het schrijven van circulaires en brieven als het begin en het einde van de organiserende werkzaamheid beschouwd.

De voorbereiding in de bondsorganen is absoluut onvoldoende geweest, sommigen hebben er in het geheel niet over geschreven, anderen zeer weinig en — weinig oorspronkelijks. Een aantal organen heeft veel ruimte overgehad voor een boottocht met hersengymnastiek, voor het Congres was niet veel ruimte beschikbaar.

Sommigen meenden, dat ons congres hun eigen bondscongres "doorkruiste", instede er een wederzijdse ondersteuning in te zien.

Het geval heeft zich voorgedaan, dat bestuurder A. met vacantie ging, terwijl bestuurder B. niets van de stand van zaken afwist.

In een ander geval ging een bestuurder 4 dagen voor het Congres op reis, terwijl hij een aantal opgaven voor deelnemers bij zich had.

Op een goed bezochte personeelsvergadering, enkele dagen voor het Congres werd de PBO. uitstekend besproken; er werden geen afgevaardigden gekozen en er werden ook geen toegangsbewijzen voor Vrijdagavond verkocht.

Dit laatste is ook niet gebeurd op de openbare vergadering van 6 October in "Bellevue" met de delegatie Tsjecho Slowakije, hoewel onzerzijds de tip nog op verschillende plaatsen doorgegeven was en de voorraad kaarten nog zeer groot was.

Het vormen van een collectiviteit in de afzonderlijke delegaties, in verband met de aanwezigheid van andersgeorganiseerden uitermate belangrijk, is onvoldoende nagestreefd. Van de mogelijkheid om in de stationsrestauratie contacten te leggen en besprekingen te organiseren, is slechts door één bond gebruik gemaakt.

III Het verbinden van het nu nog theoretische vraagstuk der PBO. met de practische strijd voor het dagelijks brood in al zijn veelvormigheid, is achterwege gebleven of te laat tot stand gekomen. Hier demonstreert zich een zeer ernstig tekort in vakbondsinzicht en realisme.

De zelfstandigheid der bedrijfsbonden wordt teveel betrokken op het technische — contributie-inning — zelf zijn zaken regelen — zelf statuten bezitten — terwijl de belangrijkste taak in de veelgeprezen zelfstandigheid: de algemene lijn van de EVC. op de

eigen bedrijfstoestanden van toepassing maken en zelf "politiek maken" nogal eens over het hoofd wordt gezien.

Natuurlijk heeft elk bedrijf zijn eigen moeilijkheden, evenals elke bond. Het kadervraagstuk kan niet voorbijgezien worden. De hoofdbesturen moeten hierin hun eigen taak ontdekken, de oplossing kan slechts gevonden worden in activiteit en strijd.
Alle defaitistische klanken, alle zelf-medelijden, alle gereserveerde verwachtingen zijn volkomen gelogenstraft.

1e. door de ervaringen voor het Congres. Waar men op de juiste wijze voorlichting gaf over de P.B.O., daar ontstond belangstelling en - daar werden brochures verkocht. Totaal zijn er ongeveer 30.000 omgezet.

2e. door het Congres zelf en de discussies. Hieruit bleek, dat een aantal arbeiders, zelfs Uniebondsleden, verduiveld goed inzagen waarom het ging, terwijl zij ook volkomen begrepen, dat hier slechts de eenheid redding kon brengen.

3e. Ondanks de slechte voorverkoop hadden we Vrijdagavond ongeveer 1300 bezoekers. Het merendeel hiervan was dus zonder kaart uit belangstelling naar de zaal gekomen. Indien elke bond enige tientallen kaarten meer verkocht had, dan was Bellevue te klein geweest.

Bij het opsporen van de tekortkomingen en het herstellen daarvan kunnen de bedrijfsbonden een nuttig gebruik maken van de hierbij gevoegde lijsten:

a. over de samenstelling van het Congres.
Hieruit valt op te maken in hoeverre het werkplan van elke bond uitgevoerd is en waar de zwakke plekken zitten.

b. van de protesten en sympathiebetuigingen.
Alleen de A.N.B.Z. heeft hierbij een goede prestatie opgeleverd: Chevefa, Metaal en Bouwvak tonen aan, dat het kan, alle andere zijn schromelijk in gebreke gebleven.

Dat de belangrijke principiele fout van het niet in alle gevallen op de juiste wijze combineren van de strijd tegen de P.B.O. met de strijd voor tastbare en bij de massa levende stoffelijke belangen voor een goed deel terugslaat op het hoofdbestuur der E.V.C., dat speciaal op dit punt nog meer voorlichting had kunnen geven, valt natuurlijk niet te ontkennen.

Voortzetting van de actie.

Bij het bespreken van de nieuwe plannen, die de ingezette campagne thans na de krachtige impulsen, die van het congres zijn uitgegaan tot grotere intensiviteit en grotere omvang kunnen voeren, kan worden uitgegaan van de veel gehoorde klacht over te weinig belangstelling bij de arbeiders en slecht bezoek op de vergaderingen.
De bonden moeten juist nu alle kracht werpen op vergaderingen, waarbij de belangstelling alleen vergroot - en het slagen van te voren verzekerd - kan worden, als de koppeling tussen de verdediging van het dagelijks brood en de verdediging van de democratie en de vakbondsrechten goed gelegd wordt.
Vaak zal het niet voldoende zijn algemene grieven uit een bedrijfstak aan te grijpen als uitgangspunt, doch zal men zich nauwkeurig moeten orienteren op dat wat in de afzonderlijke bedrijven en ondernemingen aan de orde is. Acties voor concrete eisen moeten dikwijls per bedrijf gevoerd worden, daarom moeten de vergaderingen allereerst op de bedrijven betrekking hebben.
Deze werkwijze geldt uiteraard voor grote bedrijven en dus ook in hoofdzaak voor de grote steden.
Elders zullen verschillende soortgelijke bedrijven in een vergadering samengetrokken kunnen worden. Tenslotte blijft voor een aantal kleine plaatsen geen andere mogelijkheid over, dan een plaatselijke samentrekking, met inschakeling van de E.V.C.-Centrale.

1. De personeelsvergaderingen in het bedrijf.
2. personeelsvergaderingen buiten het bedrijf.
3. plaatselijke bedrijfsgroepsvergaderingen.
4. plaatselijke E.V.C.-vergaderingen.

Het hoofdbestuur der E.V.C. is voornemens ongeveer op dezelfde wijze als op 11 en 18 September algemene kadervergaderingen te organiseren. Hiervan zullen de data worden vastgesteld na overleg met die bonden, die reeds plannen in dezelfde geest hebben opgesteld.

Al deze vergaderingen hebben de verklaring van het Congres en de brief van de E.V.C. aan de raad van ministers als algemene grondslag. Ze moeten alle in dezelfde geest georganiseerd worden, als ons Congres, d.w.z.
a. voorbereiding in de bedrijven.
b. anders-georganiseerden aantrekken en tot discussie uitnodigen.

Dat de mogelijkheid om dit met succes door te voeren aanwezig is, heeft het Congres en een aantal plaatselijke vergaderingen in de voorbereiding daarvan overtuigend bewezen. Met grote aandrang verzoeken we de hoofdbesturen in de komende maanden werkelijk met alle krachten en alle beschikbare middelen te organiseren. De Millioenennota maakt een scherp stellingnemen der arbeiders tegen de algemene aanval op het levenspeil dringend noodzakelijk. Het samenvallen van deze Millioenen-nota, die een nieuwe situatie in het leven roept, met de P.B.O., die een grootscheepse aanval op de strijdorganisaties inzet teneinde ieder verzet bij voorbaat te breken, kan bij een goede voorlichting slechts een snel groeiende belangstelling en strijdwil ten gevolge hebben.

Laten de hoofdbesturen bij het organiseren vooral niet vergeten, dat er hard, zeer hard gewerkt moet worden, en dat men bij de fundering moet beginnen.
Eerst het topkader mobiliseren en in strijdbare vorm brengen.
Daarna de plaatselijke kaderleden.
Daarna de bedrijfskaderleden.
Daarna de massa der arbeiders.
Systematisch werken, persoonlijk contact, huisbezoek, kleine besprekingen zullen in alle lagen toegepast moeten worden.

"W.N. verdedigt de vakbeweging" is nog niet uitverkocht. De overal nog voorhanden zijnde restanten, in totaal waarschijnlijk een 10.000 moeten snel verkocht worden.

"Om het dagelijks brood" is ook nog in voorraad en geenszins verouderd. Verkopen!

Congreskrant Werkend Nederland, 8 pagina's. Buiten de normale oplaag voor alle leden zullen 50.000 exemplaren gratis beschikbaar worden gesteld. Deze moeten via de bonden zeer zorgvuldig verspreid worden. Alleen verstrekken, indien voldoende belangstelling vastgestaat of gewekt is, om van aandachtige lezing verzekerd te zijn. De geest van het Congres kan door deze krant op grote groepen van arbeiders overgedragen worden.
Nog deze week verwachten we bestellingen.

Brochure Congres. In afwijking van het oorspronkelijke plan zal de rede van Blokzijl, een samenvatting van de discussie en van de beantwoording tot een geheel samengevoegd worden. Verschijning hiervan zal enkele weken duren, in die tijd, kunnen de beide oude brochures en de congreskrant geheel weggewerkt zijn.

Over de kadervergaderingen van 11 en 18 September zullen ook overzichten verstrekt worden, die de hoofdbesturen in staat stellen, zo nodig bepaalde maatregelen te nemen, opdat de volgende weer belangrijk beter bezocht zullen worden.

Van de thans gelegde contacten met goedwillende en strijdvaardige arbeiders uit andere organisaties (en met ongeorganiseerden) moet een vruchtbaar gebruik gemaakt worden. Zowel bij het verspreiden van geschriften, als bij de voorbereiding van de verschillende vergaderingen van de bonden en de E.V.C., als bij het stimuleren van de onderlinge gedachtenwisseling mogen deze steunpunten niet verwaarloosd worden.

Vergadering voorzitters bedrijfsbonden, 12 October.

Op deze vergadering zijn vorenstaande punten besproken, het eerste deel ingeleid door Wiegman, het tweede deel door Hennink.
In verschillende bonden bleek het werken voor het Congres reeds aanleiding gegeven te hebben tot het vinden van nieuwe contacten en het stimuleren van het eigen organisatieleven.
Een verslag hierover van elke bond afzonderlijk gepaard aan een ontleding der zwakheden, in dezelfde geest als op deze vergadering voor het gehele congres is geschied, wordt in ernstige overweging gegeven.
Het algemeen gevoelde bezwaar, dat de tijd van voorbereiding tekort is geweest, wordt volkomen opgeheven door de voortzetting van de actie op de wijze als besproken. De vergadering was bezocht door de volgende kameraden.

Metaal: Meijers + Hillebrand,
Chevofa: van Westen,
Bouw: van 't Schip,
Textiel: Brouwer,
Transport: Kleinsma,
Hout en Meubel: Coenen + Oostenbrugge,
Spoor: L.de Jong,
Grafische: Grootebroers,
Agrarisch: v.d.Molen,
Overheid: Schenk,
Zeelieden: Hoiting,
Soc.Hyg.: C.Feis,
Tabak: Sip,
Bioscoop: Smid,
Hotel: Scholten,
Handel en Geld: Muyzenberg.

Hoofdbestuur:

Erwich,
Hennink,
v.Wijngaarden,
v.d.Heul,
Wiegman.

Begroetingen en Sympathiebetuigingen Congres 8 en 9 October.

Buitenland.

8 zusterorganisaties: Roemenie, Hongarije, Polen, Frankrijk, Sowjet-Unie, Luxemburg, Franse Bouwvak-congres, W.V.V.

A.N.B.Z. 30 varende schepen,
H.Dane, santorium Polen.

Binnenland.

Chevofa:
1. Strocartonfabriek "Ons Belang", Stadskanaal,
2. Aardappelmeelfabriek "Westerwolde-Veelerveen," Veelerveen.
3. Nw. Buinerglasfabrieken, Nw. Buinen.
4. Zakkenhandel J.Bos, Sappemeer,
5. Bakkerij Bundels, Amsterdam,
6. Ripolin, verffabriek, Hilversum,
7. Strocartonfabriek "Union", Oude Pekela,
8. Strocartonfabriek "Albian", Oude Pekela,
9. Strocartonfabriek Free en Co., Oude Pekela,
10. Chemische Fabriek "Gembo", Winschoten,
11. Afd. Chevofa, West-Knollendam,
12. Afd. Chevofa, Lochem.

Metaal:
1. "De Cirkel", Amsterdam,
2. Hulskamp, Alkmaar,
3. Scheepswerf Nico Witsen, Alkmaar,
4. Scheffers, Alkmaar,
5. Ritsema, Hilversum,
6. Aneta, Hilversum,
7. Orenstein en Koppel, Amsterdam,
8. N.S.F. Hilversum, a. boorderij + draaierij, b. proefwerkplaats.
9. Nijhuis + v.d.Bergh, Rotterdam,
10. Wilton Westkous, Rotterdam,
11. Wilton-Feyenoord, Rotterdam,
40 N.V.V.-ers geven boodschap mee aan hun afgevaardigde Verhoef,
12. Afd. Metaal, Apeldoorn.

Bouwvak:
1. Wederopbouw Gebied Aardenburg,
2. Resolutie Openbare Vergadering Bouwvak, Amsterdam, 30 September,
3. Bouwwerk Slappendel, Rotterdam,
4. Bouwwerk Vroom en Dreesman, Rotterdam.

Diversen:
1. Wieringen, E.V.C.,
2. Rotterdam, E.V.C., Openbare Vergadering 7 October.
3. Anna-Paulowna, E.V.C.,
4. Fa. Molenschot, Breda,
5. Nieuweschans - arbeiders Strocartonfabriek- Graanbedrijven- Landarbeiders- Bouwarbeiders,
6. Sanatorium "De Friedmann-Stichting", Hilversum.

Samenstelling Congres.

	opdracht	EVC	NVV	KAB	CNV	Div.	Ong.	Totaal
Metaal	72	51	7	3		1	5	67
Chevofa	52	39	1				5	45
Bouwvak	42	39	6	5	1		3	54
Textiel	37	27	2				1	30
Transport	32	14						14
Hout en Meubel	26	20	3					23
Spoor	16	12						12
Grafisch	16	13	2					15
Agrarische	16	16	2				1	19
Overheid,	16	13	1					14
Zeelieden	15	9						9
Hygienische	14	6					1	7
Tabak	9	1						1
Bioscoop	9	3						3
Hotel	9	7					1	8
Handel en Geld	9	5	2		1			8
A.B.W.M.	10					9		9
	400	275	26	8	2	10	17	338
Prop. en Pl. Best.E.V.C.		16						16
	400	291	26	8	2	10	17	354

De bestuurders der bedrijfsbonden, die in de delegaties waren opgenomen, zijn in deze getallen begrepen. De bedrijfsgroepen ontvangen een lijst met namen en gegevens van hen, die van hun delegatie deel uitmaakten.

Met kameraadschappelijke groeten,

P. Wiegman

P.Wiegman.

Aan: De Landelijke Bedrijfsgroepen- resp. - Bonden der E.V.C.

PW/WV/D147/821/40.

Co 47533 III

R e d e , uitgesproken door B.Blokzijl, landelijk voorzitter der E.V.C., op het Demonstratief Congres 8 + 9 Oct.

De E.V.C. heeft de arbeidende bevolking opgeroepen de vakbeweging te verdedigen tegen de gevaren die haar bedreigen. Alvorens we deze gevaren, die opgesloten liggen in het wetsontwerp Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie, nader bespreken, enige woorden over de vakbeweging zelf.

Hiermede wordt niet bedoeld deze of gene vakcentrale, deze of gene bond, doch de Vakbeweging, zoals we die tot nu toe in alle verscheidenheid kennen, de vakbeweging, zoals die door de overgrote meerderheid van de arbeidende bevolking wordt begrepen, zoals die door de werkers wordt aanvaardt.

Wie Vakbeweging zegt, zegt strijd. Strijd in een verscheidenheid van vorm, omvang en hevigheid, maar toch strijd. Wanneer de arbeiders in de Drentse veenkoloniën een 50-tal jaren geleden in doffe berusting nog veelvuldig naar de drankfles grepen om voor een wijle hun kommervol bestaan te vergeten, dan leven ze thans niet op een hoger plan door een gelukkige samenloop van toevalligheden, dan zijn ze niet op dat plan gebracht door de menselijke gevoelens van de ondernemers, maar dan danken ze hun lotsverbetering aan de strijd van zichzelf, aan de strijd van de arbeidersklasse, aan de strijd van de vakbeweging.

Wanneer vandaag geen kinderen van 8 jaar en ouder de fabrieken en werkplaatsen bevolken, wanneer vandaag de arbeidsdag geen 14 uren en langer is, dan hebben de werkers dat niet te danken aan de sociale gevoelens van de ondernemers, maar wel aan de strijd van henzelf, aan de strijd van de arbeidersklasse aan de strijd van de Vakbeweging. De geschiedenis van de Nederlandse vakbeweging is een geschiedenis van strijd. Strijd voor lotsverbetering. Strijd tegen verslechtering. Strijd tegen aantasting van vakverenigingsrechten en vrijheden, zoals in de dagen van Abraham Kuijper. Honderden malen moest het stakingswapen worden gehateerd. Ik denk hierbij aan de sigarenmakers van 1913, die in dat jaar de tanden op elkaar moesten zetten om een enigszins dragelijk levenspeil te veroveren. Ik denk aan de landarbeiders van 1919, toen de grote boeren zich in het hoofd hadden gezet de kracht van de vakbeweging voorgoed te breken. Ik denk aan de textielarbeiders van 1923, toen de fabrieksschoorstenen in Twente gedurende meer dan een half jaar geen rookpluimen vertoonden. Dit waren stukken strijd, die als een draad door de geschiedenis van de Nederlandse vakbeweging loopt. De arbeiders legden het werk niet neer voor hun plezier, maar wel omdat een koppig en een op winst en nog eens winst belust ondernemerdom weigerde aan de arbeidende bevolking een menswaardig bestaan te verschaffen.

Strijd, ook dat leert de geschiedenis van de vakbeweging, is geen doel op zichzelf, maar een middel om betere levensverhoudingen voor de arbeidersklasse te veroveren.

Zo wisselde de openlijke strijd, de staking, zich af door overleg. Maar evenmin als het hanteren van de staking een doel op zichzelf is, evenmin is dat het geval met het overleg. Overleg is een andere vorm van strijd. Overleg ontleent zijn waarde aan de strijdvaardigheid van de arbeidersklasse. Overleg, dat niet gedragen wordt door een strijdvaardige vakbeweging, deert het ondernemerdom niet. Overleg is een andere vorm van strijd, dan het stakingswapen. Ook dit leert ons de geschiedenis van de vakbeweging.

Vele malen mislukte het overleg en werden de arbeiders genoodzaakt naar het stakingswapen te grijpen, alweer niet, omdat ze dat zo plezierig vonden, maar wel omdat ze daartoe gedwongen werden door de maatschappelijke nood waarin ze verkeerden.

En deze maatschappelijke nood spruit voort uit de verhoudingen waaronder wij leven. Het ondernemerdom heeft sinds het ontstaan van de vakbeweging nog niets van zijn grondslagen prijs gegeven. Nog altijd, en vandaag meer dan ooit, streeft het naar grote winsten ten koste van het levenspeil der arbeidende bevolking.

En, zoals in de dagen van A. Kuijper, is de aanval van de reactie niet alleen op het levenspeil van de werkers gericht, maar tevens en tegelijkertijd op de vakbeweging. De reactie van vandaag poogt de Vakbeweging zijn strijdvaardig karakter te ontnemen, poogt de grondslagen van de vakbeweging, die door de arbeiders in moeizame strijd zijn verworven, aan te tasten.

De Vakbeweging, - dat is de zelfstandige organisatie van de arbeiders, die tot taak heeft de sociaal-economische belangen van de werkers te behartigen.

De vakbeweging kan deze taak slechts dan volledig vervullen, wanneer de arbeiders het recht bezitten vakverenigingen te vormen naar eigen inzicht, wanneer de arbeiders het recht bezitten deze vakverenigingen in te zetten bij hun streven naar betere levensverhoudingen, wanneer de vakverenigingen het recht bezitten zelfstandig hun houding te bepalen, met name inzake de vraagstukken van loon- en andere arbeidsvoorwaarden.

En het zijn deze rechten en vrijheden, die door het wetsontwerp Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie worden aangetast of over boord gesmeten. Niet de rechten van deze of gene vakcentrale, maar de rechten en vrijheden van de vakbeweging in al zijn verscheidenheid.

Het Wetsontwerp Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie is een aanval op de vakbeweging, zoals deze zich in zijn rijke geschiedenis heeft ontwikkeld.

Daarom vindt dit congres plaats, daarom richten wij ons vandaag en morgen tot Werkend Nederland, tot de arbeidende bevolking, met de oproep

"VERDEDIGT DE VAKBEWEGING"!

Ondanks, dat in de brochure "Werkend Nederland verdedigt de Vakbeweging", een vrij nauwkeurig overzicht van de wetsontwerpen "Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie" en "Ondernemingsraden" is gegeven, willen wij de inhoud van beide wetten nog eens kort samenvatten.

De voorgestelde Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie zal het gehele Nederlandse bedrijfsleven omvatten, d.w.z. alle productiemiddelen, zoals fabrieken, scheepswerven, transportwezen, enz., alsook handelsmaatschappijen, banken en warenhuizen, kortom alle technische en organisatorische middelen, die nodig zijn voor het vervaardigen en aan de man brengen van goederen en het verrichten van diensten.

De regering is verder voornemens lagere organen in te stellen, die onder de algemene bedrijfsorganisatie zullen functioneren en delen van het bedrijfsleven zullen omvatten.
Deze organen heten bedrijf- en productschappen. De bedrijfschappen zullen b.v. de gehele houthandel, de gehele meubelindustrie, de gehele kleinhandel op het gebied van woninginrichting, omvatten, enz. (zg. horizontale organisatie.)

De productschappen vatten groepen van ondernemingen samen, die ten aanzien van een bepaald product de grondstof leveren, die deze verder bewerken en die het product verkopen, b.v. houtinvoer, houthandel, houtzagerij, meubelfabrieken, meubelmagazijnen en meubelhandel.

Een ander voorbeeld is invoer van ruwe grondstof voor textielgoederen, spinnerijen, weverijen, confectiefabrieken en winkeliers in textielgoederen.

Tot zover is alles nog weinig verontrustend. Over de structuur van de organisatie maken wij ons niet al te veel zorgen. Dit is immers niet het belangrijkste.

Hij, die een drankje moet slikken, zal niet in de eerste plaats kijken naar de vorm van het glas. Voor hem is van doorslaggevende betekenis de inhoud van het glas en in dit verband ook de bereiders van de drank, vooral wanneer je een zeker vermoeden hebt, dat het leven in de waagschaal wordt gesteld. In dit geval het leven van de vakbeweging.

Vandaar, dat we niet lang zullen stilstaan bij de vorm van de algemene bedrijfsorganisatie, het glas, maar ons verder bezig houden met de inhoud, het drankje. Deze inhoud wordt bepaald door de wijze waarop de besturen van de organen der algemene bedrijfsorganisatie worden samengesteld, alsmede door hun bevoegdheden.

De Sociaal-Economische Raad, het bestuur van de Algemene Bedrijfsorganisatie, bestaat uit tenminste dertig en ten hoogste uit vijf en veertig leden. Eén derde van de leden wordt door de overheid benoemd, één derde door werknemers en één derde door werkgeversorganisaties.

In de bedrijfschappen zullen werknemers- en werkgeversorganisaties ieder evenveel leden mogen benoemen, tenzij bij afzonderlijke wet anders is bepaald. De regering heeft echter nadrukkelijk in de Memorie van Toelichting verklaard, dat het niet noodzakelijk is dat in de productschappen, waar overwegend economische aangelegenheden worden behandeld, evenveel werknemers- als werkgeversvertegenwoordigers zitting hebben.

De betrokken Minister beslist welke organisaties leden voor de besturen van de bedrijfsorganisatie mogen aanwijzen. Om hiervoor in aanmerking te komen, moeten de organisaties "representatief" zijn, zoals dat met een mooi woord heet.

Wanneer is een vakorganisatie representatief, d.w.z. geschikt om de belangen van de arbeiders, die hij verenigt, te behartigen? Het wetsontwerp spreekt daarover met geen letter.
Wel wordt gezegd, dat een Koninklijke Goedkeuring niet voldoende is. Daarnaast moet de vakorganisatie nog "representatief" zijn.

Zo was het ook in het Italië van Mussolini, zo is het in Spanje, zo is het in Portugal, zo is het in een reeks van landen waar de reactie een ware terreur tegen de arbeidersklassen en zijn organisatiesheeft ontketend. Zo is het in de landen, waarvan het W.V.V. in zijn jongste rapport aan de U.N.O., dat ook de goedkeuring van Kupers wegdraagt, zegt, dat aldaar (ik citeer letterlijk):

> "De vrije vakbeweging wordt onderdrukt, stakingen buiten de wet gesteld, de doodstraf wordt ingevoerd voor het deelnemen aan stakingen, de werkelijke democratische vakbonden onwettig worden verklaard en vervangen door vakbondsorganisaties, die een gewillig werktuig zijn in de handen van de reactie en zijn regeringen".

Zo is het in alle landen waar de arbeiders het recht missen zich te laten vertegenwoordigen door de vakorganisaties die zij geschikt achten. Zo is het in de landen waar niet de arbeiders beslissen welke vakorganisaties hun belangen moeten vertegenwoordigen, maar de man aan de top. Binnen het raam van de voorgestelde P.B.O. is dit in ons land de betrokken minister, zoals het eens Mussolini in Italië was en ook thans in andere landen nog vele dictators zijn.

Doch laat de regering en diegenen, die haar steunen, begrijpen, dat de Nederlandse werkers geen methoden van het fascisme dulden. Zij zullen zich daartegen even hardnekkig verzetten, als zij dat deden tegen de maatregelen van Mussert, Woudenberg en Seyss-Inquart.

-o-

Ons standpunt is, dat alle organisaties, die door de arbeiders worden geschapen en niet op enigerlei wijze in strijd zijn met de grondwet, krachtens hun bestaan en de wil van de werkers de gelegenheid moeten hebben de belangen van deze werkers overal te vertegenwoordigen waar deze belangen aan de orde komen.

Maar er zijn in de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie meer gevaren, die de arbeidersklasse, ja, die ons gehele volk bedreigen!
In art. 2 van het wetsontwerp is de bedrijfsorganisatie n.l. de volgende taak toegedacht:

> "De Algemene Bedrijfsorganisatie heeft tot taak een
> "het belang van het Nederlandse volk dienende
> "werkzaamheid van het bedrijfsleven te bevorderen,
> "alsmede het belang van het bedrijfsleven en de
> "daartoe behorende personen te behartigen".

Het klinkt nogal onschuldig en op het eerste gezicht lijkt het, dat de bedrijfsorganisatie een schone taak heeft te verrichten. Het belang van het Nederlandse volk zal worden behartigd! De werkzaamheid van het bedrijfsleven zal worden gediend en ook de belangen van de tot het bedrijfsleven behorende personen worden niet vergeten!

We hebben ons echter af te vragen, of het belang van het Nederlandse volk in overeenstemming is met het belang van het bedrijfsleven, of anders gezegd, is ons huidig maatschappelijk bestel in overeenstemming met het volksbelang?

Wij leven n.l. in een kapitalistische maatschappij. De productiemiddelen, die het bedrijfsleven vormen, zijn in handen van enkelingen, zijn particulier bezit. Het aanwenden van dit bezit, het maken dus van kleding en schoeisel, het bouwen van schepen en huizen, het produceren van levensmiddelen, enz., doen deze enkelingen niet uit edele gevoelens voor hun medemensen, maar uit zucht naar winst en nog eens winst. Dat het produceren van deze goederen, tevens in de menselijke behoeften voorziet, is voor de bezitters van het productie-apparaat een, zij het dan ook noodzakelijke bijkomstigheid. M.a.w. de behoeften van het Nederlandse volk worden door een klein groepje lieden geëxploiteerd.

Het kan op geen tegenspraak stuigen, dat het belang van het Nederlandse volk niet gediend wordt door het winststreven van een handjevol kapitalisten. Dit belang vereist een werkzaamheid van het bedrijfsleven, die in beginsel is gericht op de behoeften van ons volk. Dan, maar ook dan alleen, kan er sprake zijn van een het belang van het Nederlandse volk dienende werkzaamheid van het bedrijfsleven.

Als voorstanders van het instellen ener behoeftenvoorziening stellen wij ons bij maatschappelijke hervormingen dan ook de vraag: gaat deze hervorming in de door ons gewenste richting, dus in de richting van het volksbelang of bevordert de hervorming het ondernemersbelang? Zal het niets-ontziende winststreven, dat reeds zoveel ellende en armoede heeft veroorzaakt en nog elke dag teweegbrengt, worden weggevaagd of zal dit streven worden versterkt?

Om tot een voor het volk dienende werkzaamheid van het bedrijfsleven te komen, is nodig, dat de beschikkingsmacht en waar nodig de eigendom der productiemiddelen, d.i. het bedrijfsleven, in handen van de gemeenschap worden gelegd, dat is in handen van het Nederlandse volk.

Ook het N.V.V. geeft in zijn statuten te kennen, dat het een dergelijke maatschapij voorstaat. Daarin lezen we, (en ik citeer letterlijk):

> "De beschikkingsmacht en, waar nodig ook de eigendom "der productiemiddelen, moeten in handen der gemeen- "schap worden gelegd."

Gaat de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie in deze richting? In geen geval.

De eigendom van de productiemiddelen wordt door het betreffende wetsontwerp in geenen dele aangetast. Evenmin is er enigerlei sprake van de beschikkingsmacht in handen van de gemeenschap te leggen.

Weliswaar hebben de organen van de algemene bedrijfsorganisatie, naast werkgevers - ook werknemersvertegenwoordigers zitting, maar in werkelijkheid beslissen de ondernemers, daar deze als regel in de meerderheid zijn. Waar dit niet zo is, hebben zij toch als bezitters een economisch overwicht en de ruggesteun van de regering - hun regering.
De voorgestelde Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie zal dan ook niet het belang van het Nederlandse volk dienen, zoals het Wetsontwerp bedriegelijk belooft, maar uitsluitend dat van het groot-kapitaal.

Deze belangenbehartiging van het groot-kapitaal door de voorgestelde P.B.O. heeft eveneens verregaande en noodlottige gevolgen voor de volksinvloed op de werkzaamheid van onze parlementaire instellingen. Het gehele wetsontwerp vertoont n.l. een pijnlijke gelijkenis met de corporatieve opbouw van de voormalige fascistische staat Italië en de huidige fascistische staten, Spanje en Portugal. Mussolini dicteerde in de Italiaanse grondwet, dat het gehele maatschappelijke leven van dat land geleid moest worden vanuit een aantal corporaties, die wat de samenstelling betreft vrijwel overeenkomen met de schappen van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie, zoals deze thans wordt voorgesteld. Deze corporaties werden bestuurd door ondernemers en naar het oordeel van Mussolini, representatieve vakverenigingsvertegenwoordigers, terwijl de aldus bestuurde corporaties wetten uitvaardigden, die van beslissende invloed waren voor het gehele volk, terwijl dit volk op generlei wijze in staat was zijn invloed te laten gelden.

Ziehier het paradijs van wijlen Mussolini en van Franco, de Spaanse Hitler. Ook de organen van de thans in ons land voorgestelde Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie worden met verordenende bevoegdheid bekleed. D.w.z. de besturen van deze organen, op de samenstelling waarvan geen ander invloed heeft dan de man aan de top, de betrokken ministers, hebben de bevoegdheid de verordeningen te maken, op overtreding waarvan straffen zijn ingesteld, zonder dat de betrokkenen ook maar enigerlei invloed op de samenstelling van deze besturen kunnen uitoefenen. De door het volk gekozen parlementaire instellingen verliezen, omdat ook deze geen doorslaggevende invloed inzake deze verordeningen kunnen laten gelden, meer en meer aan betekenis. In dit licht is het instellen van de Publiekrechtelijke

Bedrijfsorganisatie een aanranding van de huidige democratie en een gang naar de corporatieve maatschappij van Mussolini. Dat isdan ook de reden waarom de katholieke reactie, met Romme in de voorste gelederen, zo hartstochtelijk op een snelle instelling van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie aandringt.

Laten dit vooral de arbeiders, georganiseerd in het N.V.V., weten. Hun besturen hebben, door aan het tot stand komen van dit wetsontwerp mee te werken, eigen beginselen verzaakt en steun verleend aan de doeleinden, die Romme c.s. nastreven.

Laten de arbeiders van het N.V.V. hun bestuurders tot de orde roepen en wel zo snel mogelijk!

Tenslotte het derde deel van de taak, die de P.B.O. is toegedacht, n.l. het behartigen van het belang van de tot het bedrijfsleven behorende personen, de zgn. bedrijfsgenoten, dat zijn de ondernemers en arbeiders.

De belangenbehartiging van deze bedrijfsgenoten moet door een orgaan worden behartigd bij verordening, zonder dat de vakbeweging, d.w.z. zonder dat de arbeiders door middel van hun vakorganisaties hierop enige invloed kunnen uitoefenen.

De organisaties, die als ongeschikt door de Minister worden aangemerkt niet, maar evenmin de organisaties, die representatief zijn bevonden niet. De bestuurders van de Publiekrechtelijke organen moeten n.l. hun werkzaamheid verrichten zonder last of ruggespraak met de organisaties waaruit zij zijn voortgekomen.

Belangrijk is voor ons in dit verband vooral over welke arbeidersbelangen de organen der Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie moeten beslissen.

De ontwerp-wet geeft daarop geen rechtstreeks antwoord, dochde voorgeschiedenis die hieraan is verbonden, vertelt ons op dit punt meer.

Op 24 Januari 1947 werd door de Minister de zgn. "Commissie van der Ven" geinstalleerd, bestaande uit vertegenwoordigers vande Stichting van de Arbeid, enige regeringspersonen en een aantal ambtelijke leden. Deze commissie had tot taak over de toekomstige bedrijfsorganisatie advies aan de regering uit te brengen. Het wetsontwerp, zoals we dat hier bespreken, steunt op dit advies. Voor de samenwerkende vakorganisaties namen in deze commissie zitting A.C.de Bruijn, H.J.de Kuiper (K.A.B.), F.P.Fuykschot, M.Ruppert (C.N.V.), G.Joustra, H.Oosterhuis en A.Vermeulen (N.V.V.).

In de ontwerp-wet van de commissie wordt voorgesteld om de schappen bij verordening o.a. vast te stellen:

a. de arbeidsbemiddeling, de aanstelling en het ontslag van personeel;

b. de vakscholing;

c. de lonen- en andere arbeidsvoorwaarden.

Vooral bij dit laatste punt de lonen- en andere arbeidsvoorwaarden moeten wij stilstaan. Het bij verordening vaststellen van lonen en andere arbeidsvoorwaarden door organen, waarop de vakbeweging geen enkele invloed kan uitoefenen, daar de arbeidersvertegenwoordigers niet op last van hun organisaties mogen handelen, noch met deze ruggespraak houden, is onaanvaardbaar. Het opnemen van lonen en andere arbeidsvoorwaarden in het kader van de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie draagt thans, daar de heren Vermeulen, Joustra en Oosterhuis, hiertegen niet geprotesteerd hebben, in tegenstelling tot vroeger de goedkeuring weg van het N.V.V.-bestuur.

Het prijsgeven van het vroegere standpunt wordt bevestigd door het N.V.V.-rapport, dat na de bevrijding over deze materie is verschenen. Hierin wordt gezegd, dat de vraag of arbeidsvoorwaarden van de regeringen, welke het publiekrechtelijk bedrijfsorgaan tot stand zal moeten brengen, uitdrukkelijk zijn uitgesloten.

"aanleiding is op deze uitzondering terug te komen.

Als motief voor deze koerswijziging wordt verwezen naar de planmatige politiek, zoals die door het N.V.V. en door de Stichting van de Arbeid is voorgestaan.

Voor het N.V.V.-bestuur is het thans de gewoonstezaak van dewereld om de werknemers in het bedrijf te binden aan arbeidsvoorwaarden, die niet hun instemming hebben. Opnieuw een buiging van het N.V.V.-bestuur naar Romme c.s., die er nimmer voor gevoeld hebben de vakbeweging een zelfstandige plaats te geven.

De regering heeft deze verregaande suggestie van de commissie v.d. Ven nog niet overgenomen, maar geeft in de Memorie van Toelichting blijk, hiervan een warm voorstander te zijn. Wat dat betreftis de regering handig. Het nemen van voor de arbeidersklasse ongunstige maatregelen geschiedt altijd bij stukjes en beetjes. Zij verkent eerst het terrein en wanneer ze tot de ontdekking komt, dat het wel gaan zal, worden druppelsgewijs de verslechteringen ingevoerd. Deze sluip-politiek der regering kennen we zo langzamerhand. Let maar eens op hoe prijsverhogingen worden aangekondigd. Enige dagen tevoren zegt zij, dat het levengoedkoper zal worden of kondigt enkele prijsverlagingen van producten aan, die de arbeiders niet kopen. Al spoedig komt de kater en krijgen de werkers prijsverhogingente slikken, die een flinke verlaging van het levenspeil betekenen.

Doch de arbeidersklasse is niet achterlijk, Zij doorziet de bedoeling van de regering.

De arbeiders weten en zullen steeds duidelijker weten, dat het bij verordening vaststellen van lonen en andere arbeidsvoorwaarden, op overtreding waarvanstraf is gesteld, de zelfstandigheid van de vakbeweging aantast. Deze arbeidsvoorwaarden behoren tot de competentie van de vakorganisaties en wij zullen en mogen niet dulden, dat de regering ook op dit gebied verder gaat.

-o-

Het onttrekken van de lonen en andere arbeidsvoorwaarden aan de vakbeweging is een principiele aantasting van het stakingsrecht. Het houdt immers in, dat het stakingswapen, een grondwettelijk middel van de arbeidersklasse om naar betere levensverhoudingen te streven, een middel, dat zovele malen in de geschiedenis van de vakbeweging ingezet moest worden, buiten de wet wordt gesteld.

Dit wordt niet met zoveel woorden gezegd, omdat staken formeel niet verboden is. Maar wanneer de vaststelling van arbeidsvoorwaarden tot de bevoegdheden van de publiekrechtelijke organen wordt gerekend zal het stakingswapen krachteloos worden gemaakt. De werkers zullen het recht weliswaar nog bezitten om het werk neer te leggen,doch de mogelijkheid om hierdoor resultaten te bereiken, tracht de reactie te verhinderen door de decreten van de publiekrechtelijke organen die dan ook de officiele goedkeuring zullen hebben van de door de "representatieve" werknemersorganisaties aangewezen leden.

Wij zijn er echter van overtuigd, dat de arbeiders, of ze nu lid van het N.V.V. of van de E.V.C., van de K.A.B. of van het C.N.V. zijn, onder geen enkele voorwaarde het stakingsrecht zullen prijsgeven. Abraham Kuijper is het niet gelukt, Seyss-Inquart is het niet gelukt en nog minder zal het Romme en zijn vrienden gelukken.

De arbeiders wensen niet te staken om het staken. Zij zijn te allen tijde bereid hun gerechtvaardigde verlangens door middel van overleg te verwezenlijken. Maar evenmin als staking een beginsel is,kan ook dit overleg een doel op zichzelf zijn. Beide, zowel het neerleggen van de arbeid, als het plegen van overleg, zijn slechts middelen om verder liggende doeleinden te bereiken, n.l. het scheppen van menswaardige levensverhoudingen voor de werkende klasse.

Maar als alle andere middelen falen, dan moeten de werkers het recht hebben het stakingswapen in volle vrijheid te hanteren om zodoende hun eisen kracht bij te zetten.

Om nimmer zo ver te komen, dat in ons land het stakingsverbod wordt afgekondigd, is nodig, dat de werkers zich tegen de invoering van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie te weer stellen.

De mijnwerkers gaven het goede voorbeeld. In de mijnen weet men n.l. langzamerhand wat de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie in de practijk betekent, omdat hier reeds een zekere vorm van publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie bestaat.

Als toporgaan der Bedrijfsorganisatie in de mijnen is ingesteld de Mijn Industrie Raad. Evenals dit het geval is bij de Sociaal Economische Raad, het toporgaan van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie, hebben de ondernemersin deze Raad zo goed als alles voor het zeggen.

Tot de taak van de M.I.R behoort niettemin (bijde taak van de Publiekrechtelijke organisatie is hetzelfde smoesje verzonnen!), "Het bevorderen van de sociale zekerheid der bedrijfsgenoten."

Hoe het met deze sociale zekerheid is gesteld, kunnen de mijnwerkers vertellen. Ongunstige pensioenregelingen, willekeur en slechte sociale voorzieningen zijn het resultaat van deze M. I.R.

De directies der mijnen ging dit alles nog niet ver genoeg en achtten het nodig, dat enige maanden geleden het vooroorlogse jaagsysteem in de mijnen werd ingevoerd. Toen bleek de werkelijke betekenis van de M.I.R. en de toekomstige P.B.O. voor de ondernemers. De organisatiebestuurders kwamen in mindere en meerdere mate tegenover de arbeiders te staan, die niet bereid waren de parolen van de M.I.R. op te volgen en zich door middel van staking tegen het pijler-accoord verzetten.

Moedig hebben de kompels de strijd gestreden. Hun strijd was betekenisvol.

Waarover wij hier vandaag beraadslagen, n.l.:

hoe zullen wij

de vrijheid van de vakbeweging,

de rechten van de vakbeweging,

de zelfstandigheid van de vakbeweging,

verdedigen, daarop gaven zij het juiste antwoord, door metterdaad de strijd voorbetere levensverhoudingen te voeren, en wel in EENDRACHT EN SAAMHORIGHEID.

Dit Congres zal de juistheid van optreden der katholieke mijnwerkers moeten bevestigen en de reactie duidelijk maken, dat geen "loonverordeningen" in staat zijn de arbeidersklasse van de strijd voor hun dagelijks brood af tehouden.

De arbeidersklasse wenst vrijheid van organisatie en vereniging en is bereid de vakbeweging als een kostbaar kleinood te beschermen en te verdedigen.

-o-

Congres,

Volgens het wetsontwerp op de "Ondernemingsraden" is het hoofd of de bestuurder van een onderneming, waarin 25 of

meer werknemers werkzaam zijn, verplicht een ondernemingsraad in te stellen op een door de regering te bepalen tijdstip.

Op welke wijze wordt deze samengesteld en welke zijnde bevoegdheden van dit lichaam?

De directeur van de onderneming is uit hoofde van zijn functie, voorzitter van de ondernemingsraad. Deze wordt dus niet door het personeel gekozen. De overige leden van de ondernemingsraad worden uit en door de betrokken werknemers gekozen, waarbij zowel voor het kiesrecht, als voor de verkiesbaarheid leeftijdsgrenzen zijn gesteld.

Wat betreft de candidaatstelling gaat ook dit wetsontwerp uit van de gedachte, dat zulks dient te geschieden door "representatieve", d.i. geschikte vakbonden. In bepaalde gevallen kunnen ook de arbeiders, die uit in deze geschikte bonden zijn georganiseerd, candidaten stellen. Eén en ander wordt geregeld door een zgn. bedrijfscommissie, die niet door de arbeiders wordt gekozen, maar ook weer samengesteld wordt door representatieve organisaties.

Tenslotte heeft voor alle zekerheid de voorzitter-directeur de bevoegdheid om gestelde candidaten af te voeren en leden van de Ondernemingsraad voor schorsing voor te dragen. Aldus wordt met zorgde ondernemingsraad samengesteld.

En thans onze bezwaren.

Deze gelden allereerst de bepaling, dat de directeur, omdat hij directeur is, voorzitter van de ondernemingsraad wordt. Ook deze dient uit en door het personeel gekozen te worden. Gebeurt dit, wij zijn er van overtuigd, dat zeer weinig directeuren of bazen gekozen zullen worden voor deze functie. En dat zegt reeds genoeg.

Voorts zijn we van oordeel, dat de leden van de ondernemingsraad zonder meer uit en door het personeel gekozen moeten worden, ongeacht van welke vakbeweging de betrokkenen lid zijn.

Ons bezwaar geldt in niet mindere mate de bevoegdheid van de zgn. bedrijfscommissies om leden van de ondernemingsraad in hun functie te schorsen. Wij staan op het standpunt, dat leden van de ondernemingsraad niet anders geschorst mogen worden, dan door de arbeiders, die zij vertegenwoordigen. En tenslotte de bevoegdheid van de ondernemingsraad.

De raad mag een reeks van klachten, bezwaren en opmerkingen van het personeel behandelen. Maatregelen nemen, die aan de wensen van het personeel voldoen, mag de raad niet.

Evenzo is het gesteld ten aanzien van het plegen van overleg over het vaststellen van vacantietijden, werkroosters, ploegendiensten en schafttijden.

Ook mag de raad adviseren en voorstellen doen omtrent maatregelen, die tot verbetering van de technische en economische gang van zaken in de onderneming kunnen bijdragen.

Ook hier zien we, dat concrete besluiten de ondernemingsraad worden onthouden.

De ondernemingsraad mag behandelen, mag overleg plegen, mag adviseren en mag voorstellen doen. Mag praten en nog eens praten.

Waarom de bevoegdheid niet verder gaat, spruit voort uit de bepaling, dat de ondernemingsraad de zelfstandige functie van de ondernemer moet erkennen en dus eerbiedigen.

Wat betekent dit?

Dat de ondernemingsraad geen greintje medezeggenschap bezit. De zelfstandige functie van de ondernemer erkennen en eerbiedigen is in strijd met elke vorm van medezeggenschap. Medezeggenschap heeft tot voorwaarde, dat aan de onderneming een maatschappelijke functie wordt toegekend, d.w.z. een functie, die gericht is op het dienen van het volk.

Nu dit niet het geval is in het wetsontwerp betreffende het instellen van Ondernemingsraden, verklaren de opstellers zich nadrukkelijk voorstanders van een kapitalistische productiewijze. Van sommigen verbaast het ons niet. We wisten dat. Maar wat te zeggen van de 2e voorzitter van het N.V.V., de Heer Oosterhuis, die mede de regering in deze zin adviseerde?

Niettemin wordt dit alles ons van de zijde van het N.V.V.-bestuur voorgedragen als "Medezeggenschap-Nu". Wat betekent het echter in werkelijkheid? Laten we eens een voormalig bestuurder van het N.V.V. aan het woord laten. In de "Vakbeweging" van April 1930 schreef van Meurs:

> "Het principiële verschil tussen het bedrijfsradenstelsel van de R.K. en de moderne arbeidersbeweging wortelt in de grondslagen van de beide stelsels van bedrijfsraden. De R.K. wensen een bedrijfsradenstelsel, dat de instandhouding van het privaatbezit bevordert, de moderne arbeidersbeweging ziet voor bepaalde gebieden in de voortbrenging bedrijfsorganisatie als noodzakelijke voorwaarde om tot socialisatie te kunnen komen, dus een voortbrenging op de grondslag van gemeenschapsbezit".

Zo zien we, dat ook het wetsontwerp betreffende het instellen van ondernemingsraden, volkomen de beginselen van Romme dekt.

Het erkennen van de zelfstandige functie der werkgever in het proces van voortbrenging, is het in beginsel huldigen van het privaat-bezit, gelijk dit van katholieke zijde wordt gedaan.

Het N.V.V.-bestuur heeft blijkbaar zijn streven naar gemeenschapsbezit van de productiemiddelen opgeheven en braaf aanvaard, wat Romme dicteert. De leden van het N.V.V. zijn hiervan, evenals dit het geval is met de houding van het N.V.V.-bestuur inzake de P.B.O., zoveel mogelijk onkundig gelaten.

Dit bestuur ontwijkt blijkbaar angstvallig een diepgaande bespreking over deze voor de arbeidersklasse zo gewichtige vraagstukken. Het zal daarom zaak zijn, dat dit congres de leden van het N.V.V. alarmeert en hen oproept trouw te blijven aan de strijd voor een waarlijke medezeggenschap.

Om deze te bereiken, is het noodzakelijk, de bestaande kernen met hand en tand te verdedigen en strijd voeren om deze nieuwe en uitgebreider bevoegdheden te geven. In de fabrieken en ondernemingen, waar deze kernen nog niet bestaan, moeten zij worden gevormd. Het is het beste antwoord, dat de arbeidersklasse op de voorgestelde ondernemingsraden kan geven.

Tenslotte de vraag: waarom de regering en zijn steunpilaren juist nu met deze P.B.O. en het wetsvoorstel, inhoudende regelen tot het instellen van Ondernemingsraden op de proppen komt. Het antwoord is niet ver te zoeken.

Vanaf de bevrijding gaan de arbeiders gebukt onder de loonstop, die trouw bewaakt wordt door het College van Rijksbemiddelaars, die in werkelijkheid loondictators zijn en als zodanig de weg geplaveid hebben voor "loonverordeningen" van de P.B.O. Terwijl de lonen door de stop laag zijn gehouden, stegen de kosten van het levensonderhoud met de regelmaat van een uurwerk en daalde als gevolg hiervan de koopkracht van de lonen.

In dit verband klaagt de "Volkskrant" van enkele dagen geleden, dat het prijsgedoe de spuigaten uitloopt. Na er op gewezen te hebben, dat de suiker aanstonds 15 ct. per kilo in prijs stijgt, de witte bonen van 40 op 80 ct. per pond zijn gekomen, de capucijners zelfs f. 1.-- per pond doen, de bloem met 6 ct. per kilo wordt verhoogd, de rijst een gepeperde sprong maakte van 25 op 50 ct. en de schoenen ongemerkt over de gehele linie duurder worden, eindigt dit blad met de verzuchting, dat het tijd wordt, dat de huisvrouw ook eens een gil geeft. Wanneer een regeringsblad, als de "Volkskrant" is, reeds tot deze ontboezeming moet komen, (kennelijk bedoeld om bij de arbeiders in het gevlei te geraken), terwijl het zelf verantwwoordelijk is voor de miserabele toestand waarin de werkers verkeren, dan loopt het méér dan de spuigaten uit. Dit wordt ons duidelijk, wanneer we kennis nemen van de plannen van de regering, zoals die uit de jongste millioenennota blijken.

Voor volkshuisvesting en woningbouw is maar liefst 182 millioen minder uitgetrokken dan het vorige jaar. Deze vermindering, zo stelt de regering zich voor, moet opgevangen worden door aantrekken van particulier kapitaal. Dit betekent echter onvermijdelijk huurverhoging, daar de kapitaalbezitters niet voor niets hun geld in huizen steken, die bij de tegenwoordige bouwkosten en thans geldende huren, geen winst opleveren. De subsidies op levensmiddelen en verbruiksgoederen zullen worden afgeschaft of verminderd, met als gevolg verdere prijsverhoging, die in totaal een bedrag van 237 millioen zullen uitmaken.

Wanneer aanstonds de wet op het instellen van bedrijfspensioenfondsen aangenomen wordt, zullen vele arbeiders 2% van hun inkomen aan premie moeten betalen. In ruil daarvoor krijgen zij bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd, ongeveer f. 10.-- pensioen per week. Dit is echter een wissel op de toekomst, waarmee vandaag de bakker en kruidenier niet betaald kunnen worden.

Naast deze pensioenwet behandeld de Tweede Kamer een wetsontwerp inzake de verplichte verzekering tegen de gevolgen van onvrijwillige werkloosheid. Ook hiervoor moeten de arbeiders aanstonds ruim 2% van hun loon bijdragen.

Ja, het loopt de spuigaten uit. Ja, het wordt hoog tijd, dat de huisvrouwen een gil geven.

Met gillen alleen komen we er echter niet. De arbeidersklasse van Nederland, de Nederlandse vakbeweging, en allen voor wie het de spuigaten uitloopt, dienen hun gerechtvaardigde verlangens kenbaar te maken en voor de verwezenlijking daarvan onverpoosd, volhardend en strijdvaardig op de bres te staan.

De angst van het ondernemersdom voor deze strijdvaardigheid het voornemen der regering om het levenspeil van de

arbeidende bevolking drastisch te verlagen, is het antwoord op de vraag, waarom deze P.B.O. in het leven wordt geroepen.

Het aantasten van de vakverenigingsvrijheden en - rechten.

het bij verordening vaststellen van loon- en andere arbeidsvoorwaarden op overtreding waarvan straffen zijn gesteld, is voor het groot-kapitaal voorwaarde tot het stagneren van de woningbouw, is voorwaarde tot het stelen van ons dagelijks brood, het brood uit de monden van onze vrouwen en kinderen!

-o-

Waarom poogt de reactie het brood uit onze monden te stelen en het levenspeil van de werkers te verlagen? Waarom wordt de volkshuisvesting en woningbouw verwaarloosd? Omdat de reactie zijn eigen, aan de arbeidersklasse en het volk vijandige, doeleinden nastreeft. Ook dit blijkt uit de millioenennota. Nagenoeg 40% van de begroting voor het volgende jaar is bestemd voor leger, vloot en het onderhouden van de strijdmachten in Indonesie. De kosten van het militaire bond-genootschap van Engeland, Frankrijk, Luxemburg, Belgie en Nederland worden betaald met het zweet van jullie, worden betaald met het levensgeluk van de arbeidersklasse, gaat ten koste van het levenspeil der Engelse, Franse, Luxemburgse, Belgische en Nederlandse arbeidersklasse. Dit militair bondgenootschap staat onder leiding van het groot-kapitaal van Amerika, hetzelfde Amerika, dat zeg West-Europa economisch op de been te willenhelpen met het zgn. Marshall-plan.

Maar het wordt bij de dag duidelijker - en wij blijven slechts bij de feiten - die voor ieder waarneembaar zijn, dat de Marshall-hulp de Italiaanse arbeiders de fabrieken uitdrijft en de werkloosheid daar met de dag toeneemt, dat de lonen van de Franse arbeiders verre beneden het waanzinnig gestegen prijzenpeil blijven, dat in de West-Europese landen het levenspeil van de werkende bevolking met de dag slechter wordt, dat in Engeland ministers tot het volk spreken - niet over de noden, die het beroeren, maar wel om de zonen van dat volk uit te nodigen, zich opnieuw in het soldatenpak te steken.

En in Nederland bestaat de begroting voor nagenoeg 40% uit posten voor oorlogsdoeleinden. Dit zijn de doleinden van de reactie, want het volk van Nederland, de volkeren van West-Europa, de volkeren van de wereld, willen geen oorlog. Zij willen vrede en brood. De vijanden van de vrede willen oorlog en sluiten daartoe, als de voortekenen niet bedriegen, zelfs militaire verdragen met Franco, de Spaanse Hitler.

Maar de arbeiders van West-Europa laten zich niet van de vredesweg afbrengen. Intoenemende mate sluiten zij de gelederen en strijd voor het dagelijks brood. Wij zien dit vooral in Italie en Frankrijk.

Maar ook in ons land zijn alle voorwaarden aanwezig om met succes deze weg te volgen. Onze kapitalisten weten dit. Het is uit angst voor deze wetenschap, dat ze thans pogen de arbeiders te beroven van hun vakverenigingsrechten en - vrijheden. Het is de angst voor deze wetenschap, waardoor ze thans pogen de lonen en andere arbeidsvoorwaarden bij verordening vast te stellen. Geen "Loonverordeningen", geen dwangwetten, zijn echter in staat de arbeidende bevolking van de strijd voor betere levensverhoudingen af te houden.

Op welke grondslagen moet deze strijd berusten?
Elke aanslag op de koopkracht van het arbeidsloon, hetzij door prijsverhoging of anderszins, dient met kracht van de hand te worden gewezen en onverpoosd en eendrachtig gestreefd naar aanpassing van de lonen aan de kosten van het levensonderhoud.

Daartoe dient de arbeidende bevolking de vakbeweging te verdedigen tegen het voornemen van de regering om deze tot machteloosheid te doemen in een Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie, die de lonen en andere arbeidsvoorwaarden bij verordening vaststelt, op overtreding waarvan zware straffen zijn gesteld.

Maar dat is niet alles. Nog altijd is de Nederlandse vakbeweging in zichzelf verdeeld. Het is deze verdeeldheid in de vakbeweging die een welkome steun vormt voor de doeleinden van het ondernemerdom, een welkome steun vormt voor de doeleinden van de reactie.

In dit verband herinneren wij aan het besluit van de E.V.C., genomen in Februari 1947, de eenheid met het N.V.V. tot stand te brengen. Dit besluit heeft sindsdien aan betekenis gewonnen. De gevaren, die het levenspeil van het werkende volk bedreigen, nemen met de dag toe. En het zijn deze gevaren, die ons de plicht opleggen, het vraagstuk van de vakverenigingseenheid met meer kracht dan ooit aan de orde te stellen. Alle beletselen, die de arbeiders in de vakbeweging gescheiden houden, dienen opgeruimd te worden. Welke zijn deze beletselen? Vraagstukken van tactiek?

Deze lossen de arbeiders op in de strijd voor hun gemeenschappelijke belangen, mits zij doordrongen zijn van de wetenschap, dat het fundament van elke tactiek moet zijn de vakverenigingseenheid, mits zij maar overtuigd zijn, dat het instandhouden van de verdeeldheid in de vakbeweging, de reactie versterkt in haar voornemen het levenspeil van de arbeidende bevolking opnieuw te verlagen.

Vraagstukken van tactiek kunnen en mogen derhalve geen oorzaken van de verdeelde vakbeweging zijn. Maar wat blijft er dan nog aan beletselen over?

Het N.V.V.-bestuur wees de fusie met de E.V.C. van de hand. Waarom? De E.V.C. zou een communistische organisatie zijn, die niet zelfstandig beslist, maar handelt op aanwijzing van een politieke partij.

Dit argument is uit den treure herhaald, zowel door Romme, als door enige scheurmakers in de E.V.C. Dit afgezaagde argument is een middel van de reactie om de verdeeldheid van de vakbeweging in stand te houden.

Wanneer de trammannen in den Haag, waarvan velen, die 30 en meer jaren trouwe leden zijn van het N.V.V., staken, dan hebben dat de communisten gedaan. Wanneer de katholieke mijnwerkers tegen de invoering van het pijler-accoord in verzet komen, dan hebben dat de communisten gedaan. Zo is het ook in andere landen.
Wanneer de Franse arbeiders met millioenen zich verzetten tegen de toenemende daling van de koopkracht, dan lezen we ook hier in een aantal bladen, dat het de communisten hebben gedaan.

Maar de arbeiders doorzien dit spelletje meer en meer. Zij weten drommels goed, dat in Frankrijk niet de communisten de prijzen tot waanzinnige hoogte opvoeren. Zij weten drommels goed, dat het in Frankrijk de reactie is, die het ondernemerdom in het genot van buitensporige winsten stelt ten koste van het levenspeil der Franse arbeiders. En de arbeiders van Nederland weten drommels goed, dat het niet de communisten zijn, die voorgesteld hebben op de begroting voor 1949 nagenoeg 40% voor oorlogsdoeleinden uit te trekken, de subsidies op de verbruiksgoederen te verminderen of af te schaffen,

de winstmogelijkheden voor het ondernemerdom te verruimen, en de posten voor volkshuisvesing en woningbouw met ettelijke millioenen te verlagen.

Zij, die dit op hun geweten hebben, hetzij hier of elders, dat zijn de onrust-stokers, dan zijn de lieden, die het land ontredderen, dat zijn de lieden, die doeleinden nastreven, welke niet die van de werkende bevolking zijn.
Dat is de reactie, hier zowel als in Frankrijk!
Meermalen wordt de Nederlandse arbeidersklasse voorgehouden, dat ze bij hun streven naar loonsverhoging, de Franse toestanden najagen, Het zijn echter niet de arbeiders van Nederland, die de Franse toestanden nastreven, maar wel zij, die het levenspeil van het werkende volk pogen te verlagen.
Omdat we de Franse toestanden niet wensen, zeggen we tot de regering, Verminder de uitgaven voor oorlogsdoeleinden, want wij willen vrede! Zeggen wij tot de regering, Handhaaf de subsidies op de levensmiddelen, want wij willen brood! Zeggen wij tot de regering, bouwt woningen inplaats van oorlogsvloten, want wij willen behoorlijk gehuisvest zijn. Zeggen wij tot de regering, Bedwing de winsten van het groot-kapitaal, want wij willen leven!

Maar, als de regering doof blijft en weigert aan de verlangens van de arbeidersklasse tegemoet te komen, zoals de regering van Frankrijk doof is voor de stem van de Franse arbeiders, wanneer de regering de prijzen opdrijft om de oorlogsuitgaven te bekostigen ten koste van ons levenspeil, zoals de Franse regering dat doet, dan zal de Nederlandse arbeidersklasse naar het voorbeeld van onze Franse kameraden, een andere taal moeten spreken.

De arbeiders van Nederland willen geen Franse toestanden, evenmin als de Franse arbeiders die gewild hebben. In Frankrijk is het de reactie, die de Franse toestanden van lage lonen en hoge prijzen heeft geschapen, zoals het hier de Nederlandse reactie is, die in de jongste begroting de aanval inzet op het levenspeil van de Nederlandse arbeidersklasse!

Het werkende volk komt in verzet, overal waar de reactie het in zijn bestaan aantast. En als het in verzet komt, dan schreeuwt deze reactie van de daken, dat het weer de communisten zijn. Neen, het zijn niet de communisten, die in verzet komen, het is de arbeidende bevolking. En daartoe behoren ook de communisten.

In de vakbeweging dienen de arbeiders als arbeiders met elkaar te spreken. En nu kan men moeilijk beweren, dat de E.V.C. niet uit arbeiders bestaat. Wanneer het N.V.V.-bestuur dan ook beweert, dat ze niet samen wil gaan met de E.V.C., dan betekent dit in werkelijkheid, dat het de eenheid van de arbeiders afwijst. En hiertegen dienen alle arbeiders en vanzelfsprekend, in het bijzonder zij, die in het N.V.V. georganiseerd zijn, met kracht op te treden. Met dezelfde kracht als waarmee de arbeidende bevolking op dient te treden tegen de scheurmakers, moeten zij aangepakt worden, die om welke reden dan ook, de verdeeldheid van de vakbeweging in stand houden. Zij, die de verdeeldheid van de vakbeweging in stand houden, versterken de reactie in zijn pogen het levenspeil van de arbeidende bevolking opnieuw te verlagen.

Het zal de taak van dit congres zijn, niet alleen de arbeiders van Nederland op te roepen hun levenspeil te verdedigen, de vakbeweging te behoeden voor de gevaren die hem bedreigen door het instellen van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie, in niet mindere mate zal dit congres het vraagstuk van de vakverenigingseenheid met meer kracht dan ooit tevoren aan de orde moeten stellen.

Over het hoofd van dit congres heen, zeggen wij tot de arbeidende bevolking van Nederland, Brengt de Vakverenigingseenheid tot stand!

Zeggen wij met name tot de arbeiders, georganiseerd in de Uniebonden, Overtuigt Uw besturen van de noodzaak dezer vakverenigingseenheid. Staat niet toe, dat deze besturen het tot stand komen van deze vakverenigingseenheid nog langer verhinderen.

Smeedt de eenheid metterdaad op grondslag van de strijd voor Uw dagelijkse belangen, op grondslag van de verdediging van de vakverenigingsrechten en -vrijheden.

Het materiaal voor deze eenheid is aanwezig, dat zijt gij, dat is de arbeidende bevolking, dat is het aantal!

De smidse waarin deze eenheid gesmeed kan worden is er,

dat is de strijd voor onze dagelijkse belangen, dat is de strijd

voor ons dagelijks brood!

A F S C H R I F T.

DEMONSTRATIEF CONGRES
EENHEIDSVAKCENTRALE
8 en 9 October te
A M S T E R D A M.

Amsterdam, 6 October 1948.

IV

Aan de afgevaardigden,
Waarde Kameraden,

Volgens de bij ons binnengekomen rapporten maakt gij, op grond van het door Uw kameraden in U gestelde vertrouwen, deel uit van een der delegaties naar het demonstratieve Congres inzake Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie en Ondernemingsraden.
Wij stellen er prijs op, reeds voordat het Congres bijeenkomt, door middel van dit schrijven contact met U op te nemen, en wel in de eerste plaats om onze erkentelijkheid tot uitdrukking te brengen voor Uw deelneming aan ons Congres en voor datgene, wat U ongetwijfeld reeds gedaan hebt bij de voorlichtingscampagne over de bovenbedoelde wetsontwerpen. In de tweede plaats wilden wij van deze gelegenheid gebruik maken de volgende punten onder Uw aandacht te brengen:

1 Vrijdag 8 October zal onze administratie van 12 - 19 uur zetelen in de derde klas restauratie van het Centraal Station, eerste perron te Amsterdam. Alle afgevaardigden van buiten Amsterdam melden zich direct na aankomst en ontvangen hun logeeradres indien hierom bij de opgave verzocht is.

2 De reeds in Uw bezit zijnde Congreskaart geeft toegang tot de zittingen, zowel van Vrijdagavond als Zaterdag. Deze kaart moet dus zorgvuldig bewaard worden. De aangehechte strook gelieve U reeds thuis zo volledig in te vullen, opdat bij het inleveren hiervan geen stagnatie ontstaat.

3 De verrekening der door U gemaakte reis- en verzuimkosten vindt plaats op Zaterdag tijdens de pauze, tegen inlevering van een door ons uitgereikt declaratie-formulier.

4 Vrijdagmiddag zal voor hen, die voor 9 uur aankomen in de restauratie gelegenheid zijn met de Congresleiding en de bedrijfsbondsbestuurders kennis te maken en eventueel inlichtingen in te winnen.
Hier zullen ook de afgevaardigden reeds met kameraden uit andere plaatsen van dezelfde bedrijfsgroep kennis kunnen maken en zich over de te voeren discussie met elkaar kunnen verstaan.
Bellevue is vanaf het Centraal Station te bereiken met lijn 1 en 2 uitstappen halte Leidseplein.

5 Rekening houdende met de mogelijkheid, dat U Uw eigen exemplaar van de brochure WERKEND NEDERLAND VERDEDIGT DE VAKBEWEGING aan een ander gegeven hebt, sluiten wij hierbij alsnog een exemplaar in.
Dringend verzoeken wij U dit geschrift nogmaals aandachtig te lezen, opdat de Congresrede en de discussies door U allen met kennis van

zaken gevolgd kunnen worden.

Wij spreken de hoop uit,dat,zowel de inhoud als de organisatie van het Congres aan de verwachtingen zal beantwoorden en dat wij er gezamenlijk in zullen slagen het te maken tot een overtuigende demonstratie en een krachtige stimulans in onze strijd voor RECHT EN DEMOCRATIE.

met kameraadsch. groet,
voor de Congresleiding

wg. p.o. P.WIEGMAN.

ingesloten brochure
WERKEND NEDERLAND VERDEDIGT DE
VAKBEWEGING.

MINISTERIE VAN ALGEMENE ZAKEN

UITGEBOEKT

's-Gravenhage, 3 November 1948.

No.: 47533

Uw schrijven: no.C/3-736'48
d.d. : 13 October 1948.

Bijlage: één.

Onderwerp: Terugzending Congresrede Blokzijl.

GEHEIM

Onder dankzegging voor het mij met Uw bovenvermeld schrijven toegezondene, heb ik de eer, ingevolge Uw desbetreffend verzoek, U hierbij de door B.Blokzijl op het buitengewoon congres der E.V.C. uitgesproken rede te retourneren.

HET HOOFD VAN DE DIENST,
voor deze:

J.G.Crabbendam.

Aan de Heer
Hoofdcommissaris van
Politie
te
U t r e c h t.

C/3 736'48

GEHEIM!

R A P P O R T

Congres van de E.V.C., gehouden op 9 October 1948 in het gebouw "Bellevue" te AMSTERDAM, van 8.30 tot 17.15 uur.
Aanwezig waren 390 personen, waaronder delegatie's uit het textielbedrijf, boerenbedrijf, uit meubelfabrieken, blikfabrieken, het mijnbedrijf e.a. Totaal 50 delegatie's.
Ook waren verschillende leden van het N.V.V., K.A.B. en C.N.V. aanwezig. Wanneer één dezer personen het woord vroeg, werd hij beschouwd als afgevaardigde van één van die Bonden.
Van bedoelde 50 delegatie's vroegen plm. 40 het woord. Zegsman had de indruk, dat die leden van de diverse Bonden agenten waren van de E.V.C. Sommigen waren in hun uitdrukkingen nog communistischer dan de communisten zelf.
Één van de leden van de K.A.B. zei naar aanleiding van het congres van de vorige dag: "De geestelijken moeten zorgen voor het geestelijk voedsel en dit brengen op die plaatsen, waar dat nodig is, maar eerst moeten onze magen gevuld worden en daar is eenheid voor nodig!"
Blokzijl beweerde, dat er verschillende geestelijken lid van de partij zijn.
Een afgevaardigde van de K.A.B. uit Zeeland zei: "Wij moeten ons niet langer laten belazeren, wij moeten de eenheid dienen, de handen ineen slaan en deze vormen tot één vuist".
Een andere afgevaardigde uit Limburg zei, "dat de E.V.C.-ers met de zweep uit de tempel werden gejaagd. Staken de Katholieken in Limburg, dan hebben toch de communisten het gedaan!" Dezelfde afgevaardigde zei, "dat in Limburg nu reeds een 3-jarige ervaring met het P.B.O.(?) was opgedaan, maar dat steeds bleek dat de arbeiders in de minderheid waren!"
Een ander beweerde, "dat niet naar de pastoors geluisterd moest worden, maar dat allen in één vakcentrale georganiseerd behoorden te zijn."
Een afgevaardigde uit Rotterdam zei, "dat wanneer er gestaakt zou worden in Nederland, de haven- en bootwerkers zouden meedoen. Deze zouden te allen tijde achter een algemene staking staan."
Uit onderlinge gesprekken bleek, dat de stakingsvoorbereidingen in de blikfabriek te Krommenie reeds ver gevorderd waren en dat ook vooruitgang geboekt werd in het Hoogovenbedrijf te IJmuiden; ook zouden pamfletten verspreid worden op Werkspoor te Amsterdam en waarschijnlijk ook te Utrecht i.v.b. met de prestatie-toeslag.
Het congres werd gesloten door de voorzitter met de woorden: "Wanneer jullie straks in jullie haardsteden zult zijn teruggekeerd, werkt dan mede voor de Eenheid en aan het vormen van fabriekskernen. In deze kernen hebben de arbeiders nog iets in te brengen, in tegenstelling met de P.B.O.".
Alle kosten van de congresgangers (trein, tram, loonderving e.d.) werden betaald, terwijl ook consumptiebonnen werden verstrekt.

Uit Utrecht waren o.a. aanwezig:
ULTZEN, Christiaan, geb. te Utrecht 13-6-1900.
SCHMIDT, Herman Pouwel, geb. te Rheden 22-1-1885.
FAAY, Willem, geb. te Utrecht [redacted]. 22-12-1888.
Ook was aanwezig een afgevaardigde uit Tsjecho-Slowakije.

Bijgaande rede van BLOKZIJL, Berend, geb. te Hogeveen 29-12-1918 werd uitsluitend aan de landelijke afgevaardigden ter hand gesteld.

10-10-1948.

AFSCHRIFT

47833 I

Ontwerp-Oproep aan de arbeidende bevolking van Nederland.

Het door de E.V.C. belegde Buitengewoon Congres, "Werkend Nederland verdedigt de Vakbeweging", gehouden op 8 en 9 October te Amsterdam, samengesteld uit .....gedelegeerden, (waaronder .....leden van andere organisaties), werkzaam in ..... bedrijven en industrieën, spreekt als zijn mening uit, dat de wetsvoorstellen inzake de "Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie" en "Ondernemingsraden" beschouwd moeten worden als een poging van reactionnaire zijde de zelfstandigheid der vakbeweging aan te tasten en aan de groeiende invloed van de arbeidersvertegenwoordiging in het bedrijf een einde te maken.

Het betreurt, dat de besturen van het N.V V., de K.A.B. en het C.N.V. hun medewerking hebben verleend aan deze voor de arbeidende bevolking schadelijke wetsontwerpen. Met name het N.V.V. bestuur verloochent de beginselen van eigen organisatie door mede te werken aan het voornemen van de regering in de nabije toekomst de lonen en andere arbeidsvoorwaarden bij verordening vast te stellen.

Het is van oordeel, dat deze aanranding van de rechten en vrijheden der arbeidersklasse het voorspel is van een grootscheepse aanval op het toch al te lage levenspeil van het werkende volk.

Terwijl na de bevrijding van ons land de loonstop onder het wakend oog van het College van Rijksbemiddelaars werd gehandhaafd, stegen de kosten van het levensonderhoud, en nam als gevolg hiervan de spanning tussen lonen en prijzen hand over hand toe.

In scherpe tegenstelling met deze voor de arbeidende bevolking, funeste gedragslijn, maakt het bedrijfsleven buitensporige winsten en werd het uitkeren van dividend verhoogd van 6% tot 9% en de heffing ineens op de vermogens verminderd met F.400.000.000.---.

Thans heeft de regering in haar millioenen-nota aangekondigd, dat de subsidies op de verbruiksgoederen zullen worden afgeschaft of verminderd en de winstmogelijkheden op het ondernemerdom verruimd. De uitgaven voor leger en vloot en andere oorlogsdoeleinden bedragen voor het jaar 1949 nagenoeg 40% van de totale begroting, terwijl de post voor Wederopbouw en Volkshuisvesting met globaal F.200.000.000.-- wordt ingekrompen.

Als gevolg van het afschaffen der subsidies op verbruiksgoederen en de voorgenomen huurverhoging, zullen onvermijdelijk de kosten van het levensonderhoud in belangrijke mate stijgen.

In het licht van de talrijke gevaren, die de arbeidersklasse en zijn levenspeil bedreigen, roept het Congres de arbeidende bevolking op elke aanval op hun rechten, organisatie-vrijheid en levensvoorwaarden met kracht te bestrijden en de vakverenigingseenheid tot stand te brengen.

Het roept in het bijzonder de georganiseerde werkers op:

1e. de zelfstandige vakbeweging te verdedigen tegen het voornemen van de regering om haar tot machteloosheid te doemen in een P.B.O., die de lonen-en andere arbeidsvoorwaarden bij verordening zal vaststellen.

2e. de besturen van hun vakorganisatie ervan te overtuigen dat het instandhouden van de verdeelde vakbeweging de reactie versterkt in haar voornemen het levenspeil van de arbeidende bevolking opnieuw te verlagen.

3e. elke aanslag op de koopkracht van het arbeidsloon, hetzij door prijsverhoging of anderszins, met kracht van de hand te wijzen.

4e. onverpoosd en eendrachtig te streven naar aanpassing van de lonen aan de gestegen kosten van het levensonderhoud.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0

Nr. 5555-4-'48.

Amsterdam, 11 October 1948.

Volens
15 OCT. 1948
ACD 47617

B

Onder de titel "Werkend Nederland verdedigt de Vakbeweging", heeft de E.V.C. op 8 en 9 October 1948 in de groote zaal van "Bellevue", Leidsekade, Amsterdam, een congres gehouden, dat bedoeld was als een demonstratie tegen de wetsontwerpen "Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie" en "Wet op de Ondernemingsraden". Aan dit congres werd deelgenomen door 293 gedelegeerden, (waaronder 85 leden van andere organisaties), werkzaam in 251 bedrijven en industrieën, afkomstig uit 73 plaatsen benevens circa 200 à 250 genodigden en belangstellenden. De genodigden hadden toegang tot alle zittingen, de belangstellenden alleen tot de eerste zitting.
In de zaal waren drie spandoeken aangebracht met de leuzen: "De weg naar welvaart - Eenheid in de vakbeweging"; "Strijdt voor het dagelijks brood" en "Solidariteitsfonds der E.V.C."
Het podium was met bloemen versierd. Personen in militaire uniform werden niet opgemerkt.

Op Vrijdag, 8 October 1948 te 20 uur opende de voorzitter, ERWICH, de eerste zitting met een kort welkomstwoord, waarbij hij in het bijzonder een deel der arbeidersdelegatie die zojuist uit Tsjecho-Slowakije was teruggekeerd, begroette. "Het zou hen wel vreemd vallen", zo zeide hij, "om na hun verblijf in een land waar het socialisme verwezenlijkt wordt, terug te komen in een land waar de rechten van de arbeidersklasse bloot staan aan een aanval van de reactie." Voorts deed hij mededeling of voorlezing van brieven en telegrammen die ontvangen waren van de vakverenigingen van Roemenië, Hongarije, Polen, U.S.S.R., Frankrijk, U.S.A., het W.V.V. en van de opvarenden van schepen.
Na dit welkomst-woord begon het culturele deel van de avond. Lion CONTRAN, (Lion VLEESCHDRAGER), pianist, speelde de eerste rhapsodie van Liszt en een potpourri van jeugd- en strijdliederen, Wija GRAMSBERG declameerde werk van Gorter en Roland Holst en UUT en BER, (Guurtje Anna Catharina LUBBES, geboren te Zaandam, 15 September 1911, en Bernd HULSING, geboren te Enkhuizen, 28 Augustus 1909, beiden wonende te Zaandam), zongen een drietal liedjes.
Hierna volgde een pauze van 15 minuten en na de pauze hield de algemeen voorzitter der E.V.C., B. BLOKZIJL, de volgende rede:

"De E.V.C. heeft de arbeidende bevolking opgeroepen de vakbeweging te verdedigen tegen de gevaren die haar bedreigen. Alvorens we deze gevaren, die opgesloten liggen in het wetsontwerp 'Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie', nader bespreken, enige woorden over de vakbeweging zelf.
Hiermede wordt niet bedoeld deze of gene vakcentrale, deze of gene bond, doch de VAKBEWEGING, zoals we die tot nu toe in alle verscheidenheid kennen, de vakbeweging, zoals die door de overgrote meerderheid van de arbeidende bevolking wordt begrepen, zoals die door de werkers wordt aanvaardt.
Wie Vakbeweging zegt, zegt strijd. Strijd in een verscheidenheid van vorm, omvang en hevigheid, maar toch strijd. Wanneer de arbeiders in de Drentse veenkoloniën een 50-tal jaren geleden in doffe berusting nog veelvuldig naar de drankfles grepen om voor een wijle hun kommervol bestaan te vergeten, dan leven ze thans niet op een hoger plan door een gelukkige samenloop van toevalligheden, dan zijn ze niet op dat plan gebracht door de menselijke gevoelens van de ondernemers, maar dan danken ze hun lotsverbetering aan de strijd van zichzelf, aan de strijd van de arbeidersklasse, aan de strijd van de vakbeweging.

Wanneer vandaag geen kinderen van 8 jaar en ouder de fabrieken en werkplaatsen bevolken, wanneer vandaag de arbeidsdag geen 14 uren en langer is, dan hebben de werkers dat niet te danken aan de sociale gevoelens van de ondernemers, maar wel aan de strijd van henzelf, aan de strijd van de arbeidersklasse, aan de strijd van de Vakbeweging. De geschiedenis van de Nederlandse vakbeweging is een geschiedenis van strijd. Strijd tegen verslechtering. Strijd tegen aantasting van vakverenigingsrechten en vrijheden, zoals in de dagen van Abraham Kuijper. Honderde malen moest het stakingswapen worden gehanteerd. Ik denk hierbij aan de sigarenmakers van 1913, die in dat jaar de tanden op elkaar moesten zetten om een enigszins draagelijk levenspeil te veroveren. Ik denk aan de landarbeiders van 1919, toen de grote boeren zich in het hoofd hadden gezet de kracht van de vakbeweging voorgoed te breken. Ik denk aan de textielarbeiders van 1923, toen de fabrieksschoorstenen in Twente gedurende meer dan een half jaar geen rookpluimen vertoonden. Dit waren stukken strijd die als een draad door de geschiedenis van de Nederlandse vakbeweging loopt. De arbeiders legden het werk niet neer voor hun plezier, maar wel omdat een koppig en een op winst en nog eens winst belust ondernemersdom weigerde aan de arbeidende bevolking een menswaardig bestaan te verschaffen.
Strijd, ook dat leert de geschiedenis van de vakbeweging, is geen doel op zichzelf, maar een middel om betere levensverhoudingen voor de arbeidersklasse te veroveren.
Zo wisselde de openlijke strijd, de staking, zich af door overleg. Maar evenmin als het hanteren van de staking een doel op zichzelf is, evenmin is dat het geval met het overleg. Overleg is een andere vorm van strijd. Overleg ontleent zijn waarde aan de strijdvaardigheid van de arbeidersklasse. Overleg, dat niet gedragen wordt door een strijdvaardige vakbeweging, deert het ondernemerdom niet. Overleg is een andere vorm van strijd, dan het stakingswapen. Ook dit leert ons de geschiedenis van de vakbeweging.
Vele malen mislukte het overleg en werden de arbeiders genoodzaakt naar het stakingswapen te grijpen, alweer niet, omdat ze dat zo, plezierig vonden, maar wel omdat ze daartoe gedwongen werden door de maatschappelijke nood waarin ze verkeerden.
En deze maatschappelijke nood spruit voort uit de verhoudingen waaronder wij leven. Het ondernemersdom heeft sinds het ontstaan van de vakbeweging nog niets van zijn grondslagen prijs gegeven. Nog altijd, en vandaag méér dan ooit, streeft het naar grote winsten ten koste van het levenspeil der arbeidende bevolking.
En, zoals in de dagen van A. Kuijper, is de aanval van de reactie niet alleen op het levenspeil van de werkers gericht, maar tevens tegelijkertijd op de vakbeweging. De reactie van vandaag poogt de Vakbeweging zijn strijdvaardig karakter te ontnemen, poogt de grondslagen van de vakbewging, die door de arbeiders in moeizame strijd zijn verworven, aan te tasten.
De Vakbeweging, - dat is de zelfstandige organisatie van de arbeiders, die tot taak heeft de sociaal-economische belangen van de werkers te behartigen.
De vakbewging kan deze taak slechts dan volledig vervullen, wanneer de arbeiders het recht bezitten vakverenigingen te vormen naar eigen inzicht, wanneer de arbeiders het recht bezitten deze vakverenigingen in te zetten bij hun streven naar betere levensverhoudingen, wanneer de vakverenigingen het recht bezitten zelfstandig hun houding te bepalen, met name inzake de vraagstukken van loon- en andere arbeidsvoorwaarden.

En het zijn deze rechten en vrijheden, die door het wetsontwerp Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie worden aangetast of over boord gesmeten. Niet de rechten van deze of gene vakcentrale, maar de rechten en vrijheden van de vakbewging in al zijn verscheidenheid. Het wetsontwerp Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie is een aanval op de vakbeweging, zoals deze zich in zijn rijke geschiedenis heeft ontwikkeld.
Daarom vindt dit congres plaats, daarom richten wij ons vandaag en morgen tot Werkend Nederland, tot de arbeidende bevolking, met de oproep: "VERDEDIGT DE VAKBEWEGING!"
Ondanks, dat in de brochure "Werkend Nederland verdedigt de Vakbeweging", een vrij nauwkeurig overzicht van de wetsontwerpen "Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie" en "Ondernemingsraden" is gegeven, willen wij de inhoud van beide wetten nog eens kort samenvatten.
De voorgestelde Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie zal het gehele Nederlandse bedrijfsleven omvatten, d. w. z. alle productiemiddelen, zoals fabrieken, scheepswerven, transportwezen, enz., alsook handelmaatschappijen, banken en warenhuizen, kortom alle technische en organisatorische middelen, die nodig zijn voor het vervaardigen en aan de man brengen van goederen en het verrichten van diensten.
De regering is verder voornemens lagere organen in te stellen, die onder de algemene bedrijfsorganisatie zullen functioneren en delen van het bedrijfsleven zullen omvatten. Deze organen heten bedrijf- en productschappen. De bedrijfschappen zullen b. v. de gehele houthandel, de gehele meubelindustrie, de gehele kleinhandel op het gebied van woninginrichting, omvatten, enz. (zgn. horizontale organisatie).
De productschappen vatten groepen van ondernemingen samen, die ten aanzien van een bepaald product de grondstof leveren, die deze verder bewerken en die het product verkopen, b. v. houtinvoer, houthandel, houtzagerij, meubelfabrieken, meubelmagazijnen en meubelhandel.
Een ander voorbeeld is invoer van ruwe grondstof voor textielgoederen, spinnerijen, weverijen, confectiefabrieken en winkeliers in textielgoederen.
Tot zover is alles nog weinig verontrustend. Over de structuur van de organisatie maken wij ons niet al te veel zorgen. Dit is immers niet het belangrijkste. Hij, die een drankje moet slikken, zal niet in de eerste plaats kijken naar de vorm van het glas. Voor hem is van doorslaggevende betekenis de inhoud van het glas en in dit verband ook de bereiders van de drank, vooral wanneer je een zeker vermoeden hebt, dat het leven in de waagschaal wordt gesteld. In dit geval het leven van de vakbeweging.
Vandaar, dat wij niet lang zullen stilstaan bij de vorm van de algemene bedrijfsorganisatie, het glas, maar ons verder bezighouden met de inhoud, het drankje. Deze inhoud wordt bepaald door de wijze waarop de besturen van de organen der algemene bedrijfsorganisatie worden samengesteld, alsmede door hun bevoegdheden.
De Sociaal-Economische Raad, het bestuur van de Algemene Bedrijfsorganisatie, bestaat uit ten minste dertig en ten hoogste uit 45 leden. Een derde van de leden wordt door de overheid benoemd, één derde door werknemers en één derde door werkgeversorganisaties.
In de bedrijfschappen zullen werknemers- en werkgeversorganisaties ieder evenveel leden mogen benoemen, tenzij bij afzonderlijke wet anders is bepaald. De regering heeft echter nadrukkelijk in de Memorie van Toelichting verklaard, dat het niet noodzakelijk is dat in de productschappen, waar overwegend economische aangelegenheden worden behandeld, evenveel werknemers- als werkgeversvertegenwoordigers zitting hebben.

De betrokken Minister beslist welke organisaties leden voor de besturen van de bedrijfsorganisatie mogen aanwijzen. Om hiervoor in aanmerking te komen, moeten de organisaties "representatief" zijn, zoals dat met een mooi woord heet.
Wanneer is een vakorganisatie representatief, d.w.z. geschikt om de belangen van de arbeiders, die hij verenigt, te behartigen? Het wetsontwerp spreekt daarover met geen letter. Wel wordt gezegd dat een Koninklijke Goedkeuring niet voldoende is. Daarnaast moet de vakorganisatie nog "representatief" zijn.
Zo was het ook in het Italie van Mussolini, zo is het in Spanje, zo is het in Portugal, zo is het in een reeks van landen waar de reactie een ware terreur tegen de arbeidersklasse en zijn organisaties heeft ontketend. Zo is het in de landen, waarvan het W.V.V. in zijn jongste rapport aan de U.N.O., dat ook de goedkeuring van Kupers wegdraagt, zegt, dat aldaar, (ik citeer letterlijk):
"de vrije vakbeweging wordt onderdrukt, stakingen buiten de wet "gesteld, de doodstraf wordt ingevoerd voor het deelnemen aan sta-"kingen, de werkelijke democratische vakbonden onwettig worden ver-"klaard en vervangen door vakbondsorganisaties, die een gewillig "werktuig zijn in handen van de reactie en zijn regeringen."
Zo is het in alle landen waar de arbeiders het recht missen zich te laten vertegenwoordigen door de vakorganisaties die zij geschikt achten. Zo is het in de landen waar niet de arbeiders beslissen welke vakorganisaties hun belangen moeten vertegenwoordigen, maar de man aan de top. Binnen het raam van de voorgestelde P.B.O. is dit in ons land de betrokken minister, zoals het eens Mussolini in Italie was en ook thans in andere landen nog vele dictators zijn.
Doch laat de regering en diegenen, die haar steunen, begrijpen, dat de Nederlandse werkers geen methoden van het fascisme dulden. Zij zullen zich daartegen even hardnekkig verzetten, als zij het deden tegen de maatregelen van Mussert, Woudenberg en Seys-Inquart.

Ons standpunt is, dat alle organisaties, die door de arbeiders worden geschapen en niet op enigerlei wijze in strijd zijn met de grondwet, krachtens hun bestaan en de wil van de werkers de gelegenheid moeten hebben de belangen van deze werkers overal te vertegenwoordigen waar deze belangen aan de orde komen.
Maar er zijn in de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie meer gevaren, die de arbeidersklasse, ja, die ons gehele volk bedreigen!
In art. 2 van het wetsontwerp is de bedrijfsorganisatie n.l. de volgende taak toebedacht:
"De Algemene Bedrijfsorganisatie heeft tot taak een het belang "van het Nederlandse volk dienende werkzaamheid van het bedrijfs-"leven te bevorderen, alsmede het belang van het bedrijfsleven en de "daartoe behorende personen te behartigen."
Het klinkt nogal onschuldig en op het eerste gezicht lijkt het, dat de bedrijfsorganisatie een schone taak heeft te verrichten. Het belang van het Nederlandse volk zal worden behartigd! De werkzaamheid van het bedrijfsleven zal worden gediend en ook de belangen van de tot het bedrijfsleven behorende personen worden niet vergeten!
We hebben ons echter af te vragen, of het belang van het Nederlandse volk, in overeenstemming is met het belang van het bedrijfsleven, of anders gezegd, is ons huidig maatschappelijk bestel in overeenstemming met het volksbelang?

Wij leven nml. in een kapitalistische maatschappij. De productiemiddelen, die het bedrijfsleven vormen, zijn in handen van enkelingen, zijn particulier bezit. Het aanwenden van dit bezit, het maken dus van kleding en schoeisel, het bouwen van schepen en huizen, het produceren van levensmiddelen, enz., doen deze enkelingen niet uit edele gevoelens voor hun medemensen, maar uit zucht naar winst en nog eens winst. Dat het produceren van deze goederen, tevens in de menselijke behoeften voorziet, is voor de bezitters van het productie apparaat een, zij het dan ook noodzakelijke, bijkomstigheid. M. a. w. de behoeften van het Nederlandse volk worden door een klein groepje lieden geexploiteerd.
Het kan op geen tegenspraak stuiten, dat het belang van het Nederlandse volk niet gediend wordt door het winststreven van een handjevol kapitalisten. Dit belang vereist een werkzaamheid van het bedrijfsleven, die in beginsel is gericht op de behoeften van ons volk. Dan, maar ook dan alleen, kan er sprake zijn van een het belang van het Nederlandse volk dienende werkzaamheid van het bedrijfsleven. Als voorstanders van het instellen van een behoeftevoorziening stellen wij ons bij maatschappelijke hervormingen dan ook de vraag: gaat deze hervorming in de door ons gewenste richting, dus in de richting van het volksbelang of bevordert de hervorming het ondernemersbelang? Zal het niets-ontziende winststreven, dat reeds zoveel ellende en armoede heeft veroorzaakt en nog elke dag teweegbrent, worden weggevaagd of zal dit streven worden versterkt?
Om tot een voor het volk dienende werkzaamheid van het bedrijfsleven te komen, is nodig, dat de beschikkingsmacht, en waar nodig, de eigendom der productiemiddelen, d. i. het bedrijfsleven, in handen van de gemeenschap worden gelegd, dat is in handen van het Nederlandse volk.
Ook het N. V. V. geeft in zijn statuten te kennen, dat het een dergelijke maatschappij voorstaat. Daarin lezen we, (en ik citeer letterlijk): "De beschikkingsmacht en, waar nodig ook de eigendom der "productiemiddelen, moeten in handen der gemeenschap worden gelegd".
Gaat de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie in deze richting?
In geen geval. De eigendom van de productiemiddelen wordt door het betreffende wetsontwerp in genen dele aangetast. Evenmin is er enigerlei sprake van de beschikkingsmacht in handen van de gemeenschap te leggen.
Weliswaar hebben de organen van de algemene bedrijfsorganisatie naast werkgevers - ook werknemersvertegenwoordigers, maar in werkelijkheid beslissen de ondernemers, daar deze als regel in de meerderheid zijn. Waar dit niet zo is hebben zij toch als bezitters een economisch overwicht en de ruggesteun van de regering-hun regering. De voorgestelde Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie zal dan ook niet het belang van het Nederlandse volk dienen, zoals het Wetsontwerp bedriegelijk belooft, maar uitsluitend dat van het groot-kapitaal.
Deze belangenbehartiging van het groot-kapitaal door de voorgestelde P. B. O. heeft eveneens vergaande en noodlottige gevolgen voor de volksinvloed op de werkzaamheid van onze parlementaire instellingen. Het gehele wetsontwerp vertoont nml. een pijnlijke gelijkenis met de corporatieve opbouw van de voormalige fascistische staat Italie en de huidige fascistische staten, Spanje en Portugal. Mussolini dicteerde in de Italiaanse grondwet, dat het gehele maatschappelijke leven van dat land geleid moest worden vanuit een aantal corporaties, die wat de samenstelling betreft, vrijwel overeenkomen met de schappen van de P. B. O. zoals deze thans wordt voorgesteld.

Deze corporaties werden bestuurd door ondernemers en door naar het oordeel van Mussolini representatieve vakverenigingsvertegenwoordigers, terwijl de aldus bestuurde corporaties wetten uitvaardigden, die van beslissende invloed waren voor het gehele volk, terwijl dit volk op generlei wijze in staat was zijn invloed te doen gelden.
Ook de organen van de thans in ons land voorgestelde P. B. O. worden met verordenende bevoegdheid bekleed. D. w. z. de besturen van deze organen, op de samenstelling waarvan geen ander invloed heeft dan de man aan de top, de betrokken minister, hebben de bevoegdheid verordeningen te maken op de overtreding waarvan straffen zijn gesteld, zonder dat de betrokkenen ook maar enigerlei invloed op de samenstelling van deze besturen kunnen uitoefenen. De door het volk gekozen parlementaire instellingen verliezen, omdat ook deze geen doorslaggevende invloed inzake deze verordeningen kunnen laten gelden, meer en meer aan betekenis. In dit licht is het instellen van de P. B. O. een aanranding van de huidige democratie en een gang naar de corporatieve maatschappij van Mussolini. Dat is dan ook de reden waarom de katholieke reactie, met Romme in de voorste gelederen, zo hartstochtelijk op een snelle instelling van de P. B. O. aandringt.
Laten dit vooral de arbeiders, georganiseerd in het N. V. V., weten. Hun besturen hebben, door aan het tot stand komen van dit wetsontwerp mede te werken, eigen beginselen verzaakt en steun verleend aan de doeleinden, die Romme c. s. nastreven. Laten de arbeiders van het N. V. V. hun bestuurders tot de orde roepen en wel zo snel mogelijk!
Tenslotte het derde deel van de taak, die de P. B. O. is toegedacht, nml. het behartigen van het belang van de tot het bedrijfsleven behorende personen, de zgn. bedrijfsgenoten, dat zijn de ondernemers en arbeiders.
De belangenbehartiging van deze bedrijfsgenoten moet door een orgaan worden behartigd bij verordening, zonder dat de vakbeweging d. w. z. zonder dat de arbeiders door middel van hun vakorganisaties hierop enige invloed kunnen uitoefenen. De organisaties, die als ongeschikt door de minister worden aangemerkt niet, maar evenmin de organisaties, die representatief zijn bevonden. De bestuurders van de publiekrechtelijke organen moeten nml. hun werkzaamheden verrichten zonder last of ruggespraak met de organisaties waaruit zij zijn voortgekomen.
Belangrijk is voor ons in dit verband vooral over welke arbeidersbelangen de organen der P. B. O. moeten beslissen.
De ontwerp-wet geeft daarop geen rechtstreeks antwoord, doch de voorgeschiedenis die hieraan verbonden is, vertelt ons op dit punt meer.
Op 24 Januari 1947 werd door de minister de zgn. "Commissie Van der Ven" geinstalleerd, bestaande uit vertegenwoordigers van de Stichting van de Arbeid, enige regeringspersonen en een aantal ambtelijke leden. Deze commissie had tot taak over de toekomstige bedrijfsorganisatie advies aan de regering uit te brengen. Het wetsontwerp zoals we dat hier bespreken, steunt op dit advies. Voor de samenwerkende vakorganisaties namen in deze commissie zitting:
A. C. de Bruijn, H. J. de Kuiper (K. A. B.), F. P. Fuykschot, M. Ruppert, (CNV) G. Joustra, H. Oosterhuis en A. Vermeulen (N. V. V.).
In de ontwerp-wet van de commissie wordt voorgesteld om de schappen bij verordening o. a. vast te doen stellen:
a. de arbeidsbemiddeling: de aanstelling en het ontslag van personeel:
b. de vakscholing:
c. de lonen- en andere arbeidsvoorwaarden.
Vooral bij dit laatste punt, de lonen-en andere arbeidsvoorwaarden, moeten wij stilstaan.

Het bij verordening vaststellen van lonen en andere arbeidsvoorwaarden door organen, waarop de vakbeweging geen enkele invloed kan uitoefenen, daar de arbeidersvertegenwoordigers niet op last van hun organisaties mogen handelen, noch met deze ruggespraak houden, is onaanvaardvaar. Het opnemen van lonen en andere arbeidsvoorwaarden in het kader van de P. B. O. draagt thans, daar de heren Vermeulen, Joustra en Oosterhuis, hiertegen niet geprotesteerd hebben, in tegenstelling tot vroeger de goedkeuring weg van het N. V. V. bestuur.
Het prijsgeven van het vroegere standpunt wordt bevestigd door het N. V. V. rapport, dat na de bevrijding over deze materie is verschenen. Hierin wordt gezegd, dat de vraag of arbeidsvoorwaarden van de regelingen, welke het publiekrechtelijke bedrijfsorgaan tot stand zal moeten brengen, uitdrukkelijk zijn uitgesloten, "aanleiding is op deze uitzondering terug te komen."
Als motief voor deze koerswijziging wordt verwezen naar de planmatige politiek, zoals die door het N. V. V. en door de Stichting van de Arbeid is voorgestaan.
Voor het N. V. V. bestuur is het thans de gewoonste zaak van de wereld om de werknemers in het bedrijf te binden aan arbeidsvoorwaarden, die niet hun instemming hebben. Opnieuw een buiging van het N. V. V. bestuur naar Romme c. s., die er nimmer voor gevoeld hebben de vakbeweging een zelfstandige plaats te geven.
De regering heeft deze vergaande suggestie van de commissie v. d. Ven nog niet overgenomen, maar geeft in de Memorie van Toelichting blijk, hiervan een warm voorstander te zijn. Wat dat betreft is de regering handig. Het nemen van voor de arbeidersklasse ongunstige maatregelen geschiedt altijd bij stukjes en beetjes. Zij verkent eerst het terrein en wanneer zij tot de ontdekking komt, dat het wel gaan zal, worden druppelsgewijs de verslechteringen ingevoerd. Deze sluip-politiek der regering kennen we zo langzamerhand. Let maar eens op hoe de prijsverhogingen worden aangekondigd. Enige dagen tevoren zegt zij dat het leven goedkoper zal worden of kondigt enkele prijsverlagingen aan van producten die de arbeiders niet kopen. Al spoedig komt de kater en krijgen de werkers prijsverhogingen te slikken, die een flinke verlaging van het levenspeil betekenen. Doch de arbeidersklasse is niet achterlijk: zij doorziet de bedoeling van de regering. De arbeiders weten en zullen steeds duidelijker weten, dat het bij verordening vaststellen van lonen en andere arbeidsvoorwaarden, op overtreding waarvan straf is gesteld, de zelfstandigheid van de vakbeweging aantast. Deze arbeidsvoorwaarden behoren tot de competentie van de vakorganisaties en wij zullen en mogen niet dulden, dat de regering ook op dit gebied verder gaat.

Het onttrekken van de lonen en andere arbeidsvoorwaarden aan de vakbeweging is een principiële aantasting van het stakingsrecht. Het houdt immers in, dat het stakingswapen, een grondwettelijk middel van de arbeidersklasse om naar betere levensverhoudingen te streven, een middel, dat zovele malen in de geschiedenis van de vakbeweging ingezet moest worden, buiten de wet wordt gesteld.
Dit wordt niet met zoveel woorden gezegd omdat staken formeel niet verboden is. Maar wanneer de vaststelling van arbeidsvoorwaarden tot de bevoegdheden van de publiekrechtelijke organen wordt gerekend, zal het stakingswapen krachteloos worden gemaakt. De werkers zullen het recht weliswaar nog bezitten om het werk neer te leggen, doch de mogelijkheid om hierdoor resultaten te bereiken tracht de reactie te verhinderen door de decreten van de publiekrechtelijke organen die dan ook de officiële goedkeuring zullen hebben van de door de "representatieve" werknemersorganisaties aangewezen leden.

Wij zijn er echter van overtuigd, dat de arbeiders, of ze nu lid van het N.V.V. of van de E.V.C., van de K.A.B. of van het C.N.V. zijn, onder geen enkele voorwaarde het stakingsrecht zullen prijsgeven. Abraham Kuijper is het niet gelukt, Seyss-Inquart is het niet gelukt en nog minder zal het Romme en zijn vrienden gelukken. De arbeiders wensen niet te staken om het staken. Zij zijn te allen tijde bereid om hun gerechtvaardigde verlangens door middel van overleg te verwezenlijken. Maar evenmin als staking een beginsel is, kan ook dit overleg een doel op zichzelf zijn. Beide, zowel het neerleggen van de arbeid, als het plegen van overleg, zijn slechts middelen om verder liggende doeleinden te bereiken, nml. het scheppen van menswaardige verhoudingen voor de werkende klasse.
Maar als alle andere middelen falen, dan moeten de werkers het recht hebben het stakingswapen in volle vrijheid te hanteren om zodoende hun eisen kracht bij te zetten.
Om nimmer zover te komen, dat in ons land het stakingsverbod wordt afgekondigd, is nodig, dat de werkers zich tegen de invoering van de P.B.O. teweer stellen.
De mijnwerkers gaven het goede voorbeeld. In de mijnen weet men nml. langzamerhand wat de P.B.O. in de practijk betekent, omdat hier reeds een zekere vorm van P.B.O. bestaat.
Als toporgaan der bedrijfsorganisatie in de mijnen is ingesteld de Mijn Industrie Raad. Evenals dit het geval is bij de Sociaal-Economische Raad, het toporgaan van de P.B.O., hebben de ondernemers in deze raad zo goed als alles voor het zeggen. Tot de taak van de M.I.R. behoort niettemin (bij de taak van de P.B.O. is hetzelfde smoesje verzonnen), "het bevorderen van de sociale zekerheid der bedrijfsgenoten."
Hoe het met deze sociale zekerheid is gesteld kunnen de mijnwerkers vertellen. Ongunstige pensioenregelingen, willekeur en slechte sociale voorzieningen zijn het resultaat van deze M.I.R.
De directies van de mijnen ging dit alles nog niet ver genoeg en achtten het nodig, dat enige maanden geleden het voor-oorlogse jaagsysteem in de mijnen werd ingevoerd. Toen bleek de werkelijke betekenis van de M.I.R. en de toekomstige P.B.O. voor de ondernemers. De organisatiebestuurders kwamen in mindere en meerdere mate tegenover de arbeiders te staan, die niet bereid waren de parolen van de M.I.R. op te volgen en zich door middel van staking tegen het pijler-accoord verzetten. Moedig hebben de kompels de strijd gestreden. Hun strijd was betekenisvol.
Waarover wij hier vandaag beraadslagen, nml.: hoe zullen wij de vrijheid van de vakbeweging; de rechten van de vakbeweging; de zelfstandigheid van de vakbeweging, verdedigen, daarop gaven zij het juiste antwoord, door metterdaad de strijd voor betere levensverhoudingen te voeren, en wel in EENDRACHT EN SAAMHORIGHEID.
Dit congres zal de juistheid van optreden der katholieke mijnwerkers moeten bevestigen en de reactie duidelijk maken, dat geen "loonverordeningen" in staat zijn de arbeidersklasse van de strijd voor haar dagelijks brood af te houden.
De arbeidersklasse wenst vrijheid van organisatie en vereniging en is bereid de vakbeweging als een kostbaar kleinood te beschermen en te verdedigen.

Congres,
Volgens het wetsontwerp op de "Ondernemingsraden" is het hoofd of de bestuurder van een onderneming, waarin 25 of meer werknemers werkzaam zijn, verplicht een ondernemingsraad in te stellen op een door de regering te bepalen tijdstip.

Op welke wijze wordt deze samengesteld en welke zijn de bevoegdheden van dit lichaam?
De directeur is uit hoofde van zijn functie, voorzitter van de O.R. Deze wordt dus niet door het personeel gekozen. De overige leden van de ondernemingsraad worden uit en door de betrokken werknemers gekozen, waarbij zowel voor het kiesrecht, als voor de verkiesbaarheid leeftijdsgrenzen zijn gesteld.
Wat betreft de candidaatstelling gaat ook dit wetsontwerp uit van de gedachte, dat zulks dient te geschieden door "representatieve", d.i. geschikte vakbonden. In bepaalde gevallen kunnen ook de arbeiders, die uit deze geschikte bonden georganiseerden moeten bestaan, candidaten stellen. Een en ander wordt geregeld door de zgn. bedrijfscommissie, die niet door de arbeiders wordt gekozen, maar ook weer samengesteld wordt door representatieve organisaties.
Tenslotte heeft voor alle zekerheid de voorzitter-directeur de bevoegdheid om gestelde candidaten af te voeren en leden van de O.R. voor schorsing voor te dragen. Aldus wordt met zorg de O.R. samengesteld.
En thans onze bezwaren.
Deze gelden allereerst de bepaling, dat de directeur, omdat hij directeur is, voorzitter van de O.R. wordt. Ook deze dient uit en door het personeel gekozen te worden. Gebeurt dit, wij zijn ervan overtuigd, dat zeer weinig directeuren of bazen gekozen zullen worden voor deze functie. En dat zegt reeds genoeg.
Voorts zijn wij van oordeel, dat de leden van de O.R. zonder meer uit en door het personeel gekozen moeten worden, ongeacht van welke vakbeweging de betrokkenen lid zijn.
Ons bezwaar geldt in niet mindere mate de bevoegdheid van de zgn. bedrijfscommissies om leden van de O.R. in hun functie te schorsen. Wij staan op het standpunt, dat leden van de O.R. niet anders geschorst mogen worden, dan door de arbeiders, die zij vertegenwoordigen.
En tenslotte de bevoegdheid van de O.R.
De raad mag een reeks van klachten, bezwaren en opmerkingen van het personeel behandelen. Maatregelen nemen, die aan de wensen van het personeel voldoen, mag de raad niet.
Evenzo is het gesteld t.a.v. het plegen van overleg, over het vaststellen van vacantietijden, werkroosters, ploegendiensten en schafttijden. Ook mag de raad adviseren en voorstellen doen omtrent maatregelen, die tot verbetering van de technische en economische gang van zaken in de onderneming kunnen bijdragen. Ook hier zien we, dat de concrete besluiten de O.R. worden onthouden.
De O.R. mag behandelen, mag overleg plegen, mag adviseren en mag voorstellen doen. Mag praten en nog eens praten.
Waarom de bevoegdheid niet verder gaat spruit voort uit de bepaling dat de O.R. de zelfstandige functie van de ondernemer moet erkennen en eerbiedigen.
Wat betekent dit?
Dat de O.R. geen greintje medezeggenschap bezit. De zelfstandige functie van de ondernemer erkennen en eerbiedigen is in strijd met elke vorm van medezeggenschap. Medezeggenschap heeft tot voorwaarde dat aan de onderneming een maatschappelijke functie wordt toegekend d.w.z. een functie die gericht is op het dienen van het volk.
Nu dit niet het geval is in het wetsontwerp betreffende het instellen van O.R., verklaren de opstellers zich nadrukkelijk voorstanders van een kapitalistische productiewijze. Van sommigen verbaast het ons niet. We wisten dat. Maar wat te zeggen van de 2e voorzitter van het N.V.V., de heer Oosterhuis, die mede de regering in deze zin adviseerde?

Niettemin wordt dit alles ons van de zijde van het N.V.V. voorgedragen als "Medezeggenschap-Nu". Wat betekent het echter in werkelijkheid? Laten we eens een voormalig bestuurder van het N.V.V. aan het woord laten. In de "Vakbeweging" van April 1930 schreef Van MEURS: "Het principiële verschil tussen het bedrijfsradenstelsel van de "R.K. en de moderne arbeidersbeweging wortelt in de grondslagen van "de beide stelsels van bedrijfsraden. De R.K. wensen een bedrijfs-"radenstelsel, dat de instandhouding van het privaat bezit bevordert, de moderne arbeidersbeweging ziet voor bepaalde gebieden in voortbrenging bedrijfsorganisatie als noodzakelijke voorwaarde om tot socialisatie te kunnen komen, dus een voortbrenging op de grondslag van het gemeenschapsbezit."
Zo zien we, dat ook het wetsontwerp betreffende het instellen van ondernemingsraden, volkomen de beginselen van Romme dekt.
Het erkennen van de zelfstandige functie van de werkgever in het proces van voortbrenging, is het in beginsel huldigen van het privaat bezit, gelijk dit van katholieke zijde wordt gedaan.
Het N.V.V. bestuur heeft blijkbaar zijn streven naar gemeenschapsbezit van de productiemiddelen opgegeven en braaf aanvaard, wat Romme dicteert. De leden van het N.V.V. zijn hiervan, evenals dit het geval is met de houding van het N.V.V. bestuur inzake de P.B.O. zoveel mogelijk onkundig gelaten.
Dit bestuur ontwijkt angstvallig een diepgaande bespreking over deze voor de arbeidersklasse zo gewichtige vraagstukken. Het zal daarom zaak zijn, dat dit congres de leden van het N.V.V. alarmeert en hen oproept trouw te blijven aan de strijd voor een waarlijke medezeggenschap. Om deze te bereiken, is het noodzakelijk, de bestaande kernen met hand en tand te verdedigen en strijd te voeren om deze nieuwe en uitgebreider bevoegdheden te geven. In de fabrieken en ondernemingen waar deze kernen nog niet bestaan, moeten zij worden gevormd. Het is het beste antwoord, dat de arbeidersklasse op de voorgestelde ondernemingsraden kan geven.
Tenslotte de vraag: waarom de regering en haar steunpilaren juist nu met deze P.B.O. en het wetsvoorstel betreffende de ondernemingsraden komt. Het antwoord is niet ver te zoeken.
Vanaf de bevrijding gaan de arbeiders gebukt onder de loonstop, die trouw bewaakt wordt door het College van Rijksbemiddelaars, die in werkelijkheid loondictators zijn en als zodanig de weg geplaveid hebben voor "loonverordeningen" van de P.B.O. Terwijl de lonen door de stop laag zijn gehouden, stegen de kosten van het levensonderhoud met de regelmaat van een uurwerk en daalde als gevolg hiervan de koopkracht van de lonen. In dit verband klaagt de "Volkskrant" van enkele dagen geleden, dat het prijsgedoe de spuigaten uitloopt. Na er op gewezen te hebben, dat de suiker aanstonds 15 cent per kilo in prijs stijgt, de witte bonen van 40 op 80 cent per pond zijn gekomen, de capucijners zelfs F.1,-- per pond doen, de bloem met 6 cent per kilo wordt verhoogd, de rijst een gepeperde sprong maakte van 25 op 50 cent en de schoenen ongemerkt over de gehele linie duurder worden, eindigt dit blad met de verzuchting, dat het tijd wordt dat de huisvrouw ook eens een gil geeft. Wanneer een regeringsblad als de "Volkskrant" is, reeds tot deze ontboezeming moet komen, (kennelijk bedoeld om bij de arbeiders in het gevlei te geraken), terwijl het zelf verantwoordelijk is voor de miserabele toestand waarin de werkers verkeren, dan loopt het méér dan de spuigaten uit.

Dit wordt ons duidelijk, wanneer wij kennis nemen van de plannen van de regering, zoals die uit de jongste millioenennota blijken. Voor volkshuisvesting en woningbouw is maar liefst 182 millioen minder uitgetrokken dan vorig jaar. Deze vermindering, zo stelt de regering zich voor, moet opgevangen worden door het aantrekken van particulier kapitaal. Dit betekent echter onvermijdelijk huurverhoging, daar de kapitaalbezitters niet voor niets hun geld in huizen steken, die bij de tegenwoordige bouwkosten en thans geldende huren, geen winst opleveren. De subsidies op levensmiddelen en verbruiksgoederen zullen worden afgeschaft of verminderd, met als gevolg verdere prijsverhoging, die in totaal een bedrag van 237 millioen uitmaken.
Wanneer aanstonds de wet op het instellen van bedrijfspensioenfondsen aangenomen wordt, zullen vele arbeiders 2% van hun inkomen aan premie moeten betalen. In ruil daarvoor krijgen zij bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd, ongeveer F. 10,-- pensioen per week. Dit is echter een wissel op de toekomst, waarmee vandaag de bakker en kruidenier niet betaald kunnen worden.
Naast deze pensioenwet behandelt de Tweede Kamer een wetsontwerp inzake de verplichte verzekering tegen de gevolgen van onvrijwillige werkloosheid. Ook hiervoor moeten de arbeiders aanstonds ruim 2% van hun loon bijdragen.
Ja, het loopt de spuigaten uit. Ja, het wordt hoog tijd, dat de HUISVROUWEN EEN GIL GEVEN.
Met gillen alleen komen we er echter niet. De arbeidersklasse van Nederland, de Nederlandse vakbeweging en allen voor wie het de spuigaten uitloopt, dienen hun gerechtvaardigde verlangens kenbaar te maken en voor de verwezenlijking daarvan onverpoosd volhardend en strijdvaardig op de bres te staan.
De angst van het ondernemersdom, voor deze strijdvaardigheid, het voornemen der regering om het levenspeil van de arbeidende bevolking drastisch te verlagen, is het antwoord op de vraag, waarom deze P. B. O. in het leven wordt geroepen.
Het aantasten van de vakverenigingsvrijheden en -rechten, het bij verordening vaststellen van loon- en andere arbeidsvoorwaarden op overtreding waarvan straffen zijn gesteld, is voor het groot-kapitaal voorwaarde tot het stagneren van de woningbouw, is voorwaarde tot het stelen van ons dagelijks brood, het brood uit de monden van onze vrouwen en kinderen!

Waarom poogt de reactie het brood uit onze monden te stelen en het levenspeil van de werkers te verlagen? Waarom wordt de volkshuisvesting en woningbouw verwaarloosd? Omdat de reactie zijn eigen, aan de arbeidersklasse en het volk vijandige, doeleinden nastreeft. Ook dit blijkt uit de millioenennota. Nagenoeg 40% van de begroting voor het volgende jaar is bestemd voor leger, vloot en het onderhouden van de strijdmachten in Indonesie.
De kosten van het militaire bondgenootschap van Engeland, Frankrijk, Luxemburg, Belgie en Nederland worden betaald met het zweet van jullie, worden betaald met het levensgeluk van de arbeidersklasse, gaat ten koste van het levenspeil der Engelse, Franse, Luxemburgse, Belgische en Nederlandse arbeidersklasse. Dit militair bondgenootschap staat onder leiding van het groot-kapitaal van Amerika, hetzelfde Amerika, dat zegt West-Europa economisch op de been te willen helpen met het zgn. Marshall plan.
Maar het wordt bij de dag duidelijker - en wij blijven slechts bij de feiten - die voor ieder waarneembaar zijn, dat de Marshall hulp de Italiaanse arbeiders de fabrieken uitdrijft en de werkloosheid daarmee de dag toeneemt, dat de lonen van de Franse arbeiders ver beneden het waanzinnig gestegen prijzenpeil blijven, dat in de West Europese landen het levenspeil van de werkend

bevolking met de dag slechter wordt, dat in Engeland ministers tot het volk spreken - niet over de noden die het beroeren - maar wel om de zonen van dat volk uit te nodigen, zich opnieuw in het soldatenpak te steken.
En in Nederland bestaat de begroting voor nagenoeg 40% uit posten voor oorlogsdoeleinden. Dit zijn de doeleinden van de reactie, want het volk van Nederland, de volkeren van West-Europa de volkeren van de wereld, willen geen oorlog. Zij willen vrede en brood. De vijanden van de vrede willen oorlog en sluiten daartoe, als de voortekenen niet bedriegen, zelfs militaire verdragen met Franco, de Spaanse Hitler.
Maar de arbeiders van West Europa laten zich niet van de vredesweg afbrengen. In toenemende mate sluiten zij de gelederen in de strijd voor het dagelijks brood. Wij zien dit vooral in Italië en Frankrijk. Maar ook in ons land zijn alle voorwaarden aanwezig om met succes deze weg te volgen. Onze kapitalisten weten dit. Het is uit angst voor deze wetenschap, dat ze thans pogen de arbeiders te beroven van hun vakverenigingsrechten en -vrijheden. Het is de angst voor deze wetenschap, waardoor ze thans pogen de lonen en andere arbeidsvoorwaarden bij verordening vast te stellen. Geen "loonverordeningen", geen dwangwetten, zijn echter in staat de arbeidende bevolking van de strijd voor betere levensverhoudigen af te houden.
Op welke grondslagen moet deze strijd rusten?
Elke aanslag op de koopkracht van het arbeidsloon, hetzij door prijsverhoging of anderszins, dient met kracht van de hand gewezen te worden en onverpoosd en eendrachtig gestreefd naar aanpassing van de lonen aan de kosten van het levensonderhoud. Daartoe dient de arbeidende bevolking de vakbeweging te verdedigen tegen het voornemen van de regering om deze tot machteloosheid te doemen in een P.B.O. die de lonen en andere arbeidsvoorwaarden bij verordening vaststelt, op overtreding waarvan zware straffen zijn gesteld.
Maar dit is niet alles. Nog altijd is de Nederlandse vakbeweging in zichzelf verdeeld. Het is deze verdeeldheid in de vakbeweging die een welkome steun vormt voor de doeleinden van het ondernemerdom, een welkome steun vormt voor de doeleinden van de reactie. In dit verband herinneren wij aan het besluit van de EVC genomen in Februari 1947, de eenheid met het NVV tot stand te brengen. Dit besluit heeft sindsdien aan betekenis gewonnen.
De gevaren, die het levenspeil van het werkende volk bedreigen, nemen met de dag toe. En het zijn deze gevaren die ons de plicht opleggen, het vraagstuk van de vakverenigingseenheid met meer kracht dan ooit aan de orde te stellen. Alle beletselen die de arbeiders in de vakbeweging gescheiden houden, dienen opgeruimd te worden. Welke zijn deze beletselen? Vraagstukken van tactiek? Deze lossen de arbeiders op in de strijd voor hun gemeenschappelijke belangen, mits zij doordrongen zijn van de wetenschap dat het fundament van elke tactiek moet zijn de vakverenigingseenheid, mits zij maar overtuigd zijn, dat het instandhouden van de verdeeldheid in de vakbeweging, de reactie versterkt in haar voornemen het levenspeil van de arbeidende bevolking opnieuw te verlagen. Vraagstukken van tactiek kunnen en mogen derhalve geen oorzaken van de verdeelde vakbeweging zijn.
Maar wat blijft er dan nog aan beletselen over?

Het N.V.V. bestuur wees de fusie met de EVC vande hand. Waarom? De EVC zou een communistische organisatie zijn die niet zelfstandig beslist, maar handelt op aanwijzing van een politieke partij. Dit argument is uit den treure herhaald, zowel door Romme, als door enige scheurmakers in de EVC. Dit afgezaagde argument is een middel van de reactie om de verdeeldheid van de vakbeweging in stand te houden. Wanneer de trammannen in den Haag, waarvan velen, die 30 en meer jaren trouwe leden zijn van het N.V.V., staken dan hebben dat de communisten gedaan. Wanneer katholieke mijnwerkers tegen de invoering van het pijler-accoord in verzet komen, dan hebben dat de communisten gedaan. Zo is het ook in andere landen. Wanneer de Franse arbeiders met millioenen zich verzet ten tegen de toenemende daling van de koopkracht, dan lezen we ook hier in een aantal bladen, dat het de communisten hebben gedaan. Maar de arbeiders doorzien dit spelletje meer en meer. Zij weten drommels goed, dat in Frankrijk niet de communisten de prijzen tot waanzinnige hoogte opvoeren. Zij weten drommels goed dat het in Frankrijk de reactie is, die het ondernemersdom in het genot van buitensporige winsten stelt ten koste van het levenspeil der Franse arbeiders. En de arbeiders van Nederland weten drommels geed, dat het niet de communisten zijn, die voorgesteld hebben op de begroting voor 1949 nagenoeg 40% voor oorlogsdoeleinden uit te trekken, de subsidies op de verbruiksgoederen te verminderen of af te schaffen, de winstmogelijkheden voor het ondernemersdom te verruimen en de posten voor volkshuisvesting en woningbouw met ettelijke millioenen te verlagen.
Zij, die dit op hun geweten hebben, hetzij hier of elders, dat zijn de onruststokers, dat zijn de lieden, die het land ontredderden, dat zijn de lieden die doeleinden nastreven, welke niet die van de werkende bevolking zijn. Dat is de reactie, hier zowel als in Frankrijk! Meermalen wordt de Nederlandse arbeidersklasse voorgehouden dat ze bij hun streven naar loonsverhoging, de Franse toestanden najagen. Het zijn echter niet de arbeiders van Nederland die de Franse toestanden nastreven, maar wel zij, die het levenspeil van het werkende volk pogen te verlagen. Omdat wij de Franse toestanden niet wensen, zeggen we tot de regering: "Verminder de uitgaven voor oorlogsdoeleinden, want wij willen vrede!" Zeggen wij tot de regering: "Handhaaf de subsidies op de levensmiddelen, want wij willen brood!" Zeggen wij tot de regering: "Bouwt woningen in plaats van oorlogsvloten, want wij willen behoorlijk gehuisvest zijn!" Zeggen wij tot de regering: "Bedwing de winsten van het groot-kapitaal, want wij willen leven!"
Maar, als de regering doof blijft en weigert aan de verlangens van de arbeidersklasse tegemoet te komen, zoals de regering van Frankrijk doof is voor de stem van de Franse arbeiders, wanneer de regering de prijzen opdrijft om de oorlogsuitgaven te bekostigen ten koste van ons levenspeil, zoals de Franse regering dat doet, dan zal de Nederlandse arbeidersklasse naar het voorbeeld van onze Franse kameraden, een andere taal moeten spreken.
De arbeiders van Nederland willen geen Franse toestanden, evenmin als de Franse arbeiders die gewild hebben. In Frankrijk is het de reactie, die de Franse toestanden van lage lonen en hoge prijzen geschapen heeft, zoals het hier de Nederlandse reactie is, die in de jongste begroting de aanval inzet op het levenspeil van de Nederlandse arbeidersklasse!
Het werkende volk komt in verzet, overal waar de reactie het in zijn bestaan aantast. En als het in verzet komt, dan schreeuwt de reactie van de daken, dat het weer de communisten zijn.

Neem, het zijn niet de communisten, die in verzet komen, het is de arbeidende bevolking. En daartoe behoren ook de communisten. In de vakbeweging dienen de arbeiders als arbeiders met elkaar te spreken. En nu kan men moeilijk beweren dat de EVC niet uit arbeiders bestaat. Wanneer het NVV bestuur dan ook beweert, dat het niet samen wil gaan met de EVC, dan betekent dit in werkelijkheid, dat het de eenheid van de arbeiders afwijst. En hiertegen dienen alle arbeiders en vanzelfsprekend, in het bijzonder zij, die in het NVV georganiseerd zijn, met kracht op te treden. Met dezelfde kracht als waarmee de arbeidende bevolking op dient te treden tegen scheurmakers, moeten zij aangepakt worden, die om welke reden ook, de verdeeldheid van de vakbeweging in stand houden. Zij, die de verdeeldheid van de vakbeweging in stand houden, versterken de reactie in zijn pogen het levenspeil van de arbeiders opnieuw te verlagen.

Het zal de taak van dit congres zijn, niet alleen de arbeiders van Nederland op te roepen hun levenspeil te verdedigen, de vakbeweging te behoeden voor de gevaren die haar bedreigen door het instellen van de P.B.O., in niet mindere mate zal dit congres het vraagstuk van de vakverenigingseenheid met meer kracht dan ooit tevoren aan de orde moeten stellen.
Over het hoofd van dit congres heen, zeggen wij tot de arbeidende bevolking van Nederland: "Breng de vakverenigingseenheid tot stand! Zeggen wij, met name tot de arbeiders, georganiseerd in de Uniebonden: "Overtuigt Uw besturen van de noodzaak dezer vakverenigingseenheid. Staat niet toe, dat deze besturen het tot stand komen van deze vakverenigingseenheid nog langer verhinderen."
Smeedt de eenheid metterdaad op grondslag van de strijd voor Uw dagelijkse belangen, op grondslag van de verdediging van de vakverenigingsrechten en -vrijheden.
Het materiaal voor deze eenheid is aanwezig, dat zijt gij, dat is de arbeidende bevolking, dat is het aantal.
De smidse waarin deze eenheid gesmeed kan worden is er, dat is de strijd voor onze dagelijkse belangen, dat is de strijd voor ons dagelijks brood!

Te 22.45 uur eindigde BLOKZIJL zijn rede, die langdurig applaus uitlokte. De eerste zitting werd hierna door ERWICH met een kort woord gesloten.

Zaterdag, 9 October 1948, te 9 uur werd de 2e zitting door ERWICH geopend met voorlezing of vermelding van ingekomen telegrammen en brieven, w.o. van de Luxemburgse vakvereniging en van de voorzitter van de Algemene Bond van Zeevarenden, H. DANE, die momenteel in een sanatorium in Polen verpleegd wordt. Besloten werd D. een telegrafische wens voor een spoedig herstel te doen toekomen. Hierna was het woord aan de eerste van de 20 discussianten, die die morgen het woord zouden voeren. Het heeft geen zin al het gesprokene in extenso te vermelden. Het was alles koekoek-eenzang en vrijwel allen waren het eens met het door BLOKZIJL in zijn rede betoogde. Volstaan moge worden met een resumé van de voornaamste opmerkingen.

DE BOER, (KAB) bouwbedrijven, zeide dat ook de Katholieke denkende arbeiders het eens waren of moesten zijn met het standpunt der E.V.C. Hij betoogde dat de geestelijke verzorgers wel kwistig waren met hun geestelijke verzorging, maar weinig of geen aandacht schonken aan de materiële problemen. Ofschoon er enkele R.K. geestelijken waren die een juist inzicht in de materiële noden hadden en het niet eens waren met het gevoerde regeringsbeleid.

Naar zijn mening was deze regering erop uit om de arbeiders zo weinig voedsel te geven dat zij nog net in staat waren om voor de oorlogsindustrie te werken.

Een Indonesisch spreker, PIERRA, (EVC), hotelbedrijf, zag in het huidige beleid t.a.v. de P.B.O. dezelfde koloniale mentaliteit die ook voor de oorlog in Indonesië tot uiting kwam in de samenstelling van de Volksraad. Zoals de Volksraad geen volksvertegenwoordiging was, zo, is deze P.B.O. geen lichaam waarin de arbeiders iets te vertellen hebben.

SMIT, (EVC), metaalbedrijf, vroeg een uiteenzetting over het verschil tussen de P.B.O. in Nederland en in Tsjecho-Slowakije en Frankrijk. Naar zijn mening zullen de vertegenwoordigers in de bedrijfs- en productschappen niet meer kunnen en mogen doen dan het vragen van kleine verbeteringen. Dit is naar algemeen oordeel hun enige taak.

SLEB, (NVV), bouwbedrijf, wees op verschillende tekortkomingen in de rede van BLOKZIJL. Waarom werd de Memorie van Toelichting niet besproken en wat behelsde het minderheidsrapport? Volgens spreker zal het N.V.V. binnenkort de betekenis en strekking van de P.B.O. op scholing en in brochures uiteenzetten.

OOSTHOEK, (Algem. Bond van Werkers in het Mijnbedrijf), gaf een zeer uitvoerige uiteenzetting van het ontstaan, de samenstelling en werking van het Mijninstituut, de P.B.O. in het mijnbedrijf, waaraan het volgende wordt ontleend:
De mijnindustrie is thans ongeveer 3 jaar "gezegend" met de P.B.O. Deze P.B.O. is er in 1945, door de toenmalige minister van Sociale Zaken in het 2e Kabinet Gerbrandy, een mijningenieur van beroep, in de paar maanden van zijn ambtsperiode met voortvarendheid en kracht "doorgejaagd" en bij Kon. Besluit vastgesteld. Als de kapitalisten ergens haast achter zetten, dan is er voor de arbeiders meestal "een luchtje aan". En dat er een luchtje aan was, is wel gebleken. Met de pensioenregeling is niet zoo'n haast gemaakt.
Deze P.B.O. voor de mijnindustrie kent allereerst als toporgaan de "Mijn Industrie Raad", (M.I.R.) Onder de MIR staan de Ondernemingsraden, (O.R.) en daaronder de "Raden in nieuwe gemeenschap", een fraaie naam voor een slecht ding en daarom kortweg RING genoemd.
De MIR bestaat uit 21 leden, t.w. één onpartijdige voorzitter, 10 vertegenwoordigers van de werkgevers en 10 vertegenwoordigers van de werknemers, die door hun respectievelijke organisaties worden aangewezen en door de minister worden benoemd. Een eerlijke vertegenwoordiging, zou men zo zeggen.
Maar dat is het niet. In de arbeidersvertegenwoordiging zitten nml. 6 arbeiders en 4 beambten. En het is een overbekend feit en door de praktijk bewezen, dat vooral de hogere beambten meer afhankelijk zijn van de werkgevers dan de gewone arbeider. De vrees voor het baantje, de kans op bevordering, de periodieke verhogingen, spelen een niet onbelangrijke rol bij het bepalen van hun houding van deze werknemers. En zo is het voor de werkgevers, vooral bij belangrijke beslissingen, een klein kunstje om een meerderheid voor hun voorstellen te krijgen. Daarbij komt dat directeuren en bedrijfsleiders zowel vertegenwoordigers voor de werkgevers als voor de werknemers kunnen zijn. Soms krijgt men dan ook de indruk dat er een soort taakverdeling plaats vindt. Eén omgezwaaide beambte is voldoende om de werkgevers een meerderheid te bezorgen en wanneer zij dat nu maar een beetje verdelen blijven zij zowel met de arbeiders als met de werkgevers goede vrienden. Zo is ook het vooroorlogse jaagsysteem erdoor gekomen en de proteststaking op

één mijn heeft in deze niets gebaat. Zo zullen alle verslechteringen erdoor komen. Opmerkelijk is dat bij de proteststaking de werkgevers niet kb-agden over de verminderde productie, maar beducht waren voor het in gevaar brengen van de P. B. O.
De verhouding 4 beambten tegen 6 arbeiders is niet in overeenstemming met de werkelijke verhoudingen. Een verhouding van 1:9, zou nog een gunstige vertegenwoordiging voor de beambten zijn. Daarbij komt nog dat alle werknemersorganisaties een vertegenwoordiging krijgen, hetgeen de eenheid niet bevordert en mede helpt aan een onzuivere arbeidersvertegenwoordiging.
In de O. R. ziet men alweer het onzuivere beeld. Eerstens wordt niet iedere mijn als een onderneming beschouwd maar vormen een aantal mijnen die aan één eigenaar behoren, samen één onderneming. Bijv. 4 Staatsmijnen vormen één onderneming, 3 Oranje-Nassau mijnen, dito. Hiervoor is dus één O. R., die moet opkomen voor de belangen van de arbeiders van 4, respectievelijk 3 mijnen.
De vertegenwoordiging is 5 werkgevers tegen 10 werknemers. Maar... de werkgevers hebben dubbele stemmen en ook hier weer de onzuivere verhouding arbeiders - beambten.
Tot slot de RING, die als een soort kern gezien moet worden en waarvan er in iedere mijn één is. Samenstelling: 8 leden, t. w. 1 bedrijfsleider, 3 beambten, 4 arbeiders. De verkiezing is getrapt. Niet de arbeiders kiezen hun vertegenwoordigers, maar de vertrouwensmannen uit de "eenheden". D. w. z. uit een groep van arbeiders die allen hetzelfde of nagenoeg hetzelfde werk doen, wordt een "eenheid" gevormd. Deze kiest een vertrouwensman en door de vertrouwensmannen worden de vertegenwoordigers in de RING gekozen. Door een handige samenstelling van de "eenheden" kan de bedrijfsleider een niet onbelangrijke invloed uitoefenen op de vertegenwoordiging in de RING.
Met deze, aan de praktijk ontleende voorbeelden, bezwoer spreker de aanwezigen zich met alle macht tegen de komende P. B. O. te verzetten opdat de toestanden uit de mijnen geen gemeengoed zouden worden in het gehele Nederlandse bedrijfsleven.

De 3e zitting, die te 13.30 uur begon en door H. HENNINK gepresideerd werd, gaf, na de voorlezing van brieven en telegrammen als eerste van de 25 sprekers de N. V. V.-man VERBUNT.
Spreker begon met de erkenning dat zowel de hem vreemde omgeving als dat wat hij in de rede van BLOKZIJL en in de discussies beluisterd had, hem had "overdonderd". Hij voelde zich onzeker, wist niet wie te geloven en kon als eerlijk NVV-man niet aannemen dat zijn hoofdbestuur hem willens en wetens "verkocht". Dus had hij voortijdig de ochtendzitting verlaten en was, met zijn bezwaren, naar de hoofdbestuurder van het N. V. V., Ad VERMEULEN, gestapt, met wie hij, over de onderhavige materie, een onderhoud van anderhalf uur had gehad. Om niet teveel tijd in beslag te nemen, wilde hij geen uitvoerig relaas van het onderhoud geven, maar zich bepalen tot de voornaamste punten.
1e. De wet op de Ondernemingsraden.
VERMEULEN had spreker gewezen op de zeer beslissende positie die hier de Bedrijfscommissie innam. Deze was te vergelijken met de thans bestaande kernen. Niet de voorzitter van de O. R. kon de vertegenwoordigers schorsen, maar dit was voorbehouden aan de B. C. En waar deze B. C. was samengesteld uit vertegenwoordigers van de arbeiders, moest men erkennen dat hier van een werkelijke arbeidersvertegenwoordiging en medezeggenschap sprake was. Waarbij nog kwam dat procuratie-houders, afdelingschefs e. d. die geacht konden worden door de voorzitter (directeur van de onderneming) vertegenwoordigd te worden, door de B. C. van verkiesbaarheid konden worden uitgesloten.

2e. De door de EVC geuite kritiek t.a.v. de door het NVV aangenomen houding i.v.m. de loon-en prijspolitiek, was onjuist. Het NVV stelt zich tegenover de regeringspolitiek. Volgende week zal het de kaarten op tafel leggen en óf andere maatregelen óf loonsverhoging vragen. Overigens had VERMEULEN spreker, aan de hand van officiële cijfers aangetoond, dat de kosten van het levensonderhoud sinds 1946 slechts 2% gestegen waren. Op het hierdoor uitgelokte hoongelach uit de zaal antwoordde spreker: "Ik heb geen reden om aan de door ambtenaren vastgestelde officiële cijfers te twijfelen. Als we nu alles in twijfel trekken en ook de eigen besturen niet meer kunnen vertrouwen, waar blijven we dan?"
3e. De P.B.O. borg voor de arbeiders niet die gevaren in zich die BLOKZIJL in zijn rede genoemd had. Immers ook de werkgevers stelden zich lijnrecht tegenover het voorgestelde wetsontwerp.

Een verzoek uit de zaal aan BLOKZIJL om VERBUNT direct te antwoorden, werd door deze afgewezen. Dit kon wachten tot het einde van de discussies.

WOUDENBERG, (EVC), die deel uitgemaakt had van de delegatie naar Tsjecho-Slowakije, gaf een kort overzicht van de P.B.O. in dat land.
In ieder bedrijf met meer dan 20 arbeiders was een bedrijfsbestuur. Dit bestuur werd uit en door de arbeiders op democratische wijze verkozen. De candidaten werden door de vakvereniging gesteld, hetgeen niet verbaasde als men naging dat 85% van de arbeiders in de vakvereniging was georganiseerd. Voor bedrijven met 20 of minder arbeiders gold een andere regeling. De bedrijfsbesturen hebben volledige medezeggenschap op sociaal en economisch terrein, wat door de wet gewaarborgd wordt. Het aannemen en ontslaan van personeel wordt door het B.B. beslist. De bedrijfsscholen voor jeugdige arbeiders worden door het B.B. gecontroleerd. De secretaris-generaal van het Departement van Economische Zaken heeft eens gezegd: "Als we de leden van de O.R. economische medezeggenschap geven, komen de arbeiders op de stoel van de ondernemer."
In Tsjecho-Slowakije zitten de arbeiders op stoelen gelijk aan die van de ondernemer.

Als laatste spreker van de lange rij kreeg BUWALDA, (EVC Jeugd), het woord. Met ge-exalteerde stem en al te nadrukkelijke gebaren stond hij, in een kennelijk nagemaakte rede vol gemeenplaatsen en cliché uitdrukkingen, 10 minuten lang te jammeren over het droevige lot van de hedendaagse arbeidende jeugd en bezwoer hij de aanwezigen de eisen van de jeugd: Gelijk loon voor gelijke arbeid, 3 weken betaalde vacantie en Betere vakscholing op kosten van de werkgever, te ondersteunen.
Hij verklaarde dat de progressieve jeugd één was met de oudere garde van de arbeidersklasse en verzocht deze laatste dringend de jeugd met haar rijkere ervaring en dieper inzicht bij te staan.

Te omstreeks 16 uur kwam BLOKZIJL aan het woord teneinde de gemaakte opmerkingen te beantwoorden. Volgens spreker geen gemakkelijke taak, want ten eerste waren de meeste discussianten het met hem eens geweest en ten tweede waren er zoveel geweest.

Spreker wilde daarom volstaan met:
1e. de afwijkende opmerkingen, die zich in de woorden van VERBUNT kristalliseerden, te weerleggen, althans een ernstige poging daartoe te doen:
2e. nogmaals een korte samenvatting te geven van de bezwaren van de EVC tegen de voorgestelde wetsontwerpen;
3e. antwoord te geven op de vraag: "Wat nu?"

Ten aanzien van de macht van de Bedrijfscommissie merkte spreker op dat de door VERMEULEN gegeven voorstelling op zijn minst misleidend was. Want de B. C. was niet een lichaam dat in ieder bedrijf een plaats had, zoals de kernen, maar moest beschouwd worden als een top-orgaan over de O. R.'s van een aantal gelijksoortige bedrijven. Bovendien waren de leden niet uit en door de arbeiders gekozen maar door de "door de minister representatief geachte vakorganisaties" aangewezen. En al was het juist dat de B. C. kon beslissen over de schorsing van de leden der O. R. en verschillende personen van verkiesbaarheid kon uitsluiten, dit nam niet weg dat hierveen onaanvaardbare organisatievorm geboden werd. De leden van de O. R. dienden uit en door de arbeiders van het bedrijf op democratische wijze verkozen te worden en de enigen die over schorsing of ontslag konden beslissen waren diezelfde arbeiders.

Ook de door VERMEULEN geuite bewering dat de werkgevers lijnrecht tegenover de P. B. O. stonden was in zijn algemeenheid onjuist en misleidend.
Onjuist omdat niet alle werkgevers afwijzend t. o. de P. B. O. stonden, al erkende spreker dat een groep van middelgrote en kleine ondernemers de P. B. O. afwezen. Maar onder deze groep vond men niet de "Stikkers" uit het bedrijfsleven, niet de grootkapitalisten, die in de P. B. O. een kans zagen om hun concurrenten te nekken, een kans die door de kleinere ondernemers dan ook zeer terecht gezien en gevreesd werd.
Misleidend omdat door deze voorstelling van zaken de arbeiders geneigd waren te denken: "Waar de ondernemers tegen zijn, daar moeten wij automatisch vóór zijn." Maar zo eenvoudig was deze zaak niet. Zoals gezegd, er was een groep van werkgevers tegen de P. B. O. Maar de bezwaren van die groep kwamen uit geheel andere motieven voort als de bezwaren van de arbeiders. De voorgestelde wetsontwerpen waren voor de arbeiders onaanvaardbaar, ongeacht het feit dat zij ook door sommige werkgevers niet gewenst werden.
Overigens had deze voorstelling van zaken nog het bezwaar dat men op die manier zelfs in het denken de leiding aan de werkgevers overliet al wenste spreker dat VERMEULEN altijd zo simplistisch dacht en consequent voorstander was van datgene waarvan de werkgevers tegenstander waren.

De door VERMEULEN gegeven verklaring dat de kosten van het levensonderhoud sinds 1946 slechts met 2% gestegen waren, gaf BLOKZIJL een met beide handen aangegrepen kans tot een felle aanval op het NVV bestuur in het algemeen en Ad VERMEULEN in het bijzonder.
Vooropstellende dat hij een absoluut vertrouwen had in de ambtenaren van het Centraal Bureau voor Statistiek, toonde spreker, aan de hand van door het C. B. S. verstrekt cijfermateriaal aan, dat de algemene kosten van levensonderhoud sinds 1946 met 6% gestegen waren.

"Maar", zo vroeg spreker, "wat behoort tot het levensonderhoud van de arbeider? Behoort daartoe ook het duurste radiotoestel van Philips, dat sinds die tijd met 15% in prijs verlaagd werd. Behoort daartoe ook een slaapkamerameublement van F. 800,--, dat nu misschien F. 700,-- kost? Toch zijn deze prijsverlagingen in de cijfers van het C. B. S. verwerkt en drukken zij op die manier het algemene eindcijfer. Maar wanneer wij zien naar de prijzen van die artikelen die de doorsnee arbeider werkelijk voor zijn levensonderhoud nodig heeft, zoals eten, (40% van het inkomen), een beetje textiel, schoeisel en de allernoodzakelijkste reparaties daarvan, dan zien we dat de kosten van het levensonderhoud niet met 2% maar met 17% gestegen zijn. Dit zijn cijfers van het C. B. S. En anders zouden we onze vrouwen en moeders eens kunnen vragen. Die zullen wel andere cijfers geven als Ad VERMEULEN. En onze vrouwen zijn ook betrouwbaar!"

Komende tot de uitlating van VERMEULEN dat het NVV volgende week de kaarten op tafel zou leggen en andere maatregelen of loonsverhoging zou vragen, vroeg spreker zich af of dit weer zo zou gaan als in 1946 toen Ad VERMEULEN op het Anti-Duurtecongres van het NVV uitriep: "Regering, als niet binnen 3 maanden de prijzen over de gehele linie met 10 tot 15% gedaald zijn, kan niets of niemand het NVV weerhouden van de 3e loonronde!"
's-Morgens had een der sprekers opgemerkt dat als het NVV zijn taak goed verstaan had, men nu reeds aan de 8e loonronde zou toezijn. Spreker kon niet beweren dat dit cijfer 8 juist was. Hij wilde dit dan ook slechts als beeldspraak gebruiken. Maar dat het NVV zijn taak niet goed verstond, was in de afgelopen jaren wel duidelijk gebleken.

Op de door VERBUNT gestelde vraag: "Kunnen we dan onze eigen besturen niet meer vertrouwen?", wilde spreker antwoorden: "Als men hiermede bedoelt een blind vertrouwen in het juiste inzicht, de juiste taktiek en de juiste maatregelen van het NVV bestuur, dan zeg ik NEEN." "Dan is ook het EVC bestuur niet te vertrouwen. Voortdurende waakzaamheid, voortdurende controle van de leden, van de arbeiders is noodzakelijk. Met de beste bedoelingen kan het bestuur een verkeerde weg inslaan."
Voortgaande zeide spreker slechts vertrouwen te hebben in de arbeidersklasse, in tegenstelling tot Ad VERMEULEN die in een recent artikel in "Het Parool" geschreven had: "Wij keren dus terug naar het oude uitgangspunt van de liberale industrie, tenzij:...de minister van Financiën nog iets achter de hand heeft met betrekking tot de investeringscontrole. Maar dat is dan ook de laatste strohalm waaraan ik mij wil vastklampen."
Wel een zwak fundament om het gebouw van een beter en welvarender Nederland op te grondvesten. Een strohalm, waarvan men niet eens weet of hij er is, achter de hand van de minister van Financiën.

Hierna gaf spreker nogmaals een korte samenvatting van de voornaamste bezwaren tegen de voorgestelde wetsontwerpen. Wederom bleek dat deze zich voornamelijk richten tegen:
1e. de gedachte wijze van samenstelling van de verschillende organen;
2e. de verordenende bevoegdheid vooral t. a. v. lonen en arbeidsvoorwaarden;
3e. het onthouden van beslissingsrecht aan de lagere organen, speciaal de Ondernemingsraden.

Bovenstaande bezwaren kwamen o.m. duidelijk naarvoren in het door BLOKZIJL gegeven voorbeeld. "Neem eens aan," zo zeide spreker, "de minister van Binnenlandse Zaken ontslaat alle gemeenteraadsleden van Nederland. Dan neemt hij een lijstje met de namen van alle politieke partijen van Nederland. Daarop schrapt hij de namen van die partijen die hij niet representatief, dus niet geschikt acht en aan de andere partijen stuurt hij een briefje waarin staat dat zij 1 of 3 of 5 vertegenwoordigers kunnen benoemen voor het bestuur van die en die stad. Die bestuurders gaan aan het werk en zonder dat zij overleg mogen plegen met de bevolking verhogen zij de tramtarieven, maken gas en electra duurder en bepalen de procenten van de gemeentebelasting. Dat gaat zo in iedere stad in Nederland. Ik ben bang dat dit geen geringe beroering in Nederland zou verwekken!
Zo en niet anders staat de zaak met de voorgestelde P. B. O."

Bij de beantwoording van de vraag: "Wat nu?", betoogde spreker, dat dit congres niet het einde maar het begin is van de strijd. De strijd voor het dagelijks brood. Want al deze problemen van publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie, van medezeggenschap, van sociale- en ziektewetten kunnen worden teruggebracht tot de strijd voor het dagelijks brood. De simpele snee brood van de arbeider.
Deze strijd moet gevoerd worden, maar kan niet met succes gevoerd worden als de arbeidersklaase niet een is in haar strijd. Met klem betoogde spreker dat de eenheid van vakvereniging eis is voor de succesvolle strijd voor het dagelijks brood. Het zijn niet twee problemen: brood en eenheid. Het is één probleem.
Herhaaldelijk heeft de EVC getracht tot fusie met het NVV te komen maar het NVV heeft deze fusie geweigerd omdat de EVC communistisch zou zijn en uiteindelijk bevelen van een vreemde mogendheid zou aannemen. Deze beschuldiging verwierp spreker. De leden van de EVC, de arbeiders zouden dit niet dulden. "Stel", zo riep spreker uit, "dat er vanavond een vliegtuig van de Russische Ambassade op Schiphol landt en ik met nog enige andere bestuurders stappen erin omdat wij bij Molotof ontboden waren, die ons de nodige orders gaf. Wanneer wij dan Maandag terugkwamen zouden de arbeiders, zouden jullie zeggen: "Berend, wat moest jij bij Molotof of bij Stalin. Daar heb je niets te maken. Bemoei je met onze zaken, de zaken van de Nederlandse arbeiders. Daar is je plaats!"
En jullie zouden gelijk hebben. Maar, en hier citeer ik een officieel telexbericht, gisteren landde op Valkenveen een vliegtuig van de Amerikaanse Ambassade en daarin stapten KUPERS van het NVV, De BRUIJN van de KAB en RUPPERT van het CNV. Zij begaven zich naar Marshall, die hen ontboden had. Als het dan waar zou zijn dat de EVC door een vreemde mogendheid gedicteerd werd, zou men toch hoogstens kunnen zeggen: "Dief en..... enfin, U kent het spreekwoord wel!"
Voortgaande verwees spreker naar de ontwerp-oproep aan de arbeidende bevolking van Nederland, die onder de congressisten was verspreid. Hij verwachtte dat deze de goedkeuring van het congres zou verkrijgen evenals het ontwerp schrijven aan de regering, waarvan de voornaamste punten waren:
1. handhaving van de subsidies op de levensmiddelen;
2. handhaving van de huidige kolenprijs;
3. handhaving van het huidige huurpeil;
4. onmiddellijke toekenning van een loonsverhoging van 15%.

Uitvoerig stond spreker stil bij de eis tot handhaving van de huidige kolenprijs. Hij verklaarde dat de kolenprijs de basis is van alle andere prijzen, zoals de kolen zelf de basis zijn van de gehele industrie.
Tenslotte wekte spreker de aanwezigen op om de gedachten die op dit congres ontwikkeld waren, uit te dragen in alle steden en dorpen, in alle bedrijven en industrieën, onverpoosd te strijden voor de eenheid van vakvereniging, voor een beter en welvarend Nederland en eensgezind te zijn in de strijd voor het dagelijks brood.

BLOKZIJL, die zichzelf in snedigheid overtrof, oogstte met zijn grotendeels voor de vuist weg uitgesproken rede, die niet geheel van humor was ontbloot en oratorisch inderdaad zeer goed gehoemd kon worden, een langdurig applaus.

Met een kort woord van HENNINK werd het congres gesloten. Het ontwerp schrijven aan de regering en de ontwerp oproep aan de arbeiders, waarvan de tekst hieronder volgt, werden zonder stemming goedgekeurd.
Te 17.15 uur ging het congres ordelijk uiteen.
Bij de deur werd gecollecteerd voor het Solidariteitsfonds.

K-2.

Oproep aan de arbeidende bevolking van Nederland.

Het door de E.V.C. belegde Buitengewoon Congres, "Werkend Nederland verdedigt de Vakbeweging", gehouden op 8 en 9 October te Amsterdam, samengesteld uit 293 gedelegeerden, (waaronder 85 leden van andere organisaties), werkzaam in 251 bedrijven en industrieen, spreekt als zijn mening uit, dat de wetsvoorstellen inzake de "Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie" en "Ondernemingsraden" beschouwd moeten worden als een poging van reactionnaire zijde de zelfstandigheid der vakbeweging aan te tasten en aan de groeiende invloed van de arbeidersvertegenwoordiging in het bedrijf een einde te maken.
Het betreurt, dat de besturen van het N.V.V., de K.A.B. en het CNV, hun medewerking hebben verleend aan deze voor de arbeidende bevolking schadelijke wetsontwerpen. Met name het NVV bestuur verlochent de beginselen van eigen organisatie door mede te werken aan het voornemen van de regering in de nabije toekomst de lonen an andere arbeidsvoorwaarden bij verordening vast te stellen.
Het is van oordeel, dat deze aanranding van de rechten en vrijheden der arbeidersklasse het voorspel is van een grootscheepse aanval op het toch al te lage levenspeil van het werkende volk.
Terwijl na de bevrijding van ons land de loonstop onder het wakend oog van het College van Rijksbemiddelaars werd gehandhaafd, stegen de kosten van het levensonderhoud, en nam als gevolg hiervan de spanning tussen lonen en prijzen hand over hand toe.
In scherpe tegenstelling met deze voor de arbeidende bevolking funeste gedragslijn, maakt het bedrijfsleven buitensporige winsten en werd het uitkeren van dividend verhoogd van 6% tot 9% en de heffing ineens op de vermogens verminderd met F. 400.000.000,—.

Thans heeft de regering in haar millioenen-nota aangekondigd, dat de subsidies op de verbruiksgoederen zullen worden afgeschaft of verminderd en de winstmogelijkheden voor het ondernemersdom verruimd. De uitgaven voor leger en vloot en andere oorlogsdoeleinden bedragen voor het jaar 1949 nagenoeg 40% van de totale begroting, terwijl de post voor Wederopbouw en Volkshuisvesting met globaal F. 200.000.000,-- wordt ingekrompen.
Als gevolg van het afschaffen der subsidies op verbruiksgoederen en de voorgenomen huurverhoging, zullen onvermijdelijk de kosten van het levensonderhoud in belangrijke mate stijgen.
In het licht van de talrijke gevaren, die de arbeidersklasse en zijn levenspeil bedreigen, roept het Congres de arbeidende bevolking op elke aanval op hun rechten, organisatie-vrijheid en levensvoorwaarden met kracht te bestrijden en de vakverenigingseenheid tot stand te brengen.
Het roept in het bijzonder de georganiseerde werkers op:

1e. de zelfstandige vakbeweging te verdedigen tegen het voornemen van de regering om haar tot machteloosheid te doemen in een P.B.O. die de lonen en andere arbeidsvoorwaarden bij verordening zal vaststellen.
2e. de besturen van hun vakorganisaties ervan te overtuigen dat het instandhouden van de verdeelde vakbeweging de reactie versterkt in haar voornemen het levenspeil van de arbeidende bevolking opnieuw te verlagen.
3e. elke aanslag op de koopkracht van het arbeidsloon, hetzij door prijsverhoging of anderszins, met kracht van de hand te wijzen.
4e. onverpoosd en eendrachtig te streven naar aanpassing van de lonen aan de gestegen kosten van het levensonderhoud.

C.V./760 1948. Arnhem, 16 October 1948.

Volgno.
19 OCT. 1948
ACD 47808.

G E H E I M .

Aan de Centrale Veiligheidsdienst,
Javastraat 68
' s - G R A V E N H A G E .

VERSLAG van het Buitengewone Congres van de Eenheidsvakcentrale tegen de wetsontwerpen Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie en de Ondernemingsraden, gehouden op 8 en 9 Odtober 1948 in Bellevue te Amsterdam.

Aanwezig waren afgevaardigden uit ruim 250 bedrijven en andere belangstellenden, tezamen ongeveer 800 personen.
Zaalcapaciteit ongeveer 1000 zitplaatsen.

Het congres stond onder leiding van de 2e voorzitter der E.V.C., ERWICH, die het congres opende.

ERWICHrichtte een speciaal woord van welkom tot de delegatieleden, die de Nederlandse arbeiders in Tsecho-Slowakije hebben vertegenwoordigd. Hij concludeerde dat dit buitengewone congres alleszins gerechtvaardigd was, gezien de grote belangstelling welke er voor dit congres bestaat, getuige zowel de grote opkomst, alsook de binnengekomen telegrammen van de bemanningen van 21 op zee varende schepen en van de vakbonden van Roemenië, Hongarije, Polen, Sovjet Unie, Frankrijk (C.G.T.) en het Wereld-Vak-Verbond.
Hij zeide dat de indiening van de wetsontwerpen P.B.O. en de Ondernemingsraden het noodzakelijk maakte dat de Nederlandse arbeiders zich met alle wettige middelen te weer moesten stellen tegen deze knevelwetten, omdat deze wetten weer terugvoerden naar het gehate regiem van Colijn.
Er is nog niet één van de arbeidersorganisaties geweest welke haar leden over deze wetsontwerpen naar waarheid heeft ingelicht, zodat de E.V.C. het als haar plicht had beschouwd alle Nederlandse arbeiders, ongeacht hoe zij waren georganiseerd, deze misleidende wetten uiteen te zetten, aldus spr. Hij besloot zijn openingswoord met het uitspreken van de hoop dat dit congres een vl vlammend protest van geheel werkend Nederland aan de huidige regering zou worden.

Hierna werd het programma voor de beide congresdagen ingedeeld en werd het "woord" nu gegeven aan de verzorgers van het "culturele" gedeelte van dit congres, t.w. Lion Contran, Uut en Ber Hulsing en Wya Gramberg, die tot de pauze het gehoor trachten te boeien met declamatie en zang.

Na de pauze hield de le Voorzitter van de E.V.C., Berend BLOKZIJL, een rede, welke in extenso hierbijgaat.

Na afloop hiervan werd de eerste congresdag gesloten en konden de aanwezigen zich beramen op de discussies, welke op de 2e congresdag gehouden zouden worden.

Nadat ERWICH de 2e congresdag geopend en diegenen, die eerst nu aanwezig konden zijn verwelkomd had, alsmede nog enkele sympathiebetuigingen van niet-aanwezige arbeidersgroeperingen had voorgelezen, stelde hij de gelegenheid tot discussie open.

Een groot aantal der aanwezigen gaf zich hiervoor op.

Een lid van de K.A.B. (volgens De Waarheid zekere De Boer uit Vlissingen) zeide dat er tussen de lagere en hogere geestelijkheid verschil van opvatting bestond over het stakingsrecht en de hantering daarvan door de arbeiders. Volgens hem moeten de arbeiders dit wapen in geval van nood kunnen blijven hanteren en hij riep zijn geloofsgenoten dan ook op tot samenwerking met alle arbeiders hoe ook georganiseerd, die dit recht gehandhaafd wensen te zien.

Een ander katholiek zeide het te betreuren dat de geestelijkheidhet toetreden tot de E.V.C. verbood en zeide hierin te zien een pogen van die zijde om de zo noodzakelijke eenheid te voorkomen. Daarom moesten de arbeiders in de bedrijven die eenheid trachten te bereiken, want de reactie treft alle arbeiders, zonder onderscheid van organisatie. Hij wekte op, niet alleen in discussies, maar ook in daadwerkelijke strijd de onderhavige wetsontwerpen te bestrijden.

Een lid van het bij het N.V.V. aangesloten Verbond van Textielarbeiders, de "Eendracht" zeide er zeker van te zijn dat zijn organisatie tegen de wetsontwerpen was, aangezien deze organisatie destijds ook voor fusie tussen het N.V.V. en de E.V.C. had gestemd. Volgens hem zou het alleen van de strijd der arbeiders afhangen of die wetsontwerpen aangenomen werden of niet. Hij zeide echter lid van zijn organisatie te zullen blijven om vandaar uit zijn bestuur voor de werkelijke belangen der arbeiders mobiel te maken.

Van de volgende discussianten legden de meesten de nadruk hierop dat de besturen van de Uniebonden zich met hart en ziel verbonden hebben aan het beleid van de huidige regering en bereid zijn de rechten der arbeiders zonder enig protest te verkwanselen. Hierbij zou vooral het N.V.V. zijn principes, zoals het die oorspronkelijk, evenals de vroegere S.D.A.P. verkondigde, waarbij het kapitalisme als enige oorzaak van alle ellende werd gezien, thans ten nadele van de arbeiders hebben prijsgegeven.

In verband hiermede zeide een afgevaardigde uit de Grafische bedrijven dat het hoofdbestuur van de Algem. Ned. Grafische Bond reeds lang door duistere manoeuvres de leden misleidde en dat deze machtige organisatie een aanhangsel der regeringspolitiek was geworden. Deze afgevaardigde zeide gaarne als symbool der eenheidsgedachte der grafische arbeiders, Blokzijl als voorzitter der E.V.C. de hand te willen drukken, hetgeen door Blokzijl toegestaan werd.

Een Rotterdamse bouwvakarbeider verklaarde na de inleiding van Blokzijl naar de N.V.V.-hoofdbestuurder Vermeulen te zijn gegaan en hem gevraagd te hebben hoe het N.V.V. nu tegenover het wetsontwerp P.B.O. stond. Deze afgevaardigde zeide dat Vermeulen had beweerd dat de arbeiders wel veel zeggenschap in de P.B.O. zouden hebben en dat de beweringen van E.V.C.-zijde over de stijging van het prijspijl en de latente houding van het N.V.V.-bestuur leugens waren.

Weer andere discussianten noemden de wetsontwerpen van Amerikaans maaksel en kennelijk geinspireerd door de Amerikaanse vrees voor het communisme.

Een afgevaardigde uit de mijnen demonstreerde de door de mijnwerkers opgedane ervaringen met de daar reeds in toepassing gebrachte bedrijfsorganisatie en zeide dat van medezeggingschap geen sprake was.

Een afgevaardigde van de Algem. Bond van Zeevarenden deelde in zijn discussie mede dat de zeelieden bij de koopvaardij momenteel verplicht waren deel te nemen aan een opleidingscursus tot kanonnier.

Door een der discussianten werd de vraag gesteld hoe het kwam dat verschillende ondernemers ook tegen het wetsontwerp op de

Ondernemingsraden waren.

Enige afgevaardigden uit de landarbeidersbeweging zeiden dat voor hen het gevaar niet zozeer lag bij een eventuele wet P.B.O. daar deze materie voor de landarbeiders al vastlag in de "Stichting van de Landbouw", waartegen ook de boeren zelf gekant waren. Zij vergeleken deze instelling met de "Landstand" uit de bezettingstijd.

(Dezerzijds wordt opgemerkt dat een tamelijk groot aantal der aanwezigen lid bleek te zijn van een der zgn. Uniebonden, vooral van de K.A.B. Blijkens de betogen van de meeste discussianten waren zij meestal bij voorbaat reeds tegen de onderhavige wetsontwerpen gekant, slechts enkele hielden een informatorische discussie, terwijl van een tegen de ten deze door de E.V.C. voorgestane politiek gerichte mening nauwelijks sprake was.)

Wat betreft de keuze van de afgevaardigden wordt opgemerkt dat de Metaalnijverheid te Arnhem vertegenwoordigd was door de bekende C.P.N.- en E.V.C.-functionnaris Th. J. Kock, een arbeider van de Hollandse Metallurgische Bedrijven (Tinfabriek) te Arnhem, waar hoogstens 20% van het personeel aangesloten is bij de E.V.C. Kock is dan ook niet door het personeel van die fabriek, doch door de afd. Arnhem van "De Metaal"(E.V.C.) als afgevaardigde aangewezen.

Na de pauze kreeg Blokzijl de gelegenheid de discussianten te beantwoorden.

Hij zeide dat er inderdaad ondernemers waren die tegen het betreffende wetsontwerp waren gekant, omdat niet alle ondernemers "Stikker"s waren. Vooral de kleine ondernemers zouden in het gedrang komen. Maar omdat er nu ondernemers tegen waren, wilde dit nog niet zeggen dat de arbeiders er voor moesten zijn, zoals de Uniebondsbestuurders suggereerden.

Aan het adres van de Rotterdamsche bouwvakarbeider zeide Blokzijl dat Vermeulen hem misleid had. De arbeiders hebben in de P.B.O. practisch niets in te brengen. Wat betreft de stijging van het prijspeil verwees Blokzijl naar de recente gegevens van het Centraal Bureau voor de Statistiek en naar het huishoudboekje van de vrouw van de Rotterdamse "kameraad". (De Rotterdamse arbeider zeide hierop dat hij geloofde dat inderdaad Blokzijl en niet Vermeulen gelijk had.

Wat betreft de loon- en prijspolitiek der regering zeide Blokzijl dat de E.V.C. in alle opzichten gelijk heeft gekregen en middels de P.B.O. wil de regering nog verder deze weg op.

Hij bestreed fel de steeds tot de E.V.C. gerichte verwijten dat deze organisatie communistisch is en zeide dat de kranten te klein zouden zijn als hij eens met een Sovjetvliegtuig afgehaald zou worden om besprekingen met Molotof te voeren. Iets dergelijks gebeurd echter wel met de Uniebestuurders Kupers, De Bruyn en Ruppert, die met een vliegtuig van de Amerikaanse ambassade naar Parijs zijn gevlogen voor besprekingen met Marshall en Dulles.

Hij eindigde de beantwoording met een dringend beroep op de aanwezigen om te komen tot een eenheid in de bedrijven, ongeacht hoe de arbeiders ook waren georganiseerd.

Aan het einde van het congres werden de volgende door de E.V.C. geformuleerde eisen aangenomen en werd besloten deze aan de regering te zenden:

1. Handhaving der subsidies op de direct noodzakelijke levensbehoeften.
2. Idem op de kolenprijzen.
3. Handhaving van de huidige huurprijzen.
4. Verhoging der belastingen op de winsten der groot-ondernemers.
5. Prijsbeheersing aan de basis en bij de groothandel.
6. Aanpassing der lonen aan de huidige kosten van het levensonderhoud.

Arnhem, 16.10.1948.

R e d e, uitgesproken door B.Blokzijl. Landelijk voorzitter der E.V.C., op het Demonstratief Congres 8 en 9 October.

De E.V.C. heeft de arbeidende bevolking opgeroepen de vakbeweging te verdedigen tegen de gevaren die haar bedreigen.
Alvorens we deze gevaren, die opgesloten liggen in het wetsontwerp Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie, nader bespreken, enige woordenover de vakbeweging zelf.

Hiermede wordt niet bedoeld deze of gene vakcentrale, deze of gene bond doch de Vakbeweging, zoals we die tot nu toe in alle verscheidenheid kennen. de Vakbeweging. zoals die door de overgrote meerderheid van de arbeidende bevolking wordt begrepen, zoals die door de werkers wordt aanvaardt.

Wie Vakbeweging zegt, zegt strijd. Strijd in een verscheidenheid van vorm, omvang en hevigheid, maar toch strijd. Wanneer de arbeiders in de Drentse veenkoloniën een 50 tal jaren geleden in doffe berusting nog veelvuldig naar de drankvles grepen om voor een wijle hun kommervol bestaan te vergeten, dan leven ze thans niet op een hoger plan door een gelukkige samenloop van omstandigheden, dan zijn ze niet op dat plan gebracht door de menselijke gevoelens van de ondernemers, maar dan danken ze hun lotsverbetering aan de strijd van zichzelf, aan de strijd van de arbeidersklasse, aan de strijd van de vakbeweging.

Wanneer vandaag geen kinderen van 8 jaar en ouder de fabrieken en werkplaatsen bevolken, wanneer vandaag de arbeidersdag geen 14 uur en langer is, dan hebben de werkers dat niet te danken aan de sociale gevoelens van de ondernemers, maar wel aan de strijd van hen zelf, aan de strijd van de arbeidersklasse aan de strijd van de Vakbeweging. De Geschiedenis van de Nederlandse Vakbeweging is een geschiedenis van strijd. Strijd voor lotsverbetering, strijd tegen aantasting van Vakverenigingsrechten en vrijheden, zoals in de dagen van Abraham Kuijper. Honderden malen moest het stakingswapen worden gehanteerd. Ik denk hierbij aan de sigarenmakers van 1913, die in dat jaar de tanden op elkaar moesten zetten om een enigszins dragelijk levenspeil te veroveren. Ik denk aan de landarbeiders van 1919, toen de grote boeren zich in het hoofd hadden gezet de kracht van de vakbeweging voor goed te breken. In denk aan de textielarbeiders van 1923, toen de fabrieksschoorstenen in Twente gedurende meer dan een half jaar geen rookpluimen vertoonden. Dir waren stukken strijd, die als een draad door de geschiedenis van de Nederlandse Valbweging loopt. De arbeiders legden het werk niet neer voor hun plezier, maar wel omdat een koppig en een op winst en nog eens winst belust ondernemer weigerde aan de arbeidende bevolking een menswaardig bestaan te verschaffen.

Strijd, ook dat leert de geschiedenis van de vakbeweging, is geen doel op zichzelf, maar een middel om betere levensverhoudingen voor de arbeidersklasse te veroveren.

Zo wisselde de openlijke strijd, de staking, zich af door overleg. Maar evenmin als het hanteren van de staking een doel op zichzelf is, evenmin is dat het geval met het overleg. Overleg is een andere vorm van strijd. Overleg ontleent zijn waarde aan de strijdvaardigheid van de arbeidersklasse. Overleg dat niet gedragen wordt door de strijdvaardige vakbeweging, deert het ondernemersdom niet. Overleg is een andere vorm van strijd, dan het stakingswapen. ook dit leert ons de geschiedenis van de vakbeweging.

Vele malen mislukte het overleg en werden de arbeiders genoodzaakt naar het stakingswapen te grijpen, alweer niet omdat ze dat zo plezierig vonden, maar wel omdat ze daartoe gedwongen werden door de maatschappelijke nood waarin ze verkeerden.

En deze maatschappelijke nood spruit voort uit de verhoudingen waaronder wij leven. Het ondernemersdom heeft sinds het ontstaan van de Vakbeweging nog niets van zijn grondslagen prijsgegeven. Nog altijd, en vandaag meer dan ooit, streeft het naar grote winsten ten koste van h t levenspeil der arbeidende bevolking.

En zoals in de dagen van A. Kuijper, is de aanval van de reactie niet alleen op het levenspeil van de werkers gericht, maar tevens en tegelijkertijd op de vakbeweging. De reactie van vandaag poogt de vakbeweging zijn strijdvaardig karakter te ontnemen, poogt de grondslagen van de vakbeweging, die door de arbeiders in m oeizame strijd zijn verworven, aan te tasten.

De Vakbeweging,- dat is de zelfstandige organisatie van de arbeiders, die tot taak heeft de sociaal-economische belangen van de werkers te behartigen

De vakbeweging kan deze taak slechts dan volledig vervullen, wanneer de arbeiders het recht bezitten vakverenigingen te vormen naar eigen inzicht, wanneer de arbeiders het recht bezitten deze vakverenigingen in te zetten bij hun streven naar betere levensverhoudingen, wanneer de vakverenigingen het recht bezitten zelfstandig hun houding te bepalen, met name inzake de vraagstukken van loon-en andere arbeidsvoorwaarden.

En het zijn deze rechten en vrijheden, die door het wetsontwerp publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie word n aangetast of over boord gesmeten. Niet de rechten van deze of gene vakcentrale, maar de rechten en vrijheden van de vakbeweging in al zijn verscheidenheid.

Het Wetsontwerp publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie is een aanval op de Vakbeweging, zoals deze zich in zijn rijke geschiedenis heeft ontwikkeld.

Daarom vindt dit congres plaats, daarom richten wij ons vandaag en morgen tit Werkend Nederland, tot de arbeidende bevolking met de oproep.

VERDEDIGT DE VAKBEWEGING!!

Ondanks, dat in de brochure "Werkend Nederland"verdedgt de Vakbeweging", een vrij nauwkeurig overzicht van de Wetsontwerpen "Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie" en "Ondernemingsraden" is gegeven, willen wij de inhoud van beide wetten nog een s samenvatten.

De voorgestelde publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie zal het Gehele Nederlandse bedrijfleven omvatten, d.w.z. alle productiemiddelen, zoals fabrieken, scheepswerven, transportwezen enz. alsook handelsmaatschappijen banken, warenhuizen, kortom alle technische en organisatorische middelen, die nodig zijn voor het vervaardigen en aan de man brengen van goederen en het verrichten van diensten.

De regering is verder voornemens lagere organen in te stellen, die onder de algemene bedrijfsorganisatie zullen functioneren en delen van het bedrijfs leven zullen omvatten.
Deze organen heten bedrijf en productieschappen. De bedrijfschappen zullen b.v. de gehele houthandel, de gehele meubelindustrie, de gehele kleinhandel op het gebied van woninginrichting, omvatten, enz.(z.g. horizontale organisatie).

De productschappen vatten groepen van ondernemingen samen, die ten aanzien van een bepaald product de grondstoffen leveren, die deze verder bewerken en die het product verkopen, b.v. houtinvoer houthandel, houtzagerij, meubelfabrieken. meubelmagazijnen en meubelhandel.

Een ander voorbeeld is invoer van ruwe grondstof voor textielgoederen, spinnerijen, weverijen, confectiegoederen en winkeliers in textielgoederen.

Tot zover is alles nog weinig verontrustend. Over de structuur van de organisatie maken wij ons niet al te veel zorgen. Dit is immers niet het belangrijkste.

Hij die een drankje moet slikken, zal niet in de eerste plaats kijken naar de vorm van het glas. Van hem is van doorslaggevende betekenis de inhoud van het glas en in dit verband ook de bereiders van de drank, vooral wanneer je ook zeker vermoeden hebt, dat het leven in de waagschaal wordt gesteld. In dit geval het leven van de vakbeweging.

Vandaar, dat we niet lang zullen stilstaan bij de vorm van de algemene Bedrijfsorganisatie, het glas, maar ons verder bezig houden met de inhoud, het drankje, Deze inhoud wordt bepaald door de wijze waarop de besturen van de organen der algemene bedrijfsorganisatie worden samengesteld, alsmede door hun bevoegdheden.

De Sociaal-Economische raad, het bestuur van de Algemene Bedrijfsorganisatie, bestaat uit ten minste dertig en ten hoogste uit vijfenveertig leden. Een derde van de leden wordt door de overheid benoemd, een derde door de werknemers en eenderde door de werkgeversorganisaties.

In de bedrijfsschappen zullen werknemers en werkgeversorganisaties ieder evenveel leden mogen benoemen, tenzij bij afzonderlijke wet anders is bepaald. De regering heeft echter nadrukkelijk in de memorie van Toelichting verklaard, dat het niet noodzakelijk is dat in de productschappen, waar overwegend economische aangelegenheden worden behandeld, evenveel werkgevers als werkgeversvertegenwoordigers zitting hebben.
De betrokken Minister beslist welke organisaties ledenvoor de besturen van de bedrijfsorganisatie mogen aanwijzen. Om hiervoor in aanmerking te komen. moeten deze organisaties "representatief" zijn, zoals dat met een mooi woord heet.

Wanneer is een vakorganisatie representatief, d.w.z. geschikt om de belangen van de arbeiders, die hij verenigt. te behartigen?. Het wetsontwerp spreekt daarover met geen letter. Wel wordt er gezegd, dat een Koninklijke goedkeuring niet voldoende is. Daarnaast moet de vakorganisatie nog "representatief" zijn.

Zo was het ook in Italië van Mussolini, zo is het in Spanje, zo is het in Portugal, zo is het in een reeks van landen waar de reactie een ware terreur tegen de arbeidersklassen en zijn organisaties heeft ontketend. Zo is het in de landen, waarvan het W.V.V. in zijn jomgeste rapport aan de U.N.O. ~~zegt~~,dat ook de goedkeuring van Kupers wegdraagt, zegt, dataldaar (ik citeer letterlijk):
" de vrije vakbeweging wordt onderdrukt, stakingen buiten de wet gesteld, de doodstraf wordt ingevoerd voor het deelnemen aan stakingen, de werkelijk democratische vakbonden onwettig worden verklaard en vervangen door vakorganisaties, die een gewillig werktuig zijn in de handen van de reactie en zijn regeringen".

Zo is het in alle landen waarde arbeiders het recht missen zich te laten vertegenwoordigen door de vakorganisaties die zij geschikt achten. Zo is het in de landen wær niet de arbeiders beslissen welke organisaties hun belangen moeten vertegenwoordigen, maar de man aan de top. Binnen het raam van de voorgestelde r.B.O. is dit in ond land de betrokken minister, zoals het eens Mussolini in Italië was en ook thans nog in andere landen nog vele dictatørs zijn.

Doch laat de regering en diegenen die haar steunen, begrijpen dat de Nederlandse werkers geen methoden van het Fascisme dulden. Zij zullen zich daartegen even hardnekkig verzetten, als zij dat deden tegen de maatregelen van Mussert, Woudenberg en Seyss-Inquart.

Ons standpunt is, dat alle organisaties, die door de arbeiders worden geschapen en niet op enigerlei wijze in strijd zijn met de grondwet, krachtens hun bestaan ende wil van de werkers de gelegenheid moeten hebben de belangen van deze werkers overal te vertegenwoordigen wær deze belangen aan de orde komen.

Maar er zijn in de rubliekrechtelijke Bedrijfsorganisatie maer gevaren, die de arbeidersklasse, ja, die ons gehele volk bedreigen: In art. 2 van het wetsontwerp is de bedrijfsorganisatie n.l. de volgende taak toegedacht.

"De Algemene Bedrijfsorganisatie heeft tot taak een "het belang van het Nederlandse volk dienende werkzaamheid van het bedrijfsleven te bevorderen, alsmede het belang van het bedrijfsleven en de daartoe behorende personen te behartigen".

Het klinkt nogal onschuldig en op het eerste gezicht lijkt het, dat de bedrijfsorganisatie een schone taak heeft te verrichten. Het belang van het Nederlandse volk zal worden behartigd: De werkzaamheid van het ~~Nederlandse-Volk~~ bedrijfsleven zal worden gediend en ook de belangen van de tot het bedrijfsleven behorende personen worden niet vergeten.

We hebben ons echter af te vragen, of het belang van het Nederlandse volk in overeenstemming is met het belang van het bedrijfsleven, of anders gezegd, is ons huidig maatschappelijk bestel in overeenstemming met het volksbelang?
Wij leven namelijk in een kapitalistische maatschappij. De productiemiddelen die het bedrijfsleven vormen, zijn in handen van enkelingen, zijn particulier bezit. Het aanwnden van dit bezit, het maken dus van kleding en schoeisel, het bouwen van schepen en huizen, het produceren van levensmiddelen, enz. doen deze enkelingen niet uit edele gevoelens voor hun medemensen, maar uit zucht naar winst en nog eens winst. Dat het produceren van deze goederen, tevens in de menselijke behoeften voorziet, is voor de bezitters van het productie apparaat een, zij het dan ook noodzakelijke bij~~een~~komstigheid. M.a.w de behoeften van het Nederlandse volk door een klein groepje lieden geexploiteerd.

Het kan op geen tegenspraak stuiten, dat het belang van het Nederlandse Volk niet gediend wordt door het winststreven van een handjevol kapitalisten Dit belang vereist, een werkzaamheid van het bedrijfsleven, die in het begin is gerichtap de behoeften van ons volk. Dan, maar ook dan alleen, kan er sprake zijn van een het belang van het Nederlandse Volk dienende werkzaamheid van het bedrijfsleven.

Als voorstanders ener instelling ener behoeftevoorziening stellen wij ons bij maatschappelijke hervormingen dan ook de vraag: gaat deze hervorming in de door ons gewenste richting, dus in de richting van het volksbelang of bevordert de hervorming het ondernemers belang? Zal het niets-ontziende winststreven, dat reeds zoveel ellende en armoede heeft veroorzaakt en nog elke dag teweeg brengt, worden weggevaagd of zal dat streven worden versterkt?
Om tot een voor het volk dienende werkzaamheid van het bedrijfsleven te komen, is nodig, dat de beschikkibgsmacht en waar nodig de eigendom der productiemiddelen, d.i. het bedrijfsleven , in handen van de gemeenschap worden gelegd, dat is in handen van het Nederlandse Volk.
Ook het N.V.V. geeft in zijn statuten te kennen, dat het een dergelijke maatschappij voorstaat. Daarin lezen we, (en ik citeer letterlijk):
"De beschikkingsmachten, waar nodig ook de eigendom der productiemiddelen, moeten in handen der gemeenschap worden gelegd."

Gaat de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie in deze richting? In geen geval.
De eigendom van de productiemiddelen wordt door het betreffende wetsontwerp in genen dele aangetast. Evenmin is er ~~generlei~~ enigerlei sprake van de beschikkingsmacht in handen van de gemeenschap te leggen.

Weliswaar hebben de organen van de algemene bedrijfsorganisatie, naast werkgevers- ook werknemersvertegenwoordigers zitting, maar in werkelijkheid beslissen de ondernemers, daar deze ald regel in de meerderheid zijn. Waar dit niet zo is, hebben zij toch als bezitters een economisch overwicht en de ruggesteun van de regering - hun regering.
De voorgestelde Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie zal dan ook niet het belang van het Nederlandse volk dienen, zoals het Wetsontwerp bedriegelijk belooft, maar uitsluitemd dat van het groot-kapitaal.

Deze belangenbehartiging vanhet groot-kapitaal door de voorgestelde P.B.O. heeft eveneens verregaande en noodlottige gevolgen voor de volksinvloed op de werkzaamheid van onze parlementaire instellingen. Het gehele wetsontwerp vertoont n.l. een pijnlijke gelijkenis met de corporatieve opbouw van de voormalige fascistische staat Italië en de huidige fascistische staten Spanje en Portugal. Mussolini dicteerde in de Italiaanse grondwet, dat het gehele maatschappelijk leven van dat land geleid moest worden vanuit een aantal corporaties, die wat de samenstelling betreft vrijwel overeenkomen met de schappen van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie, zoals deze thans wordt voorgesteld. Deze corporaties werden bestuurd door ondernemers en naar het oordeel van Mussolini, representatieve vakverenigingsvertegenwoordigers, terwijl de aldus bestuurdecorporaties wetten uitvaardigen, die van beslissende invloed waren voor het gehele volk, terwijl dit volk op generlei wijze in staat was zijn invloed te laten gelden.

Ziehier het paradijs van wijlen Mussolini en van Franco, de Spaanse Hitler. Ook de organen van de thans in ons land voorgestelde Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisaties worden met verordende bevoegdheid bekleed. D.w.z. de besturen van deze organen, op de samenstelling waarvan geen ander invloed heeft dan de man aan de tpp, de betrokken ministers hebben de bevoegdheid de verordeningen te maken, op overtreding waarvan st straffeb zijn ingesteld, zonder dat de betrokkenen ook maar enigerlei invloed op de samenstelling van deze bestueren kunnen uitoefenen. De door het volk gekozen parlementaire instellingen verliezen, omdat ook deze geen doorslaggevende invloed inzake de ze verordeningen kunnen laten gelden, meer en meer aan betekenis. In dit licht is het instellen van de Pybliek-

rechtelijke

Bedrijfsorganisatie een aanranding van de huidige democratie en een gang naar de corporatieve maatschappij van Mussolini. Dit is dan ook de reden waarom de Katholieke reactie, met Romme in de voorste gelederen, zo hartstochtelijk op een snelle instelling van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie aandringt.

Laten dit vooral de arbeiders, georganiseerd in het N.V.V., weten. Hun besturen hebben, door aan het tot stand komen van dit Wetsontwerp mee te werken, eigen beginselen verzaakt en steun verleend aan de doeleinden die Romme c.s. nastreven.

Laten de arbeiders van het N.V.V. hun bestuurders tot de orde roepen, en wel zo snel mogelijk!
Tenslotte het derde deel van de taak, die de P.B O. is toegedacht. n.l. het behartigen van het belang van de tot het bedrijfsleven behorende personen, d. z.g. bedrijfsgenoten, dat zijn de ondernemers en arbeiders. De belangenbehartiging van deze bedrijfsgenoten moet door een orgaan worden behartigd bij verordening, zonder dat de vakbeweging, d.w.z. zonder dat de arbeiders door middel van hun Vakorganisaties hierop enige invloed kunnen uitoefenen.

De organisaties die als ondergeschikt door de Minister worden aangemerkt niet, maar evenmin de organisaties, die representatief zijn ~~bovendien niet~~bevonden niet. De bestuurders van de Publiekrechtelijke organen moeten n.l. hun werkzaamheid verrichten zonder last of ruggespraak met de organisaties waaruit zij zijn voortgekomen.

Belangrijk is voor ons in dit ~~geval~~verband vooral over welke arbeidersbelangen de organen der Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie moeten beslissen.
De ontwerp-wet geeft daarop geen rechtsstreeks antwoord, doch de voorgeschiedenis, die hieraan is verbonden, vertelt ons op dit punt meer.
Op 24 Januari 1947 werd door de Minister de zgn. "Commissie van der Ven" geinstalleerd, bestaande uit vertegenwoordigers van de Stichting van de Arbeid, enige regeringspersonen en een aantal ambtelijke leden. Deze commissie had tot taak over de toekomstige bedrijfsorganisaties advies aan de regering uit te brengen. Het wetsontwerp, zoals we dat hier bespreken, steunt op dit advies. Voor de samenwerkende vakorganisaties namen in deze commissie zitting: A.C. de Bruijn, H.J. de Kuiper (K.A.B.) F.P.Fuykschot, M.Ruppert)C.N.V.), G.Joustra, H.Oosterhuis en A. Vermeulen (N.V.V.).
In de ontwerp-wet van de commissie wordt voorgesteld om de schappen bij verordening o.a. vast te stellen:

a. de arbeidsbemiddeling, de aanstelling en het ontslag van personeel;
b. de vakscholing;
c. de lonen en andere arbeidsvoorwaarden,

Vooral bij dit laatste punt de lonen-en andere arbeidsvoorwaarden moeten wij stilstaan. Het bij de verordening vaststellen van lonen en andere arbeidsvoorwaarden door organen, waarop de vakbeweging geen enkele invloed kan uitoefenen, daar de arbeidsvertegenwoordigers niet op last van hun organisaties mogen handelen, noch met deze ruggespraak houden, is aanvaardbaar. Het opnemen van lonen en andere arbeidsvoorwaarden in het kader van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie draagt thans, daar de Heren Vermeulen, Juostra en Oosterhuis, hiertegen niet geprotesteerd hebben, in tegenstelling tot vroeger de goedkeuring weg van het N.V.V.bestuur, Het prijsgeven van het vroegere standpunt wordt bevestigd door het N.V.V. rapport, dat na de bevtijding over deze materie is verschenen. Hierin wordt gezegd, dat de vraag of arbeidsvoorwaarden van de regeringen, welke het Publiekrechtelijk Bedrijfsorgaan tot stand zal moeten brengen, uitdrukkelijk zijn uitgesloten.

Aanleiding is op deze uitzondering terug te komen.
Als motief voor deze koerswijziging wordt verwezen naar de planmatige politiek, zoals die door het N.V.V. en door de Stichting van de Arbeid is voorgestaan.
Voor het N.V.V. bestuur is het thans de gewoonste zaak van de wereld om de werknemers in het bedrijf te binden aan arbeidsvoorwaarden, die niet hun instemming hebben, Opnieuw een buiting van het N.V.V. bestuur naar Romme c.s., die er nimmer voor gevoeld hebben de vakbeweging een zelfstandige plaats te geven.
De regering heeft deze verregaande suggestie van de commissie v.d.Ven nog niet overgenomen, maar geeft in de memorie van Toelichting blijk, hiervan een warm voorstander te zijn. Wat dat betreft is de regering handig. Het nemen van voor de arbeidersklasse ongunstige maatregelen geschiedt altijd bijnstukjes en beetjes. Zij verkent eerst het terrein en wanneer ze tot de ontdekking komt, dat het wel gaan zal, worden druppelgewijs de verslechteringen ingevoerd. Deze sluippolitiek der regering kennen we zo langzamerhand. Let maar eens op hoe prijsverhogingen worden aangekondigd. Enige dagen tevoren zegt zij, dat het leven goedkoper zal worden of kondigt enkele prijsverlagingen aan van producten, die de arbeiders niet kopen. Al spoedig komt de kater en krijgen de werkers prijsverhoging in te slikken, die een flinke verlaging van het levenspeil betekent.
Doch de arbeidersklasse is niet achterlijk, Zij doorziet de bedoeling van de regering.

De arbeiders weten en zullen steeds duidelijker weten, dat het bij verordening vaststellen van lonen en andere arbeidsvoorwaarden, de overtreding waarvan straf is gesteld , de zelfstandigheid van de vakbeweging aantast. Deze arbeidsvoorwaarden behoren tot de competentie van de vakorganisaties en wij zullen en mogen niet dulden, dat de regering ook op dit gebied verder gaat.

Het onttrekken van de lonen en andere arbeidsvoorwaarden aan de vakbeweging is een principiele aantasting van het stakingsrecht. Het houdt immers in, dat het stakingswapen, een grondwettelijk middel van de arbeidersklasse om naar betere levensverhoudingen te streven, een middel dat zovele malen in de geschiedenis van de vakbeweging ingezet moest worden, buiten de wet wordt gesteld.
Dit wordt niet met zoveel woorden gezegd, omdat staken formeel niet verboden is. Maar wanneer de vaststelling van srbeidsvoorwaarden tot de bevoegdheden van de Publiekrechtelijke organen wordt gerekend, zal het stakingswapen krachteloos worden gemaakt. De werkers zullen het recht weliswaar nog bezitten om het werk neer te leggen, doch de mogelijkheid om hierdoor resultaten te bereiken, tracht de reactie te verhinderen door de decreten van de Publiekrechtelijke organen die dan ook de officiële goedkeuring zullen hebben van de door de representatieve werknemers organisaties aangewezen ~~hebben~~.leden.
Wij zijn er echter van overtuigd, dat de arbeiders, of ze nu lid van het N.V.V. of van de E.V.C., van de K.A.B. of van het C.N.V. zijn, onder geen enkele voorwaarden het stakingsrecht zullen prijsgeven. A.Kuijper is het niet gelukt, Seyss-Inquart is het niet gelukt en nog minder zal het Romme en zijn vrienden gelukken.
De arbeiders wensen niet te staken om het staken. Zij zijn te allen tijde bereid hun gerechtvaardigde verlangens door middel van overleg te verwezenlijken. Maar evenmin als staking een beginsel is, kan ook dit overleg een doel op zichzelf zijn. Beide, zowel het neerleggen van de arbeid, als het plegen van overleg, zijn slechts middelen om verder liggende doeleinden te bereiken, n.l. het scheppen van menswaardige levensverhoudingen voor de werkende klasse.

Maar als alle andere middelen falen, dan moeten de werkers het recht hebben het stakingswapen in volle vrijheid te hanteren om zodoende hun eisen kracht bij te zetten.

Om nimmer zo ver te komen, dat in ons land het stakingsverbod wordt afgekondigd, is nodig dat, de werkers zich tegen de invoering van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie te weer stellen.
De mijnwerkers gaven het goede voorbeeld. In de mijnen weet men n.l. langzamerhand wat de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie in de practijk betekent, omdat hier reeds een zekere vorm van Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie bestaat.

Als toporgaan der bedrijfsorganisatie in de mijnen is ingesteld de Mijn Industrie Raad. Evenals dit het gevak is bij de Sociaal Economische Raad. het toporgaan van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie, hebben de ondernemers in deze raad zo goed als alles voor te zeggen.
Tot de taak van M.I.R. behoort niettemin (bij de taak van de Publiekrechtelijke organisatie is het zelfde smoesje verzonnen!) "Het bevorderen van de sociale zekerheid der bedrijfsgenoten".

Hoe het met deze sociale zekerheid is gesteld, kunnen de mijnwerkers vertellen. Ongunstige pensioenregeling willekeur en slechte sociale voorzieningen zijn het resultaat van deze M.I.R.
De directies der mijnen ging dit alles nog niet ver genoeg en achtten het nodig, dat enige maanden geleden het vooroorlogse jaagsysteem in de mijnen werd ingevoerd. Toen bleek de werkelijke betekenis van de M.I.R. en de toekomstige P.B.O. voor de ondernemers. De organisatiebestuurders kwamen in mindere en meerdere mate tegenover de arbeiders te staan, die niet bereid waren de parolen van de M.I.R. op te volgen en zich door middel van staking tegen het pijler-accoord verzetten.

Moedig hebben de Kopmels de strijd gestreden. Hun strijd was betekenisvol.

Waarover wij hier vandaag beraadslagen, n.l.:
Hoe zullen wij
de vrijheid van de vakbeweging,
de rechten van de vakbeweging,
de zelfstandigheid van de vakbeweging,

verdedigen, daarop gaven zij het juiste antwoord, door metterdaad de strijd voor betere levensverhoudingen te voeren, en wel in EENDRACHT EN SAAMHORIGHEID,

Dit Congres zal de juistheid van optreden der Katholieke mijnwerkers moeten bevestigen en de reactie duidelijk maken, dat geen "loonsverordeningen" in staat zijn de arbeidersklasse van de strijd voor hun dagelijks brood af te houden.

De arbeidersklasse wenst vrijheid van organisatie en vereniging en is bereid de vakbeweging als een kostbaar kleinood te beschermen en te verdedigen.

Congres,

Volgens het wetsontwerp op de "ondernemingsraden" is het hoofd of de bestuurder van een onderneming, waarin 25 of

meer werknemers werkzaam zijn, verplicht een ondernemingsraad in te stellen op een door de regering te bepalen tijdstip.
Op welke wijze wordt deze samengesteld en welke zijn de bevoegdheden van dit lichaam ?
De directeur van de onderneming is uit hoofde van zijn functie, voorzitter van de ondernemingsraad. Deze wordt dus niet door het personeel gekozen.De overige leden van de ondernemingsraad worden uit en door de betrokken werknemers gekozen, waarbij zowel voor het kiesrecht, als voor de verkiesbaarheid leeftijdsgrenzen zijn gesteld.

Wat betreft de candidaatstelling gaat ook dit wetsontwerp uit van de gedachte,dat zulks dient te geschieden door "representatieve",d.i. geschikte vakbonden.In bepaalde gevallen kunnen ook de arbeiders, die in deze geschikte vakbonden zijn georganiseerd,candidaten stellen. Eén en ander wordt geregeld door een zgn. bedrijfscommissie, die niet door de arbeiders wordt gekozen, maar ook weer samengesteld wordt door representatieve organisaties.

Tenslotte heeft voor alle zekerheid de voorzitter-directeur de bevoegdheid om gestelde candidaten af te voeren en leden van de Ondernemingsraad voor schorsing voor te dragen. Aldus wordt met zorg de ondernemingsraad samengesteld.

En thans onze bezwaren.
Deze gelden allereerst de bepaling, dat de directeur, omdat hij directeur is, voorzitter van de ondernemingsraad wordt. Ook deze dient uit en door het personeel gekozen te worden. Gebeurt dit, wij zijn er van overtuigd, dat zeer weinig directeuren of bazen gekozen zullen worden voor deze functie. En dat zegt reeds genoeg.

Voorts zijn we van oordeel, dat leden van de ondernemingsraad zonder meer uit en door het personeel gekozen moeten worden,ongeacht van welke vakbeweging de betrokkenen lid zijn.

Ons bezwaar geldt in niet mindere mate de bevoegdheid van de zgn. bedrijfscommissies om leden van de ondernemingsraad in hun functie te schorsen. Wij staan op het standpunt, dat leden van de ondernemingsraad niet anders geschorst mogen worden, dan door de arbeiders, die zij vertegenwoordigen..
En tenslotte de bevoegdheid van de ondernemingsraad.
De raad mag een reeks van klachtwn, bezwaren en opmerkingen van het personeel behandelen. Maatregelen nemen, die aan de wensen van het personeel voldoen, mag de raad niet.

Evenzo is het gesteld ten aanzien van het plegen van overleg over het vaststellen van vacantietijden, werkroosters, ploegendiensten en schafttijden.
Ook mag de raad adviseren en voorstellen doen omtrent maatregelen, die tot verbetering van de technische en economische gang van zaken in de onderneming kunnen bijdragen.
Ook hier zien wij, dat concrete besluiten de ondernemingsraad worden onthouden.
De ondenemingsraad mag behandelen, mag overleggen plegen, mag adviseren en mag voorstellen doen. Mag praten en nog eens praten.

Waarom de bevoegdheid nie t verder gaat, spruit voort uit de bepaling, dat de onderne mingsraad de zelfstandige functie van de onderneming mœt erkennen en dus eerbiedigen.
Wat betekent dit ?
Dat de ondernemingsraad geen greintje medenzeggenschap bezit. De zelfstandige functie van de ondernemer erkennen en eerbiedigen is in strijd met elke vorm van medezeggenschap. Medezeggenschap heeft tot voorwaarde, dat aan de onderneming een maatschappelijke functie wordt toegekend, d.w.z. een functie, die gericht is op het dienen van het volk.
Nu dit niet het geval is in het wetsontwerp betreffende het instellen van Ondernemingsraden, verklaren de opstellers zich nadrukkelijk voorstanders van een kapitalistische productiewijze. Van sommigen verbaast het ons niet.We wisten dat. Maar wat te zeggen van de 2e voorzitter van het N.V.V., de heer Oosterhuis, die mede de regering in deze zin adviseerde ?
Niettemin wordt dit alles ons van de zijde van het N.V.V.-bestuur voorgedragen als "Medezeggenschap-Nu". Wat betekent het echter in werkelijkheid ? Laten we eens een voormalige bestuurder van het N.V.V. aan het woord laten. In de "Vakbeweging" van April 1930 schreef van Meurs:
"Het principiële verschil tussen het bedrijfsradenstelsel van de R.K. en de moderne arbeidersbeweging wordt gelt in de grondslagen van de beide stelsels van bedrijfsraden. De R.K. wensen een bedrijfsradenstelsel, dat de instandhouding van het privaatbezit bevordert, de moderne arbeidersbeweging ziet voor bepaalde gebieden in de voortbrenging bedrijfsorganisatie als noodzakelijke voorwaarde om tot socialisatie te kunnen komen, dus een voortbrenging op de grondslag van gemeenschapsbezit."

Zo zien we, dat ook het wetsontwerp betreffende het instellen van ondernemingsraden,volkomen de beginselen van Romme dekt.
Het erkennen van de zelfstandige functie der werkgever in het proces van voortbrenging, is het in beginsel huldigen van het privaat-bezit, gelijk dit van katholieke zijde wordt gedaan.
Het N.V.V.-bestuur heeft blijkbaar zijn streven naar gemeenschapsbezit van de productiemiddelen opgeheven en braaf aanvaard, wat Romme dicteert.
De leden van het N.V.V. zijn hiervan, evenals dit het geval is met de houding van het N.V.V.-bestuur inzake de P.B.O., zoveel mogelijk onkundig gelaten.
Dit bestuur ontwijkt blijkbaar angstvallig een diepgaande bepsreking over deze voor de arbeidersklasse zo gewichtige vraagstukken. Het zal daarom zaak zijn, dat dit congres de leden van het N.V.V. alarmeert en hen oproept trouw te blijven aan de strijd voor een waarlijke medezeggenschap.
Om deze te bereiken, is het noodzakelijk, de bestaande kernen met hand en tand te verdedigen en strijd voeren om deze nieuwe en uitgebreider bevoegdheden te geven. In de fabrieken en ondernemingen, waar deze kernen nog niet bestaan, moeten zij worden gevormd.Het is het beste antwoord, dat de arbeidersklasse op de voorgestelde ondernemingsraden kan geven.
Tenslotte de vraag: waarom de regering en zijn steunpilaren juist nu met deze P.B.O. en het wetsvoorstel, inhoudende regelen tot het instellen van Ondernemingsraden op de proppe komt. Het antwoord is niet ver te zoeken.

Vanaf de bevrijding gaan de arbeiders gebukt onder de loonstop, die trouw bewaakt wordt door het College van Rijksbemiddelaars, die in werkelijkheid loondictators zijn en als zodanig de weg geplaveid hebben voor "loonverordeningen" van de P.B.O. Terwijl de lonen door de stop laag zijn gehouden, stegen de kosten van het levensonderhoud met de regelmaat van een uurwerk en daalde als gevolg hiervan de koopkracht van de lonen.
In dit verband klaagt de "Volkskrant" van enke le dage n geleden, dat het prijsgedoe de spuigaten uitloopt. Na er op gewezen te hebben, dat de suiker aanstonds 15 cent per kilo in prijs stijgt, de witte bonen van 40 op 80 cent per pond zijn gekomen, de capucijners zelfs F.1.- per pond doen, de bloem met 6 ct per kilo wordt verhoogd, de rijst een gepeperde sprong maakt van 25 op 50 ct. en de schoenen ongemerkt over de gehele linie duurder worden, eindigt dit blad met de verzuchting, dat het tijd wordt, dat de huisvrouw ook eens een gil geeft. Wanneer een regeringsblad, als de "Volkskrant" is, reeds tot deze ontboezeming moet komen, (kennelijk bedoeld om bij de arbeiders in het gevlei te geraken), terwijl het zelf verantwoordelijk is voor de miserabele toestand waarin de werkers verkeren dan loopt het méér dan de spuigaten uit. Dit wordt ons duidelijk, wanneer we kennis nemen van de plannen van de regering, zoals die uit de jongste millioenennota blijken.
Voor volkshuisvesting en woningbouw is maar liefst 182 millioen minder uitgetrokken dan het vorige jaar. Deze vermindering, zo stelt de regering zich voor, moet opgevangen worden door aantrekken van particulier kapitaal. Dit betekent echter onvermijdelijk huurverhoging, daar de kapitaalbezitter niet voor niets hun geld in huizen steken, die bij de tegenwoordige bouwkosten en thans geldende huren, geen winst oplveren. De subsidies op lvensmiddelen en verbruiksgoederen zullen worden afgeschaft of verminderd, met als gevolg verdere prijsve rhoging, die in totaal een bedrag van 237 millioen zullen uitmaken.

Wanneer aanstonds de wet op het instellen van bedrijfspensioenfondsen aangenomen wordt, zullen vele arbeiders 2 % van hun inkomen aan premie moeten betalen. In ruil daarvoor krijge n zij bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd, ongeveer F.10.- pensioen per week. Dit is echter een wissel op de toekomst, waarmee vandaag de bakker en de kruidenier nie t betaald kunnen worden.
Naast deze pensioenwet behandeld de Tweede Kamer een wetsontwerp inzake de verplichte verzekering tegen de gevolgen van onvrijwillige werkloosheid. Ook hiervoor moeten de arbeiders aanstonds ruim 2% van hun loon bijdrage n.

Ja, het loopt de spuigaten uit. Ja, het wordt hoog tijd, dat de huisvrouwe een gil geven.
Met gillen alleen komen we er echter niet. De arbeidersklasse van Nederland, de Nederlandse vakbeweging, en allen voor wie het de spuigaten uitloopt, die nen hun gerechtvaardigde verlangens kenbaar te make n en voor de verwezelijking daarvan onverpoosd, volhardend en strijdvaardig op de brès te staan.

De angst van het ondernemersdom voor deze strijdvaardigheid, het voorneme der regering om het levenspeil van de arbeidende bevolking drastisch te verlagen, is het antwoord op de vraag, waarom deze P.B.O. in het leven wordt geroepen.

Het aantasten van de vakverenigingsvrijheden en - rechten,

Het bij verordening vaststellen van loon- en andere arbeidsvoorwaarden op overtreding waarvan straffen zijn gesteld, is voor het groot-kapitaal voorwaarde tot het stagneren van de woningbouw, is voorwaarde tot het stelen van ons dagelijks brood, het brood uit de monden van onze vrouwen en kinderen !

-o-

Waarom poogt de reactie het brood uit onze monden te stelen en het levenspeil van de werkers te verlagen ? Waarom wordt de volkshuisvesting en woningbouw verwaarloosd ? Omdat de reactie zijn eigen, aan de arbeidersklasse en het volk vijandige, doeleinden nastreeft. Ook dit blijkt uit de millioenen nota. Nagenoeg 40% van de begroting voor het volgende jaar is bestemd voor leger, vloot en het onderhouden van de strijdmachten in Indonesië. De kosten van het militaire bondgenootschap van Engeland, Frankrijk, Luxemburg, België en Nederland worden betaald met het zweet van jullie, worden betaald met het levensgeluk van de arbeidersklasse, gaat ten koste van het levenspeil der Engelse,Franse,Luxemburgse,Belgische en Nederlandse arbe idersklasse. Dit militair bondgenootschap staat onder leiding van het groot-kapitaal van Amerika, hetzelfde Amerika, dat zegt West-Europa economisch op de been te willen helpen met het zgn.Marshallplan.

Maar het wordt bij de dag duidelijker - en wij blijven slechts bij de feiten - die voor ieder waarneembaar zijn, dat de Marshall-hulp de Italiaanse arbeiders de fabrieken uitdrijft en de werkeloosheid daar met de dag toeneemt, dat de lonen van de Franse arbeiders verre beneden het waanzinni gestegen prijspeil blijven, dat in de West-Europese landen het leve nspeil van de werkende bevolking met de dag slechter wordt, dat in Engeland ministers tot het volk spreke n - niet over de noden, die het beroeren, maar wel om de zonen van dat volk uit te nodigen, zich opnieuw in het soldatenpak te steken.

En in Nederland bestaat de begroteing voor nagenoeg 40% uit posten voor oorlogsdoeleinden. Dit zijn de doeleinden van de reactie, want het volk van Nederland, de volkeren van West-Europa, de volkeren van de wereld, willen geen oorlog. Zij willen vrede en brood. De vijanden van de vrede willen oorlog en sluiten daartoe, als de voorteke nen niet bedriegen, zelfs militaire verdragen met Franco, de Spaanse Hitler.

Maar de arbeiders van West-Europa laten zich niet van de vredesweg afbrengen. In toenemende mate sluiten zij de gelederen en strijd voor het dagelijks brood. Wij zien dit vooral in Frankrijk en Italië.

Maar ook in ons land zijn alle voorwaarden aanwezig om met succes deze weg te bewandelen. Onze kapitalisten weten dit. Het is uit angst voor deze wetenschap, dat ze thans pogen de arbeiders te beroven van hun vakverenigingsrechten en -vrijheden. Het is angst voor deze wetenschap, waardoor ze thans pogen de lonen en andere arbeidsvoorwaarden bij verordening vast te stellen. Geen "Loonverordeningen", geen dwangwetten, zijn echter in staat de arbeidende bevolking van de strijd voor betere levensverhoudingen af te houden.

Op welke grondslagen moet deze strijd berusten ?

Elke aanslag op de koopkracht van het arbeidsloon, hetzij door prijsverhoging of anderszins, dient met kracht van de hand te worden gewezen en onverpoosd en eendrachtig gestreefd naar aanpassing van lonen aan de kosten van het levensonderhoud.

Daartoe dient de arbeidende bevolking de vakbeweging te verdedigen tegen het voornemen van de regering om deze tot machteloosheid te doemen in een Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie, die de lonen en andere arbeidsvoorwaarden bij verordening vaststelt, op overtreding waarvan zware straffen zijn gesteld.
Maar dat is niet alles. Nog altijd is de Nederlandse vakbeweging in zich zelf verdeeld. Het is deze verdeeldheid in de vakbeweging die een welkome steun vormt voor de doeleinden van het onderne merdom, een welkome steun vormt voor de doeleinde van de reactie.
In dit verband herinneren wij aan het besluit van de E.V.C. ge nomen in Februari 1947, de eenheid met het N.V.V. tot stand te brengen. Dit besluit heeft sindsdien aan betekenis gewonnen. De gevaren, die het levenspeil van het werkende volk bedreigen, nemen met de dag toe. En het zijn deze gevaren, die ons de plicht opleggen, het vraagstuk van de vakverenigingseenheid met meer kracht dan ooit aan de orde te stellen. Alle beletselen, die de arbeiders in de vakbeweging gescheiden houden, die nen opgeruimd te worden. Welke zijn deze beletselen ? Vraagstukken van tactiek ?
Deze lossen de arbeiders op in de strijd voor hun gemeenschappelijke belangen, mits zij doordrongen zijn van de wetenschap, dat het fundament van elke tactiek moet zijn de vakverenigingseenheid, mits zij maar overtuigd zijn, dat het instandhouden van de verdeeldheid in de vakbeweging, de reactie versterkt in haar voornemen het levenspeil van de arbeidende bevolking opnieuw te verlagen.
Vraagstukken van tactiek kunnen en moge n derhalve geen oorzaken van de verdeelde vakbeweging zijn. Maar wat blijft er dan nog aan beletselen over ?
Het N.V.V.-bestuur wees de fusie met de E.V.C. van de hand. Waarom ?
De E.V.C. zou een communistische organisatie zijn, die niet zelfstandig beslist, maar handelt op aanwijzing van een politieke partij.
Dit argument is uit den treure herhaald, zowel door Romme, als door enige scheurmakers in de E.V.C. Dit afgezaagde argument is een middel van de reactie om de verdeeldheid van de vakbeweging in stand te houden.
Wanneer de trammannen in den Haag, waarvan velen, die 30 en meer jaren trouwe leden zijn van het N.V.V., staken, dan hebben dat de communisten gedaan. Wanneer de katholieke mijnwerkers tegen de invoering van het pijler-accoord in verzet komen, dan hebben dat de communisten gedaan.
Zo is het ook in andere landen.
Wanneer de Franse arbeiders met millioenen zich verzetten tegen de toenemende daling van de koopkracht, dan lezen we ook hier in een aantal bladen, dat het de communisten hebben gedaan.
Maar de arbeiders doorzien dit spelletje meer en meer. Zij weten drommels goed, dat in Frankrijk niet de communisten de prijzen tot een waanzinnige hoogte opvoeren. Zij weten drommels goed, dat het in Frankrijk de reactie is, die het ondernemerdom in het genot van buitensporige winsten stelt ten koste van het levenspeil der Franse arbeiders. En de arbeiders van Nederland weten drommels goed, dat het niet de communisten zijn, die voorgesteld hebben op de begroting voor 1949 nagenoeg 40% voor oorlogsdoeleinden uit te trekken, de subsidies op verbruiksgoederen te verminderen of af te schaffen, de winstmogelijkheden voor het ondernemerdom te verruimen, en de posten voor volkshuisvesting en woningbouw met ettelijke millioenen te verlagen.

Zij die dit op hun geweten hebben, hetzij hier of elders, dat zijn de onruststokers, dat zijn de lieden, die het land ontredderen, dat zijn de lieden, die doeleinden nastreven, welke niet die van de werkende bevolking zijn. Dat is de reactie, hier zowel als in Frankrijk.
Meermalen wordt de Nederlandse arbeidersklasse voorgehouden, dat ze bij hun streven naar loonsverhoging, de Franse toestanden najagen. Het zijn echter niet de arbeiders van Nederland, die de Franse toestanden nastreven maar wel zij, die het levenspeil van het werkende volk pogen te verlagen.
Omdat we de Franse toestanden niet wensen, zeggen we tot de regering, Handhaaf de subsidies op de levensmiddelen want wij willen brood !
Zeggen wij tot de regering, bouwt woningen inplaats van oorlogsvloten, want wij willen behoorlijk gehuisvest zijn. Zeggen wij tot de regering, Bedwing de winsten van het groot-kapitaal, want wij willen leven !
Maar als de regering doof blijft en weigert aan de verlangens van de arbeidersklasse tegemoet te komen, zoals de regering van Frankrijk doof is voor de stem van de Franse arbeiders, wanneer de regering de prijzen opdrijft om de oorlogsuitgaven te bekostigen ten koste van ons levenspeil, zoals de Franse regering dat doet, dan zal de Nederlandse arbeidersklasse naar het voorbeeld van onze Franse kameraden, een andere taal moeten spreken.
De arbeiders van Nederland willen geen Franse toestanden, evenmin als de Franse arbeiders die gewild hebben. In Frankrijk is het de reactie, die de Franse toestanden van lage lonen en hoge prijzen heeft geschapen, zoals het hier de Nederlandse reactie is, die in de jongste begroting de aanval inzet op het levenspeil van de Nederlandse arbeidersklasse !
Het werkende volk komt in verzet, overal waar de reactie het in zijn bestaan aantast. En als het in verzet komt, dan schreeuwt deze reactie van de daken, dat het weer de communisten zijn. Neen, het zijn niet de communisten, die in verzet komen, het is de arbeidende bevolking. En daartoe behoren ook de communisten.
In de vakbeweging dienen de arbeiders als arbeiders met elkaar te spreken. En nu kan men moeilijk beweren, dat de E.V.C. niet uit arbeiders bestaat. Wanneer het N.V.V. -bestuur dan ook beweert, dat ze niet samen wil gaan met de E.V.C., dan betekent dit in werkelijkheid, dat het de eenheid van arbeiders afwijst. En hiertegen dienen alle arbeiders en vanzelfsprekend, in het bijzonder zij, die in het N.V.V. georganiseerd zijn, met kracht op te treden. Met dezelfde kracht als waarmede de arbeidende bevolking op dient te treden tegen de scheurmakers, moeten zij aangepakt worden, die om welke reden dan ook, de verdeeldheid van de vakbeweging in stand houden
Zij die de verdeeldheid van de vakbeweging in stand houden, versterken de reactie in zijn pogen het levenspeil van de arbeidende bevolking opnieuw te verlagen.
Het zal de taak van dit congres zijn , niet alleen de arbeiders van Nederland op te roepen hun levenspeil te verdedigen, de vakbeweging te behoeden voor de gevaren die hem bedreigen door het instellen van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie, in niet mindere mate zal dit congres het vraagstuk van de vakverenigingseenheid met meer kracht dan ooit te voren aan de orde moeten stellen.

Over het hoofd van dit congres heen, zeggen wij tot de arbeidende bevolking van Nederland, Brengt de vakverenigingseenheid tot stand !
Zeggen wij met name tot de arbeiders, georganiseerd in de Uniebonden,
Overtuigt Uw besturen van de noodzaak dezer vakverenigingseenheid.
Staat niet toe, dat deze besturen het tot stand komen van deze vakverenigingseenheid nog langer verhinderen.
Smeedt de eenheid metterdaad op de grondslag van de strijd voor Uw dagelijkse belangen, op grondslag van de verdediging van de vakverenigingsrechten en -vrijheden.
Het materiaaal voor deze eenheid is aanwezig, dat zijt gij, dat is de arbeidende bevolking, dat is het aantal !

De smidse waarin deze eenheid gesmeed kan worden is er, dat is de strijd voor onze dagelijkse belangen, dat is de strijd voor ons dagelijks brood !

Inlichtingendienst
D e l f t
No.733/48.

Delft,16 October 1948.

Volgno.
20 OCT. 1948
AGD 14/7855

B

I.D.Delft heeft de eer U het volgende te berichten:

Op de voorpagina van het dagblad "De Waarheid" van Maandag 11 October 1948,komt een verslag voor van het Demonstratief E.V.C.congres gehouden te Amsterdam,op Vrijdag 8 en Zaterdag 9 October 1948.

Uit dit verslag blijkt dat een katholieke metaalbewerker van een metaalpletterij te Delft,aldaar aanwezig was en o.a. het woord voerde over de eenheidsgedachte na de bevrijding.

Bij onderzoek is gebleken dat:

Adrianus Petrus Nooijen,

geboren te Delft,16 Maart 1900,smid,wonende Dillenburgstraat 12 te Delft,aan de directie van het bedrijf waar hij werkzaam is,n.l. Pletterij v.h.Enthoven en Cie,gevestigd Schieweg 5 te Delft voor Vrijdag 8 en Zaterdag 9 October 1948 had vrij gevraagd inverband met het feit dat hij een congres moest bezoeken.

De Delft is maar een metaalpletterij gevestigd,n.l.bovengenoemde.

Volgens verkregen inlichtingen is Nooijen geen lid van de E.V.C.,wel is hij de eenheidsgedachte in de vakbeweging toegedaan.Hij is enigszins opstandig en ontevreden van aard en laat dit ook wel merken aan buitenstaanders.Zijn naam kwam voorheen in de alhier gehouden administratie niet voor.

I.D.Delft

Aan de Heer Hoofd van de
Centrale Veiligheidsdienst
te
's-Gravenhage

Inlichtingendienst
D e l f t
No.733A/48

47855

Delft, 21 October 1948.

22 OCT. 1948

47984

In aansluiting op het bericht No.733/1948 dd.16 October 1948, betreffende Adrianus Petrus Nooijen, geboren te Delft, 16 Maart 1900, smid, wonende Dillenburgstraat 12 te Delft, bericht de I.D.Delft het volgende:

A.P.Nooijen voornoemd, heeft thans tegenover anderen verklaard, dat hij inderdaad naar het E.V.C.congres op 8 en 9 October 1948 te Amsterdam is geweest.

Hij verklaarde verder, dat hij als belangstellende is gegaan, nadat hij een schriftelijke uitnodiging had ontvangen van de E.V.C.

Het is gebleken, dat Nooijen lid is van een R.K.vakorganisatie.

I.D.Delft

Aan de Heer Hoofd van de
Centrale Veiligheidsdienst
te
's-Gravenhage

17 JUNI 1949
ACD 64353

Notitie.

Voor C VII.
Van B V.

Naar aanleiding van Uw notitie d.d.7-9-48, geagendeerd onder no.45622,kan ik het volgende de berichten:
Het is mij niet mogelijk precies te zeggen aan welk congres door genoemde Franz Dahlem zal worden deelgenomen.
Mogelijk komen hiervoor in aanmerking twee door de E.V.C. in de maand October 1948 georganiseerde congressen,t.w.:
Op 8 en 9 October a.s. te Amsterdam in "Bellevue",ter bespreking van het wetsontwerp inzake de Publiekrechtelijke Bedrijfs Organisatie
of:
Op 21,22 en 23 October a.s.te Amsterdam het Statutair oprichtingscongres van de B.N.B.P. (Bond van Nederlands Overheids Personeel) uit de Bedrijfsorganisatie Nederlands Overheids Personeel van de E.V.C..
Enkele krantenknipsels op het eerstgenoemde

congres betrekking hebbende, worden hierbij gevoegd.

27-9-48

B V.

DOSS. Nr.:
CRT.: Waarh. 14-
DATUM: 16-8-45.
PAR.:

Buitengewoon congres E.V.C. in voorbereiding

In verband met de passage in de regeringsverklaring over de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie herinnert het hoofdbestuur van de E.V.C. aan de desbetreffende door de Landelijke Raad afgelegde verklaring, waarin hij wees op de gevaren die er in het ingediende wetsontwerp schuilen. Een Buitengewoon Congres, waar een standpunt zal worden bepaald en dat zal worden gehouden op 1 en 2 October a.s. te Amsterdam, is in voorbereiding.

Als onderdeel van die voorbereiding zal binnen enkele dagen een brochure over de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie ter beschikking van de werkers worden gesteld.

No. 25
Documentatie
Knipseldienst
Tel. 183830
Toestel 7
Werkend Nederland
dd. 14 AUG 1948 BV

DEMONSTRATIEF CONGRES

op 1 en 2 October te Amsterdam

Het hoofdbestuur der Eenheidsvakcentrale belegt op Vrijdag 1 en Zaterdag 2 October in Amsterdam een demonstatief congres, waarin de stem van geheel werkend Nederland zal weerklinken. Afgevaardigden uit alle sectoren van het bedrijfsleven zullen in de gelegenheid worden gesteld de mening van de arbeiders te vertolken over de ingediende wetsontwerpen:

Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie en Ondernemingsraden

De door deze wetsontwerpen beoogde aanslag op de bedrijfsdemocratie en de vakverenigingsrechten maken een scherp en massaal protest noodzakelijk. Verontrusting over de bedoelingen der reactie maakt zich meester van grote groepen van arbeiders, die terecht hun in de bedrijven veroverde democratische rechten ernstig bedreigd zien. Ter verdediging dezer rechten dient de gehele arbeidersklasse gemobiliseerd te worden, een doel dat mede door dit congres bereikt kan worden.

De arbeiders koesteren geheel andere opvattingen over de medezeggenschap in het bedrijfsleven en over de rol van de vakorganisaties dan in de genoemde wetsontwerpen vervat zijn. Hierover zullen zij zich op het congres in zeer positieve zin kunnen uitspreken.

Dit congres, dat geheel openbaar zal zijn, zal zich op waardige en overtuigende wijze richten eensdeels tot de gehele bevolking, die de gevolgen van deze reactionnaire plannen te dragen zal krijgen, anderdeels tot de reactionnaire machten in de regering en het bedrijfsleven, die dienen te weten, hoeveel tegenzin, afschuw en verzet hun plannen verwekken.

Bij de voorbereiding van het congres en het doen verkiezen van de bedrijfsafgevaardigden zullen de bedrijfsgroepen en -bonden der E.V.C. de grootst mogelijke medewerking verlenen. Het spreekt vanzelf, dat de voorbereiding gepaard moet gaan met een grote en degelijke voorlichtingscampagne.

De leden der E.V.C. zijn ongetwijfeld reeds in staat zich op grond van onze publicaties in de krant, in de E.V.C.-Gids. in onze brochures, een goed inzicht over de gevaren der Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie te vormen.

Het is onze gezamenlijke taak alle arbeiders tot een goed inzicht en een juist oordeel te brengen.

De brochure, die binnen korte tijd in grote oplaag van de pers komt, zal hierbij van onschatbare waarde zijn.

Werkend Nederland verdedigt de Vakbeweging

GOSS. No.:
CRT.: Waarh H.
DATUM: 24-8-'48
AP.:

Buitengewoon congres der E.V.C. op 8 en 9 October

Het Hoofdbestuur der E.V.C. deelt mede, dat het buitengewoon congres, waarop het wetsontwerp inzake „Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie" aan de orde zal komen, niet zal gehouden worden op 1 en 2 maar op 8 en 9 October a.s. Het congres zal niet in het Concertgebouw plaats vinden (zoals oorspronkelijk was medegedeeld) maar in „Bellevue".

VERTROUWELIJK.

No. 28.
No. V.D. 1.332.50.

21 Juni 1950.-

ONDERWERP:
Landelijke bijeenkomst
tegen huurverhoging.

N.E.T. O.K.
ACD/
DAT:
PAR:

Datum van ontvangst bericht: ---.
Betrouwbaarheid berichtgever: Betrouwbaar.
Betrouwbaarheid bericht: Betrouwbaar.
Tevens bericht gezonden aan: Geen.
Medewerkende instanties: Geen.
Ondernomen acties: ---.

22 JUNI 1950
ACD/

Voorzover U dit niet reeds uit andere bron bekend is deel ik U het volgende mede.
Op Zaterdag, 24 Juni 1950, wordt door de Eenheidsvakcentrale een Landelijke demonstratieve bijeenkomst tegen de huurverhoging georganiseerd in gebouw Tivoli, Kruisstraat No.1 te Utrecht. Aanvang 's-middags 6 uur, einde ongeveer 10 uur.
Een 16-tal groen gekleurde toegangsbewijzen zal onder de voor deelneming verkozen personen in deze gemeente worden gedistribueerd. Het voornemen bestaat in elk geval alhier zulk een toegangbewijs uit te reiken aan 1 persoon, georganiseerd in het N.V.V., 4 personen uit de Comité's tegen de huurverhoging en 1 afgevaardigde van het personeel van de Scheepswerf Nicolaas Witsen, terwijl PIETER CORNELIS VEEN, geboren 23.1.03, (bij Uw dienst bekend), vanwege het Secretariaat der E.V.C., alhier, de vergadering zal bijwonen.
De door de afgevaardigden te maken reiskosten zullen worden vergoed. Overwogen wordt door het laten circuleren van intekenlijsten op een eerstvolgende openbare vergadering van de E.V.C. de in deze gemaakte onkosten te dekken.- EINDE.-

6.356.2
05.26
6.35
05.15
1 MRT 1951
ACD 104344

Verbinding: 32.

No.: BV/G 391 -51.

Aan de Binnenlandse Veiligheidsdienst
te
's-G r a v e n h a g e.

VERTROUWELIJK!

Hierbij doe ik U toekomen, een afschrift van een circulaire, verzonden dd. 24-2-1951 door de Algemene Bedrijfsbond Transport te Amsterdam, aan H.W. van de Pol, (Hendrik Willem) geboren 2-10-1921 te Arnhem, wonende te Arnhem, Catharijnestraat 46.

26-2-1951.

A F S C H R I F T.

ALGEMENE BEDRIJFSBOND TRANSPORT
Van Breestraat 60 - Amsterdam - Z.
Telefoon 23864

Amsterdam, 23 Februari 1951.

AAN DE AFDELINGSBESTUREN DER A.B.T.

Demonstratief looncongres 10 Maart a.s.

W.M.,

U ontving reeds de mededeling dat de E.V.C. op 10 Maart a.s. een demonstratief looncongres te Amsterdam in de Diamantbeurs zal houden.

Gezien het feit dat wij tot op heden weinig mededelingen hebben ontvangen in hoeverre de afdelingen er in geslaagd zijn om van de bedrijven anders-georganiseerden naar dit congres af te vaardigen, meent het D.B. thans Uw afdeling de taak op te dragen om voor minimum 1 afgevaardigden zorg te dragen.

Alles moet geprobeerd worden om door geldinzameling uit de bedrijven de reiskosten e.d. bijéén te brengen.

Wij verzoeken U ons op de hoogte te houden van de resultaten.
Stelt U met Uw medebestuurders in verbinding, zodat de taak van de afdeling slaagt.

Groetend,
w.g. Onleesbaar.

(J. Kuil)
Secretaris.

JK/TK No.L.844-20.

6.34
01.281

6.35
05.15

6.35
06.212.4 - 6.34

7 MRT 1951
ACD/104760

Schutblad is vernietigd

OP KAART
ACD/ 413
DAT: 9/4/51
PAR: 9 2

RAPPORT VAN KB 6 Maart 1951.

Voor HB

No. 2325/V

Betr.: LOONCONGRES E.V.C.

De organisatoren van het demonstratief congres inzake de eis van een 3e loonronde van 5%, welk congres op initiatief van de E.V.C. op 10-3-1951 te Amsterdam in de Diamantbeurs wordt gehouden, hebben kort geleden besloten naar dit congres 800 personen af te vaardigen, waarvan een groot aantal niet E.V.C.-ers, meer speciaal N.V.V.-ers in oppositie tegen hun eigen vakbondsleiding en ongeorganiseerden moet zijn. Dit laatste, opdat toch vooral naar buiten blijkt, dat de actie om loonsverhoging algemeen en niet speciaal door de E.V.C. als noodzaak wordt gevoeld.

De taak, die niet E.V.C.-ers als afgevaardigde naar het congres te krijgen, werd opgedragen aan het kader der E.V.C.-bedrijfsbonden. Dit kader moet daartoe in fabrieken en bedrijven naar "geschikte" arbeiders -dit laatste dan door E.V.C.-bril bekeken- uit zien en deze tot het gestelde doel bewerken.

Op uitnodiging van het landelijk secretariaat der E.V.C. kwamen de voorzitters van de bedrijfsbonden der E.V.C. op Vrijdag 3-3-1951 te Amsterdam ter vergadering bijeen, ter bespreking van de resultaten door het kader van de bedrijfsbonden bereikt met betrekking tot de afvaardiging naar vermeld congres, in het bijzonder t.a.v. de niet E.V.C.-ers.

Met betrekking tot de laatsten waren de bereikte resultaten, blijkens het verslag dat de voorzitters der bonden op verzoek van Berend BLOKZIJL uitbrachten, op die datum nog

zeer gering. De landelijke leiding der E.V.C. was daarover zeer ontstemd en bij monde van Berend BLOKZIJL werd de voorzitters verweten niet actief genoeg te zijn. Speciaal Dirk KLEINSMA, voorzitter van "De Transport", moest -na het negatief verslag dat hij voor zijn bond uitbracht over de afvaardiging van niet E.V.C.-ers naar het congres en zijn mededeling, dat met de havenarbeiders thans niets was aan te vangen- het ontgelden. De grote havenstaking, thans in Engeland uitgebroken, werd onder zijn aandacht gebracht met daarbij de gestelde vraag, waarom daar wel staking en hier niet. Als "De Transport" geen kans ziet de havenarbeiders in beweging te krijgen, zo werd Dirk KLEINSMA medegedeeld, dan moet het hoofdbestuur van die bond maar geliquideerd worden. Dirk KLEINSMA antwoordde BLOKZIJL, dat waar het hem en de mede-hoofdbestuurders van zijn bond niet lukte de havenarbeiders in beweging te krijgen, dit zeker geen enkele andere E.V.C.-leider zal lukken, ook niet aan Berend BLOKZIJL, die nu zo'n felle aanval op hem doet.

De stemming ter vergadering werd er niet beter op, toen COENEN, voorzitter van "HOUT EN MEUBEL" -gesteund door andere voorzitters van E.V.C.-bedrijfsbonden- de landelijke E.V.C.-leiding ontactisch optreden verweet, daar zij over de niet E.V.C.-ers die hebben toegezegd het congres als afgevaardigde bij te wonen, ging publiceren in "De Waarheid" en manifesten, waardoor deze mensen kopschuw werden, gingen begrijpen, dat zij door de E.V.C. worden gebruikt en voor de afvaardiging naar het congres bedankten.

De bouwvakstaking te Enschede behoort weer tot het verleden. Voor de E.V.C. heeft deze staking een minder gunstig

verloop gehad, daar een flink aantal stucadoorsleden van de E.V.C. voor hun lidmaatschap hebben bedankt, omdat zij van oordeel zijn, dat de E.V.C.-leiding tijdens het arbeidsconflict organisatorisch grove blunders maakte.

De E.V.C.-bestuurders te Vlaardingen en Maassluis hebben hun functies neergelegd, aanleiding daartoe moet zijn het feit, dat één der bestuurders van de E.V.C.-leiding opdracht kreeg een artikel over de zeevisserij te schrijven voor het C.P.N.-blad "UILENSPIEGEL". Reeds geruime tijd waren die bestuurders het niet eens met de steeds meer toenemende C.P.N.-invloed in de E.V.C. en voormelde opdracht gaf de doorslag tot het neerleggen van hun functies.

Piet WIEGMAN, vrijgesteld E.V.C.-hoofdbestuurder, de man die de redactie van de periodieken der bedrijfsbonden van de E.V.C. verzorgde en ook belast was met het opstellen van de inhoud van pamfletten etc., heeft zijn functie neergelegd en is vervangen door Eric MOL.

De afd. Scheveningen van de Bond van Zeevarenden der E.V.C. is geliquideerd, wegens gebrek aan leden.

Na de doorgevoerde centralisatie in gebouw Prinsegracht 739 te Amsterdam, in welk gebouw zoals bekend, thans het overgrote deel der E.V.C.-bedrijfsbonden is ondergebracht, als-

mede de Plaatselijke Raad van de E.V.C. te Amsterdam, treden daar op als algemeen kassier Piet CORBAAT en als beheerder van de cartotheek HENDRIKS, vrijgesteld hoofdbestuurder van "DE BOUWVAK". Dit alles onder toezicht van de oud-A.N.J.V.-er Ger BUVELOT.

ERWICH te Rotterdam, vrijgesteld hoofdbestuurder van de E.V.C., die geestelijk overspannen, enige tijd voor het E.V.C. werk was uitgeschakeld en enige weken bij een zoon van hem in Engeland verbleef, zal 15 Maart a.s. zijn werkzaamheden weer hervatten. HOITING, vrijgesteld hoofdbestuurder van "De Zeevarenden", die ERWICH verving en van Amsterdam naar Rotterdam was gegaan tot het aanwakkeren van meer activiteiten onder de havenarbeiders, is thans weer te Amsterdam terug.

Er heerst enige onrust onder de bouwvakarbeiders te Amsterdam en de mogelijkheid van een conflict wordt niet uitgesloten geacht. Een en ander houdt verband met de invoering van het wetenschappelijk tarief BERENSCHOT.

Een hoofdbestuurder van de E.V.C. sprak tegen mijn rapporteur zijn verwondering erover uit, waarom de overheid -bijv. de regeringsvoorlichtingsdienst middels een radiopraatje- en ook de dagbladpers, nalaat over dit wetenschappelijk tarief BERENSCHOT een behoorlijke populaire voorlichting aan de bevolking te geven. Dit zou verhelderend werken en de oppositie tegen de invoering van dit tarief -in het bijzonder de E.V.C., die tegen invoering van dit tarief is, omdat zij tegen elke beslissing is en alleen haar mening als de juiste erkent- de wind uit de zeilen nemen.

Er zijn door de overheid met betrekking tot het tarief BERENSCHOT een tweetal zeer populair geschreven boekwerkjes uitgegeven, getiteld "Productieverhoging" en "Productiebeloning". Het overgrote merendeel van de arbeidersklasse krijgt die boekjes echter niet onder de ogen.

Als bijlagen gaan hierbij:

een pamflet "Vóór Prijzenstop en Loonsverhoging", uitgave van de E.V.C., Vondelstraat 54, Amsterdam; een "Bulletin" voor de Werkers in de Meubileringsindustrie voor Gouda en Omgeving, uitgave van de A.B.H.M., Prinsengracht 739, Amsterdam; een"Bulletin" voor Houthandel, uitgave van de A.B.H.M., Prinsengracht 739, Amsterdam; een Bruynzeel Bulletin, uitgave van de A.B.H.M. en een Information Bulletin No.2, uitgave van de W.F.T.U.

5 bijlagen.

Copieën verzonden aan: HBVD, HB en B V..

Nota aan: KA
van: Kew

In voldoening aan het gestelde in Uw dispositie op het KB-rapport No. 2325/V, wordt beleefd het volgende medegedeeld:

Met de door de overheid uitgegeven boekwerkjes met betrekking tot het tarief Berenschot getiteld "Productieverhoging" en "Productiebeloning", moeten zijn bedoeld "Gelijke inspanning meer resultaat" en "Prestatiebeloning", beide samengesteld door de Commissie ter Bevordering van de Arbeidsproductiviteit en uitgegeven door de C(ontactgroep) O(pvoering) P(roductiviteit).

Overheid en bedrijfsleven zijn op paritaire basis in genoemde Commissie vertegenwoordigd. Het niveau is hoog, van Overheidszijde b.v. de voorzitter en enige leden van het college van Rijksbemiddelaars, de Directeur-Generaal van de Arbeid, de Directeur-Generaal Rijksarbeidsbureau, het Centraal Planbureau is vertegenwoordigd, enz. Anderzijds is de Stichting van de Arbeid met verscheidene leden er in aanwezig.

In bedoelde boekjes (f. 0.25 per stuk) wordt uiteengezet, dat er geen tegenstelling bestaat tussen de sociale en de economische betekenis van systematische arbeidsanalyse en organisatie-onderzoek, waar de arbeiders achterdochtig tegenover plegen te staan.

Arbeidsmeting is een middel om in de bedrijven tevreden mensen te vormen door hen in staat te stellen een goed arbeidsresultaat te behalen. De juiste man krijgt het juiste werk volgens de juiste methode te doen.

Is dit alles goed geregeld, dan kan men komen tot een verantwoorde vorm van prestatiebeloning en rechtvaardigheid in de loonverhoudingen. Hiervoor zijn verschillende systemen van tariefloon mogelijk .

In den lande werken verscheidene tariefbureaux met opgeleide arbeids-analysten, die in opdracht van bedrijven werkzaamheden verrichten samenhangend met het bovenbeschrevene.

Een ervan is het "Raadgevend Bureau voor Bedrijfsorganisatie" van Ir. B.W. Berenschot te Amsterdam. Bouwbedrijven te Amsterdam hebben dus vermoedelijk dit Bureau in den arm genomen.

De term "wetenschappelijk tarief Berenschot" zal voor regeringspersonen (Min. Pres., Min.v.Soc.Zaken en Minv.Ec. Zaken) wel gesneden koek zijn, evenals voor bedrijfs- en vakverenigingsleiders. Deze personen, of hun hoge vertegenwoordigers, gaven als Commissie ter Bevordering van de Arbeidsproductiviteit reeds de bovengenoemde boekjes uit.

Het wil mij voorkomen, dat verdere popularisering en voorlichting terzake beter niet van de overheid kan uitgaan, dat maakt maar kopschuw.

Zodra het KEW-contact met het bedrijfsleven is gevestigd (de aanloop is helaas wat traag) is hier een geschikt punt om de publiciteits- en propaganda-organen van bedrijven en vakverenigingen in te schakelen.

's-Gravenhage, 14 Maart 1951.

Eindhoven GEHEIM

Verbinding : 67
Ons kenmerk : 105/51 Datum: 7 Maart 1951
Onderwerp : "Loon-congres"

Datum van ontvangstbericht : 6 Maart 1951
Waardering bericht : goed
Betrouwbaarheid berichtgever : betrouwbaar
Ondernomen actie : -
Medewerkende instantie : -

9 MRT 1951
ACD/

Op Zaterdag, 10 Maart 1951, zullen vanuit Eindhoven enkele personen, zowel E.V.C.-ers als ongeorganiseerden en leden van het N.V.V. deelnemen aan het z.g. "Loon-congres", dat te Amsterdam in de Diamantbeurs gehouden wordt. Ik moge U hierbij verwijzen naar mijn bericht, d.d. 21 Februari 1951, no. 59/51, dat reeds hierop duidde.

Momenteel wordt te Eindhoven voor deze reis geld ingezameld door:

FAES, geb. 31.12.99;
HAAN, den, geb. 17.10.17;
KLOS, geb. 17.12.05;
SANDERS, geb. 26.2.15;
ZEGERS, geb. 13.2.06;
JANSEN, geb. 17.2.98;
MAAS, geb. 10.3.88;
HUSERS, geb. 11.5.24.

Al deze personen zijn bij U bekend.
Ieder moet zorgen minimaal f. 3.-- bij elkaar te krijgen.

Momenteel is vastgesteld, dat van de E.V.C., afdeling Eindhoven, de reis wordt medegemaakt door JANSEN, HUSERS en DEN HAAN, voornoemd. Verder gaan uit Eindhoven enkele personen mee, die losstaan van de E.V.C. Na het congres zullen, voor zover mogelijk, de namen van dezen aan U worden gemeld.

De reis wordt gemaakt met een autobus van P.J.Martens, Koudenhovenseweg 195 te Eindhoven. Men rijdt vanuit Eindhoven, waar zich nog enkele personen uit Helmond bij het gezelschap zullen voegen, naar Den Bosch, Tilburg, en Breda om zodoende met een volle bus het congres te kunnen bezoeken.

" e i n d e ".

1286

6.35 / 05.15 — 3.311.2 / 6.35-05.27 — 6.35 / 05.27-3.311.2 — 3.21 / 01.4 — 6.152 / 05.26 — 3.311.2 / 01.4 — 6.151 / 01.122.2 — 6.151 / 01.125.3 — 3.316 / 01.4

G E H E I M

Verbinding: 19
C/3 no 243'51 EVC

Datum: 12-3-51

Betreft: Mededelingen.

15 MRT 1951
ACD/ 105339

Berichtgever betrouwbaar
Waardering bericht idem

ADRIANUS CHRISTINUS DE VRIES (25-2-15), is de verantwoordelijke man geworden voor het bedrijfswerk over het gehele district Utrecht der CPN.

Aan de bedrijfskrant van Werkspoor wordt gewerkt; en zal copie geleverd worden door: (zie ook rapp. Verb. 19 C/3-221'51 dd 6-3-51)

- LEENDERT CHRIST (17-7-13),
- LAURENS BERGVELD (28-4-23).
- CORNELIS VAN TESSEL (2-5-28).
- HERMAN SCHEIDT (18-11-12).
- JAN HENDRIK VERMEULEN (26-1-06).
- GERARDUS ANTONIUS FAAY (15-5-18).
- MARINUS VAN DER STEEN (26-1-21).

OP KAART
ACD/ 9 B
DAT: 30/6/61
PAR:

Op het op 10 Maart jl. gehouden looncongres van de EVC waren als NVV-ers aanwezig:
van Werkspoor: HERWIN LAURENS BAARS (27-4-17)
van Demka: een zekere DE GRAAF
van de N.S. : JACOBUS JOHANNES SMIT (5-9-32)
Genoemde Smit is op het looncongres in discussie gegaan en zeide o.a.: "Als NVV-er wil ik namens de Spoorgroep op dit congres een oproep richten tot alle hier aanwezige NVV-ers. Op dit congres stellen de arbeiders de agendapunten en op en niet het hoofdbestuur zoals in onze gelederen. Wij moeten hand in hand strijden voor de eisen die het verbondsbestuur van de EVC gesteld heeft. Wij zien dat dit looncongres ook door vele anders georganiseerden wordt bijgewoond. Onze taak zal het zijn alles in het werk te stellen dat op onze (NVV)congressen ook EVC-ers aanwezig zijn. Wij zullen de besturen dwingen dat zij een andere weg ingaan, terug naar de grondslag die bij de oprichting van onze bond gesteld is: de strijd voor de welvaart en de Vrede. Leve de 5% loonsverhoging! Leve de solidariteit in de gezamenlijke strijd!"

Bijlagen: fotocopie rede Blokzijl,
pamflet R.C.P. aan het looncongres der EVC.
afschrift ontwerp-resolutie van het Presidium looncongres EVC.
afs. pamflet "Oprobp!", afkomstig van het looncongres.

GEZIEN:

605389 1286

ONTWERP-RESOLUTIE

Het Buitengewoon Congres voor de verdediging van het levenspeil, bijeengeroepen door de E.V.C. en samengesteld uit leden van het N.V.V., de E.V.C. en andere vakorganisaties,

constateert:

dat de kosten van het levensonderhoud sinds het devalueren van de gulden in September 1949 tot 15 December 1950 met ruim 15% zijn gestegen;

dat in diezelfde periode het algemene loonpeil slechts tweemaal met 5% werd verhoogd en in dat tijdvak de koopkracht van de arbeiderslonen en de salarissen derhalve minstens met 5% gedaald is;

van oordeel,

dat ook na 15 December 1950 de kosten van het levensonderhoud stelselmatig verder omhoog zijn gegaan;

dat de verhoging van de uitgaven voor militaire doeleinden van 805.000.000 gulden tot 1.500.000.000 gulden, het afschaffen van de subsidies op de levensmiddelen en het omschakelen van de volkshuishouding op oorlogseconomie niet alleen het oorlogsgevaar vergroot, maar bovendien nieuwe en ondragelijke lasten legt op de schouders van het werkende volk, die onder meer tot uitdrukking zullen komen in enorme prijsstijgingen van de meest noodzakelijke levensbehoeften,

eist

1. het verhogen van de lonen, salarissen, pensioenen e.d. met 5%, en
2. het instellen van een absolute prijzenstop;

Roept de Nederlandse werkers op, met alle hen ten dienste staande wettige middelen te strijden voor het verwezenlijken van deze eisen door:

a. in de bedrijven, op de plaats van het werk en in ledenvergaderingen van de vakverenigingsafdelingen, instemming van de arbeiders met deze eisen te bekrachtigen, het inwilligen ervan te verlangen van de werkgevers en de regering;

b. in massale openbare bijeenkomsten en straatdemonstraties, het verwezenlijken van deze eisen te ondersteunen en kenbaar te maken aan de gehele bevolking;

c. in de grootst mogelijke eendracht een massabeweging van alle arbeiders te ontwikkelen voor het verwezenlijken van deze eisen, tot aan stakingsacties toe.

Het Congres is van mening, dat het samengaan van E.V.C.- en N.V.V.-leden in Nederland de beslissende kracht is in de strijd voor vrede en betere levensvoorwaarden en roept de Nederlandse arbeidersklasse op iedere hinderpaal op de weg naar de eenheid opzij te zetten.

Het Congres besluit deze resolutie ter kennis te brengen van de hoofdbesturen der verschillende vakorganisaties en de pers en verzoekt deze er de grootst mogelijke bekendheid aan te geven.

Het Buitengewone Congres ter verdediging van het levenspeil, bijeengeroepen door de E.V.C.

Amsterdam 10 Maart 1951 Het Presidium.

(ONGECORRIGEERD)

INLEIDING B. BLOKZIJL 105339

C O N G R E S - 10 M A A R T 1 9 5 1.

Kameraden,

In de eerste helft van Januari heeft de Algemene Raad van de E.V.C. aan de Nederlandse arbeidersklasse voorgesteld een krachtige en doeltreffende actie te voeren voor het opnieuw verhogen van de lonen en salarissen met 5% en voor het instellen van een absolute prijzenstop. Het is dit voorstel, dat aan jullie wordt voorgelegd; aan jullie, vooraanstaande leden van de E.V.C., het N.V.V. en andere vakorganisaties; aan jullie, arbeiders werkzaam in nagenoeg alle takken van het bedrijfsleven. Deze bijeenkomst heeft zich derhalve niet alleen bezig te houden met het bespreken van de gestelde eisen, maar zich bovenal te beraden over de wijze waarop de strijd voor de verdediging van onze levensvoorwaarden verder georganiseerd en gevoerd moet worden.
En het is de hoogste tijd om die strijd met nieuwe kracht tot ontplooiing te brengen; massaal, eensgezind en daadwerkelijk.
Dat leert ons de ontwikkeling van het laatste jaar en vooral van de laatste weken. Sedert het devalueren van de gulden in September 1949, heeft het na-oorlogse proces van toenemende spanning tussen lonen en prijzen zich in versneld tempo doorgezet. Volgens publicaties van het Centraal Bureau van de Statistiek zijn de kosten van het levensonderhoud sinds 15 September 1949 tot 15 December 1950 met ruim 15% omhoog gegaan. Ofschoon in dezelfde periode de arbeidersklasse tot tweemaal toe een loonsverhoging van 5% afdwong, daalde de koopkracht van de werkende bevolking in dat tijdvak niettemin met tenminste 5%. Ook na 15 December 1950 werd het leven steeds duurder. Het is bekend, dat bijv. de verhoging van de huishuren met 15% en de verhoging van de omzetbelasting, op geen stukken na opgevangen zijn door de verlaging van de inkomsten- en loonbelasting. Bovendien werd de verzwaring van deze lasten VOLLEDIG op de schouders van die honderdduizenden arbeidersgezinnen gelegd, welke door hun geringe inkomsten óf vanwege hun zorg voor talrijke kinderen, reeds voor 1 Januari jl. vrijgesteld waren van loon- of inkomstenbelasting en derhalve ook niet in aanmerking kwamen voor de VERLAGING van deze belastingen.
Terwijl dus het leven ook na 15 December van het vorig jaar stelselmatig duurder werd en de koopkracht van de arbeiderslonen verder daalde, zijn nieuwe plannen tot ingrijpende verslechteringen in de positie van de arbeiders opgesteld. Ik spreek over het program van de nieuwe regering, dat nagenoeg voorziet in een verdubbeling van de jaarlijkse officiele uitgaven voor militaire doeleinden, of anders gezegd: in een verhoging van ± 805 millioen gulden tot 1500 millioen gulden. Dit werd meegedeeld door Minister Stikker tijdens zijn jongste bezoek aan Washington. Volgens "Het Vrije Volk" van 4 Maart, gaf hij aan Lovett, de Amerikaanse vice-minister van oorlog, de verzekering, dat de 1500 millioen gulden voor oorlogsdoeleinden uit het Nederlandse volk geperst zullen worden, "welke regering er ook moge komen." Iedere inwoner in ons land, vanaf het jongste kind tot de oudste grijsaard, moet dus gemiddeld 150 gulden per jaar bijdragen in de kosten voor leger, vloot en luchtmacht.

Het laat zich voorstellen, dat de Heer Lovett en de zijnen verheugd zijn over deze verzekering van trouw aan de zaak van het drijven naar een nieuwe wereldoorlog. Maar de Nederlandse arbeiders mogen bedenken, dat de uitvoering van het bewapeningsprogram, nieuwe en scherpe aanvallen op hun toch al miserabele levenspeil tot gevolg zal hebben.
Het tot ongekende hoogten opvoeren van de uitgaven voor militaire doeleinden, de uitbreiding van het leger, het verlengen van de dienstplicht en het op oorlogssterkte brengen van talrijke divisies, wil zeggen de volkshuishouding van ons land volledig in het spoor van de oorlogseconomie brengen. Wat betekent dit? Dit betekent het stilleggen van openbare en op handhaving en verhoging van de welvaart gerichte werken; het drastisch beperken van de productie van verbruiksartikelen; het besnoeien van de uitgaven voor sociale voorzieningen, onderwijs, volksgezondheid en culturele doeleinden; het afschaffen van de overheidssubsidies op de levensmiddelen etc. De gevolgen van al deze maatregelen zullen catastrofaal zijn voor het Nederlandse volk, en in het bijzonder voor de levensvoorwaarden van de arbeidersklasse.
Minister in 't Veld heeft reeds bepaald, dat vanaf 5 Maart j.l. tot nader order geen nieuwe vergunningen voor de volkswoningbouw zullen worden uitgegeven. Hetzelfde lot dreigt de bouw van ziekenhuizen, scholen en dergelijke instellingen. De productie van vebruiksartikelen zal drastisch worden ingekrompen; enerzijds om het verbruik ervan te beperken en anderszijds om grondstoffen vrij te maken voor de oorlogseconomie. "Het Parool" van 6 Maart wist reeds te melden, dat het program van de nieuwe regering voorziet in een verlaging van de overheidssubsidies op levensmiddelen met een bedrag van 300 millioen gulden. Het verlagen van de rijkssubsidies op de eerste levensbehoeften met een bedrag van f. 300.000.000.-- heeft onvermijdelijk enorme prijsverhogingen tot gevolg, met name van de zobelangrijke levensmiddelen als brood margarine, suiker, vlees etc. Zo is de suiker met ingang van vandaag reeds met 15 ct. per Kg. duurder geworden.
Tezelfdertijd zal een versnelling van de bewapeningswedloop in de kapitalistische landen de grondstoffenprijzen naar nieuwe hoogten opjagen en bijgevolg ook prijsverhogend werken op de verbruiksgoederen.
De uitvoering van het bewapeningsprogram zal een periode inluiden van toenemende duurte en vermindering van het verbruik. En de regering is niet voornemens het loonpeil te verhogen, want zij wil voor het uitvoeren van haar program het levenspeil verlagen.
En "Het Parool" van reeds genoemde datum schrijft in dit verband "Dat zal ondermeer worden bereikt door het laten stijgen van de prijs van het levensmiddelenpakket."
Naast de verlaging van het levenspeil stelt de bezittende klasse zich voor het werkende volk scherper uit te buiten door harder en langer werken.
Zo heeft de Sociaal-Economische Raad, waarin naast werkgevers en regeringsvertegenwoordigers, o.a. de heer Vermeulen van het N.V.V.-bestuur zitting heeft geadviseerd om te streven naar "een extra vergroting van de arbeidsproductiviteit in het bedrijfsleven, zonder verhoging van het reële loon...." Duidelijker kan het niet gezegd worden. Harder werken en geen cent meer in het loonzakje.

Aan de andere kant draagt de dreigende economische ontwikkeling een toenemende werkloosheid in zich.
Waarom zult gij vragen? De voorstanders van de bewapeningswedloop zeggen toch, dat die wedloop werkgelegenheid schept? Ongetwijfeld zullen enige bedrijven volgepropt worden met orders voor de oorlogsmarkt. Maar er is in het door Amerika beheerste deel van de wereld een ware jacht op strategische grondstoffen. "Doch het valt te betwijfelen of de Verenigde Staten hun medewerking willen geven voor het sluiten van een internationale overeenkomst inzake de verdeling van deze onontbeerlijke grondstoffen", schrijft "Het Financieel Dagblad" van 15 Januari j.l.
Daarvoor had "De Telegraaf" reeds geschreven, "dat o.a. het gebruik van koper, koper, hout, chemicaliën, houtpulp en andere niet ijzerhoudende materialen drastisch moet worden beperkt."
En "De Volkskrant" van 3 Februari 1951 voegde hieraan toe "dat alleen de industrieën, die voor de bewapening werken, over voldoende grondstoffen zullen kunnen beschikken."
Het is duidelijk, kameraden; de werkgelegenheid voor de Nederlandse arbeidersklasse gaat door het omschakelen op oorlogseconomie niet vooruit, maar achteruit; het aantal werklozen zal niet verminderen, maar toenemen. Hoe men het ook draait, wendt of keert, uitvoering van de jongste regeringsplannen betekent voor de arbeidersklasse toenemende armoede, verscherpte uitbuiting en massale werkloosheid. Waarom, zult gij vragen, probeert de bezittende klasse en zijn regering, waarom probeert het kapitalisme ons deze noodlottige weg op te drijven?
In een artikel "Schetsen van geld- en fondsenmarkt", gepubliceerd in de "Nieuwe Rotterdamse Courant" van 3 Maart j.l., stelt het blad vast, dat de economische crisis-verschijnselen, die zich een jaar geleden in de Verenigde Staten aftekenden, weggenomen zijn door de bewapeningswedloop. Maar de redactie van deze krant schijnt te weten, dat het paardemiddel, de bewapeningswedloop, erger is dan de ziekte, de economische crisis. Hij merkt namelijk op: "Voorzover een wapeningswedloop niet tot een oorlog leidt, zal zij een scherpe economische crisis voorbereiden. Hierin schuilt zeer zeker niet het geringste gevaar van de huidige toestand. Wanneer een belangrijk deel van de beschikbare hoeveelheden arbeid en kapitaal in dienst van de bewapening is gesteld, dan zal het stopzetten van de wapening een ernstige storing in de gang van de economische machine betekenen. De vrees voor een dergelijke ontwikkeling vergroot het oorlogsgevaar."
Tot zover de "Nieuwe Rotterdamse Courant". Het antwoord op de vraag: waarom probeert de bezittende klasse en zijn regering ons op de rampzalige weg van de bewapeningswedloop te drijven, is: de bewapeningswedloop is voor het kapitalisme één van de klassieke pogingen om aan de economische crisis het hoofd te bieden. Maar men kan niet eeuwig blijven bewapenen. Er moeten ook afzetmarkten zijn voor de kanonnen en straaljagers, voor de bommen en granaten. En de beste afzetmarkt van deze producten wordt geschapen door het gewapenderhand streven naar de onderwerping van andere volken, door het ontketenen van oorlogen. Inderdaad, onze groot-kapitalisten en hun Amerikaanse meesters, de milliardairs, de grote trusts en monopolies, hebben vrees voor het stopzetten van de bewapeningswedloop ; dat wil zeggen, zij hebben angst voor de vrede tussen de volkeren. Er zullen zijn die zeggen, dat de bewapeningswedloop inderdaad werkloosheid veroorzaakt en toegeven dat de bewapenings-

wedloop door het kapitalisme aangewend wordt als een poging om de economische crisis in zijn systeem te overwinnen, maar dat de diepere drijfveer tot de bewapeningswedloop in Nederland en andere landen is, zoals "Het Vrije Volk" onlangs schreef de "dreigende militaire agressie van de Sowjet-Unie tegen West-Europa." Volgens hen, die zo redeneren, zou de Sowjet-Unie tot de tanden toe bewapend zijn en klaar staan voor de aanval op West-Europa. Daarom zouden wij ons snel moeten bewapenen, ons klaar moeten maken voor de verdediging en met het oog hierop ieder offer zonder morren en verzet brengen. Om diezelfde redenen, zo geven ze verder voor, worden de Krupps en andere Duitse oorlogsmisdadigers niet naar het schavot gestuurd, maar vrijgelaten en samen in één front gebracht met de Westeuropese volkeren, "ter verdediging van de beschaving en de vrijheid." Om die reden zou ook de Duitse Wehrmacht weer bewapend moeten worden.
Wij vragen aan hen, die zo redeneren, met name aan het hoofdbestuur van het N.V.V.: Waarop wachten de volgens jullie tot aan de tanden toegewapende millioenenlegers van de Sowjet-Unie? Waarom vallen ze niet vandaag aan, en waarom wachten zij met die aanval tot jullie bewapeningswedloop op gang of voltooid is? Daarop is maar één antwoord: Omdat de Sowjet-Unie geen agressieve doeleinden nastreeft en geen agressie-legers op de been heeft, maar na de laatste wereldoorlog in een ongekend snel tempo de door het fascisme geslagen wonden heeft hersteld, van jaar tot jaar het levenspeil van zijn werkers verhoogt en de uitvoering van grote werken verricht, werken die gericht zijn op het scheppen van nieuwe welvaartsbronnen. Het is algemeen bekend, dat in de Sowjet-Unie alleen na de oorlog reeds de prijzen driemaal met sprongen zijn verlaagd en de lonen regelmatig worden verhoogd, zodat de huidige levensstandaard van de werkers in de Sowjet-Unie die van voor de oorlog met ruim 60% overtreft.
Economische deskundigen, zoals Vermeulen van het N.V.V. voorgeeft er een te zijn en die het verhogen van de oorlogsbegroting tot f. 1.500.000.000.-- toejuichen en zeggen, dat dit onvermijdelijke offers vraagt van de Nederlandse arbeidersklasse, zij moeten toch weten, dat welk land ter wereld ook, geen uitgebreide legers op de been kan brengen, uitrusten en onderhouden en tezelfdertijd het levenspeil van de werkers verhogen. Inderdaad dat is uitgesloten, kameraden. Ons levenspeil wordt immers verlaagd, omdat ons land in het spoor van de oorlogseconomie en in versneld tempo de bewapeningswedloop verder op gang wordt gebracht. Het levenspeil van de werkers in de Sowjet-Unie gaat onder ander hierdoor stelselmatig omhoog, doordat dit land zich niet bezig houdt met de bewapeningswedloop, maar naarstig werkt aan vreedzame en welvaart-scheppende arbeid. Om die reden ook deed de regering van de Sowjet-Unie bij herhaling het aanbod tot vermindering van de bewapening op internationale schaal, het afsluiten van een vredesverdrag tussen de grote mogendheden en andere vredesvoorstellen. De bezittende klasse en heersende kringen van Amerika en andere kapitalistische landen wezen deze voorstellen even zovele malen van de hand, omdat zij het zijn, die agressieve doeleinden na streven, omdat zij angst voor de vrede hebben, angst voor het wegvallen van de vette winsten, die er met een oorlogseconomie door de grote ondernemingen en banken worden gemaakt.

Kameraden, ik heb nogal lang stil gestaan bij de werkelijke inhoud van de jongste regeringsplannen, bij de gevolgen daarvan voor de arbeidersklasse als deze plannen worden uitgevoerd en bij het ontzenuwen van deze plannen. Dat was nodig, omdat het grote gevaren zijn, die ons bedreigen, wanneer het Nederlandse volk de weg van de bewapeningswedloop wordt opgedrongen. Die weg wordt geplaveid met vette winsten voor de ondernemers, met armoede en ellende voor de arbeidersklasse, met vernietiging en dood voor het Nederlandse volk. Zullen wij deze weg gaan? Laat deze bijeenkomst een vlammend "NEEN" naar het gezicht van de reactie slingeren. Een NEEN, dat als een appèl de Nederlandse arbeidersklasse oproept eensgezind, massaal en geen offer schuwend de andere weg te gaan, de weg van strijd voor handhaving en verbetering van de levensvoorwaarden, tegen de bewapeningswedloop en het drijven naar militaire conflicten, tegen de oorlog en voor de vrede.

- - - - -

Kameraden,

De Algemene Raad heeft het opnieuw verhogen van de lonen met 5% en het instellen van een absolute prijzenstop geëist. En zoals ik aangetoond heb, niet zonder noodzaak. Deze eisen zijn alleszins rechtvaardig en werden in de afgelopen weken dan ook met grote instemming door de werkers begroet. Deze instemming komt in toenemende mate tot uitdrukking in de acties, die gevoerd werden of nog aan de gang zijn. De bouwvakarbeiders verzetten zich krachtig tegen de aanslagen op de inhoud van hun loonzakjes. Zij stelden de leuze op: geen cent minder of het werk gaat plat. Honderden D.U.W.-arbeiders weigerden met succes in de afgelopen weken van hun gezinnen te scheiden en in kampen ondergebracht te worden. Zij behaalden zowel in Groningen en Drente als in de verste uithoek van Brabant talrijke overwinningen. Zij danken hun succes aan de eendrachtige wijze van optreden, dat vooral gekenmerkt wordt door een broederlijk samengaan van E.V.C.-leden met N.V.V.-leden, en zelfs hier en daar van plaatselijke besturen van deze vakorganisaties. In dit samengaan zochten zij niet naar de vraagstukken, waarover zij van mening verschillen - en die er ongetwijfeld nog zijn - maar zij verenigden zich op grondslag van de vraagstukken, waarover zij eenzelfde standpunt innemen. Aangemoedigd door hun succesvolle strijd tegen de gedwongen uitzending naar D.U.W.-kampen ontwikkelen de D.U.W.-arbeiders thans een krachtige actie voor de handhaving van het garantieloon gedurende het gehele jaar en verhoging van dit garantieloon met f. 5.-- per week.
De oproep van de E.V.C. aan de arbeiders om zich tegen iedere verslechtering te verzetten, vindt ook een grote weerklank in de rijen van de N.V.V.-leden. De visknechten in IJmuiden, allen leden van het N.V.V. voerden een korte en succesvolle staking tegen dreigende ontslagen. Tot het ontslag van vier hunner was reeds besloten en de namen van de slachtoffers waren vastgesteld door loting. Deze loterij was een uitvinding van het N.V.V.-bestuur, zoals wij uit een geheime circulaire hebben kunnen vernemen.
De leden van het N.V.V. namen met het ontslag echter geen genoegen, verachtten de houding van hun bestuurders en wisten door een uur staken, de ontslagen weer ongedaan te maken. De diamantbewerkers, eveneens allen lid van het N.V.V. dwongen door hun krachtige houding de derde 5% loonsverhoging reeds af.

Hun bestuur moest zich hier wel bij neerleggen. De arbeiders, werkzaam bij een Amsterdams houtbedrijf "De Atlas" zijn eendrachtig in strijd gegaan tegen een tariefsverslechtering. De verslechtering was aanvankelijk goedgekeurd door het N.V.V.-bestuur. De betrokken leden van het N.V.V. namen er echter geen genoegen mee. Zij namen doelbewust en krachtig deel aan de actie tegen de tariefsverslechtering en hebben hun bestuurders gedwongen een andere houding aan te nemen. De strijd bij "De Atlas" duurt nog voort.
In een Amsterdams grafisch bedrijf, waarvan de arbeiders nagenoeg allen georganiseerd zijn in het N.V.V., werd door de inpaksters een met succes bekroonde staking doorgevoerd tegen het verscherpen van de tarieven. Het N.V.V.-bestuur slaagde er in dit geval niet in, het werk van deze meisjes, die ongeorganiseerd waren, door leden van het N.V.V. over te laten nemen, ondanks zijn hardnekkige pogingen daartoe. Het krachtige verzet in de rijen van het N.V.V. tegen de verslechteringen leert ons, dat de N.V.V.-leden niet alleen bereid zijn daadwerkelijk aan de strijd deel te nemen, maar bovendien, dat zij in staat zijn zich in hun organisaties met succes te verzetten tegen de funeste houding van hun bestuurders. De instemming met de eisen van de E.V.C. kwam ook tot uitdrukking in honderden moties, brieven en telegrammen van tienduizenden werkers aan H.M. de Koningin, waarin zij een regering verlangen, die een actieve vredespolitiek voert, de lonen met 5% verhoogt en een prijzenstop instelt.
En tenslotte kameraden, jullie aanwezigheid hier. Ik spreek over de samenstelling van deze bijeenkomst. Nog nimmer in de geschiedenis van de Nederlandse arbeidersklasse vond het plaats, dat zoveel vooraanstaande vakverenigingsleden van twee vakorganisaties als de E.V.C. en het N.V.V. zijn, georganiseerd en doelbewust naar één gemeenschappelijke vergadering gingen en wat het belangrijkste is: ongetwijfeld bezield zijn met één wil, de levensvoorwaarden van de werkers verdedigen met alle middelen, waarover de arbeidersklasse beschikt, dezelfde vastbesloten wil als waarmee de zoeven door mij genoemde acties gevoerd werden, nog worden gevoerd en zich zondertwijfel verder zullen ontwikkelen. Blijkt uit de acties en uit de samenstelling van deze bijeenkomst, dat de Nederlandse arbeidersklasse niet van plan is verdere verslechteringen te slikken, thans komt het erop aan de gestelde eisen - 5% loonsverhoging en prijzenstop - over de gehele linie te verwezenlijken.

Bij monde van Drs Roemers heeft het N.V.V.-bestuur in zijn kaderorgaan "De Vakbeweging" van 17 October 1950 aan ons de vraag gesteld, wie de kosten moet opbrengen voor het verwezenlijken van de prijzenstop. Wij willen daarop thans een antwoord geven. Volgens de officiele cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek is de totale productie in ons land 52% hoger dan in 1938. In die jaren is het bevolkingsgetal weliswaar ongeveer gestegen van 8.500.000 tot 10.300.000, zodat de productie per hoofd van het Nederlandse volk thans 25% meer dan in 1938 bedraagt. Het C.B.S. weet ons echter ook te vertellen, dat bij die toegenomen productie per hoofd van de bevolking met 25%, de koopkracht van de lonen sinds 1938 met ruim 19% is gedaald. Met andere woorden: het Nederlandse volk brengt op dit ogenblik per hoofd 25% meer goederen voort dan in 1938, maar de arbeiders, die in werkelijkheid ALLE goederen voortbrengen,

205319

ontvangen daarvoor een beloning, waarmede zij rond 19% minder kunnen kopen dan voor de oorlog. Een kind kan begrijpen, dat bij deze stand van de productie én het geringe verbruik van de werkers, in ruime mate de middelen aanwezig zijn voor het instellen van een prijzenstop en het verhogen van de lonen met 5%. Maar een belangrijk deel van deze middelen, d.w.z. van de resultaten van de arbeid der werkers, wordt besteed voor militaire doeleinden. Daarom antwoorden wij het N.V.V.-bestuur: de kosten voor het instellen van een prijzenstop kunnen worden bestreden door de uitgaven voor militaire doeleinden niet te verhogen, maar te verlagen.

Verlaat de weg van het door Amerika opgelegde militarisme en gij zult niet alleen de financiele middelen vinden, die nodig zijn voor het instellen van een absolute prijzenstop, voor het verhogen van de subsidies op de noodzakelijke verbruiksgoederen, maar dit zal tevens de weg openen voor het voeren van een actieve vredespolitiek in ons land. Het voeren van een actieve vredespolitiek, het op voet van gelijkheid tot ontplooiing brengen van vriendschappelijke en zakelijke betrekkingen met alle volkeren, zal in ons land de mogelijkheid brengen tot het scheppen van welvaart voor alle werkers.

Om die reden begroet de E.V.C. de jongste besluiten van de Wereldvredesraad, die onder meer in alle landen van de aarde, een handtekeningenactie gaat organiseren voor een bijeenkomst van de vijf grote mogendheden, een bijeenkomst, die ten doel moet hebben een vredespact af te sluiten tussen de Sovjet-Unie, Amerika, China, Engeland en Frankrijk.

Ieder waarachtig men moet in de gelegenheid gesteld worden met zijn of haar handtekening te verklaren, dat welke regering van deze grote mogendheden ook zou weigeren, voor dat vredelievende doel aan de conferentietafel te gaan zitten, beschouwd zal worden als een regering, die agressieve doeleinden nastreeft. Duurzame vrede tussen de vijf grote mogendheden betekent vrede tussen alle volkeren. De E.V.C. roept de Nederlandse arbeidersklasse op, de handtekeningenactie van de Wereldvredesbeweging met kracht te ondersteunen en daarin een leidende rol te vervullen.

Het Nederlandse volk wordt met toenemende afschuw en vlammende verontwaardiging vervuld over het vrijlaten van de Duitse oorlogsmisdadigers en het wederoprichten en bewapenen van de Duitse Wehrmacht. Hedenmorgen hebben wij uit de pers vernomen, dat niet alleen de diensttijd voor de Nederlandse soldaten verlengd zal worden tot 18 maanden, maar dat zij bovendien afgetraind zullen worden in West-Duitsland, d.w.z. onder leiding van voormalige Nazi-generaals.

Wij roepen de Nederlandse arbeidersklasse op, zich hiertegen met alle kracht te verzetten en niet toe te staan, dat de voormalige S.S.-troepen en ander gespuis het handwerk van Hitler weer opnemen.

Wij begroeten vanaf deze plaats onze Duitse medearbeiders, die op dit ogenblik bezig zijn een Europese arbeidersconferentie bijeen te roepen tegen de herbewapening van hun land.

Het streven naar een duurzame vrede tussen de vijf grote mogendheden en een ontwapend Duitsland aan onze grenzen, dat moet de kern zijn van een actieve vredespolitiek in ons land.

Het zou kunnen zijn, dat het N.V.V.-bestuur ook niet weet, wie de door ons voorgestelde verhoging van de lonen en salarissen met 5% moet betalen. Die moet en kan betaald worden door de bezittende klasse. Zelfs Minister Lieftinck moest in een door hem kortgeleden geschreven brochure vaststellen, dat de winsten van de ondernemers veelal hoger liggen dan die welke gemaakt werden inde jaren van hoogconjunctuur omstreeks 1929. Sta mij toe enkele voorbeelden van deze grote winsten aan jullie bekend te maken. Een dochter-onderneming van de Koninklijke Shell-groep boekte in de eerste negen maanden van 1950 een winst van ruim f. 238.000.000. Als het zo best gaat met de dochter, dan zal ongetwijfeld ook de moeder een welvarend bestaan leiden. "Het Financieel Dagblad" van 26 October 1950 juichte dan ook "Het gaat weer goed in de olie".
Maar niet alleen in de olie, ook in de schepen. Zo maakte de Nederlandse Scheepvaart-Unie in een jaar tijds een winst van f. 10.184.000. Ook de banken boeren niet slecht. De Hollandse Bank-Unie verhoogde zijn profijten in een jaar met 33% en noteerde een winst van f. 20.800.000.
Ziehier een korte bloemlezing van de "offers", die door de bezittende klasse worden gebracht. Wij staan op het standpunt, dat de verhoging van lonen en salarissen geput kan en moet worden uit de winsten van de ondernemers, zonder dat die verhoging doorberekend wordt in de prijzen. Het kan zijn, dat het N.V.V.-bestuur ook op dit punt een andere mening is toegedaan dan wij. Het N.V.V.-bestuur voert dan ook een politiek van samenwerking met het kapitalisme, zowel op het stuk van de militaire sterkmakerij als op het stuk van lonen en prijzen. Wij voeren echter een politiek, die gericht is op de belangen van de arbeidersklasse, een politiek, die gericht is tegen het kapitalisme. En niet alleen onze organisatie, want in toenemende mate komen de leden van het N.V.V. in verzet tegen de noodlottige politiek van hun bestuurders. Men noemt dat de oppositie. Dat is echter geen oppositie van een minderheid tegen de wil van een meerderheid, maar de uitdrukking van het feit, dat alle leden van het N.V.V. bezig zijn zich op te maken om hun organisaties in te zetten voor het doel, waarvoor zij in het leven werden geroepen, n.l. het strijden tegen de gesels van het kapitalisme. Nog op 26 April 1947 namen de leden van het N.V.V. in een buitengewoon congres, bijeen te Amsterdam, een resolutie aan, waarvan de aanhef luidt:

> "dat het kapitalistische bestel gekenmerkt wordt door periodieke economische crises, bestaansonzekerheid en naamloze ellende voor de mensheid en in het bijzonder voor de arbeidersklasse".

Dit is ongetwijfeld de mening van de 400.000 N.V.V.-leden. Meer dan vragen wij: wie vormen in het N.V.V. de oppositie? De leden van het N.V.V., die vandaag actief strijden tegen de waanzinnige duurte, tegen de dalende koopkracht van de lonen en salarissen en voor loonsverhoging? Neen, en nogmaals neen! Zij strijden tegen de naamloze ellende, waarin het kapitalistische bestel de arbeidersklasse dompelt; zij strijden voor de doeleinden, waarvoor hun organisatie in het leven werd geroepen en waarvoor zij lid werden van die organisatie.

Maar wie zijn dan in oppositie tegen de doeleinden, waarvoor het N.V.V. in het leven werd geroepen? Dat zijn die N.V.V.-bestuurders, welke opgehouden zijn met het strijden tegen het kapitalistische bestel, "tegen de naamloze ellende voor de mensheid", waarin dit bestel, in het bijzonder de arbeidersklasse stelselmatig stort. Het zijn de bestuurders van het N.V.V., welke in bondgenootschap met het kapitalisme de bewapeningswedloop in ons land op gang brengen, het zijn die bestuurders van het N.V.V., welke ten behoeve daarvan geen vinger uitsteken tegen de duurte en zich om diezelfde reden tegen het verhogen van de lonen en salarissen verzetten. Maar de belangen van het werkende volk eisen vandaag prijzenstop en 5% loonsverhoging.
Het voorstel van de Algemene Raad der E.V.C. aan de Nederlandse arbeidersklasse voor de verwezenlijking van deze eisen een gemeenschappelijke actie te voeren, spruit niet voort uit een concurrentiezucht met andere organisaties; het is ook niet gericht op het maken van reclame, maar het verwezenlijken van deze eisen is noodzakelijk voor de verdediging van ons bestaan. En het verwezenlijken van deze eisen kan slechts het resultaat zijn van strijd, strijd met alle middelen waarover de werkers beschikken, tot aan het wapen van de staking toe. De aanvallen op het levenspeil van de werkers berusten immers niet op een noodlottige vergissing van de bezittende klasse, evenmin op een fout in de berekeningen bij het opstellen van het jongste regeringsprogram. De aanvallen op de levensvoorwaarden van de arbeidersklasse zijn zorgvuldig voorbereid door een bruut kapitalisme, dat zijn dood tegemoet gaat, maar tot het einde toe zal proberen zijn stervende leven te rekken en te verdedigen tegen de ondergang. Daarom is er voor de arbeidersklasse geen andere weg dan die van de strijd. Hoe moeten de werkers deze strijd organiseren en tot de overwinning doorzetten?

I. In alle fabrieken en werkplaatsen, in de mijnen en havens, op de bouw- en D.U.W.-objecten, in bijeenkomsten van bedrijfspersonelen en bedrijfskernen, bij de arbeiders van het platteland, uit de dorpen en steden, overal moeten de eisen: prijzenstop en 5% loonsverhoging aan de orde worden gesteld en door hen dwingend op de bureaux van werkgevers en regering worden gelegd.

II. De werkers, jong en oud, vanstad en land, moeten door massabijeenkomsten en demonstraties, kracht bijzetten aan de strijd voor hun rechtvaardige eisen en deze eisen bekend maken aan de gehele bevolking.

III. De Nederlandse arbeidersklasse moet een massa-beweging organiseren, zijn activiteit eensgezind ontwikkelen en niet schromen van het stakingswapen gebruik te maken.

Eensgezind, dat is de doorslaggevende kracht en van die kracht vormen de leden van N.V.V. en E.V.C. de beslissende kern. Zij vormen de meerderheid in de meeste sectoren van het bedrijfsleven en industrie-gebieden. Dat legt een grote verantwoordelijkheid op de schouders van onze organisatie. Kameraden van de E.V.C., het is noodzakelijk, dat in onze eigen rijen iedere vorm van sectarisme met kracht wordt bestreden en een volledige bereidheid ontplooid wordt tot het samengaan met de leden van het N.V.V. en allen, die daadwerkelijk opkomen voor prijzenstop en 5% loonsverhoging. Wij moeten leren om met hen voor deze eisen op te komen en niet als voorwaarde stellen overeenstemming op

op andere punten. Wij moeten leren van de D.U.W.-arbeiders in Drente, die voor hun samengaan niet als uitgangspunt de vraag opwierpen, welke problemen hen gescheiden houden, maar zich verenigden op grondslag van datgene, waarover zij dezelfde mening hebben. Wij moeten meer dan tot nu toe leren begrijpen, dat onze medearbeiders van het N.V.V. en de andere Unie-bonden tot dezelfde familie behoren, tot de familie van de uitgebuitenen, tot de familie die arbeidersklasse heet. Wij moeten onszelf iedere dag opnieuw zeggen, dat de E.V.C. geen doel, maar een middel is om de belangen van het werkende volk te dienen. Het verdient aanbeveling, dat alle besturen van de plaatselijke en fabrieks-vakverenigingsafdelingen van de E.V.C., naar de plaatselijke besturen van het N.V.V. en naar de vertrouwensmannen van het N.V.V. in de bedrijven gaan, teneinde met hen de strijd voor een prijsstop en 5% loonsverhoging te bespreken. Dat moet niet formeel gebeuren, niet in een briefje met aan het slot: "in afwachting van Uw antwoord", etc., maar dat moet gebeuren door persoonlijke contacten.
Het kan zijn, dat de eerste ontmoeting niet overstroomt van vriendelijkheid, Jaren van hetze tegen de E.V.C., jaren echter ook van sectarisme in de E.V.C., worden niet in één dag ongedaan gemaakt. Maar wij moeten telkens opnieuw naar hen toe gaan en niet terugvallen in een vijandige afgeslotenheid.
Tot de leden van het N.V.V. zeggen wij: IJvert in Uw vakverenigingsafdeling voor de prijzenstop en 5% loonsverhoging, eist van Uw afdelingsbesturen ledenvergaderingen voor het bespreken van deze eisen, brengt jullie organisatie in het spoor van de doeleinden , ten behoeve waarvan die organisatie werd opgericht.
Leden van E.V.C. en N.V.V., verenigt U in de strijd voor prijzenstop en 5% loonsverhoging; verenigt U, arbeiders van Nederland in de strijd voor het verwezenlijken van deze rechtvaardige verlangens.
Kameraden, ik kom aan het slot van de inleiding tot de discussie, een inleiding, die ik namens het Verbondsbestuur van de EVC uitgesproken heb. Wij hebben jullie twee wegen getoond. De ene weg wordt geplaveid met vette winsten voor de bezittende klasse, armoede en ellende voor de arbeidersklasse, dood en vernietiging voor het Nederlandse volk. Dat is de weg van het kapitalisme en zijn helpers, dat in eigen tegenstellingen verstrikt, een uitweg uit deze moeilijkheden zoekt door de bewapeningswedloop en het ontketenen van oorlogen.
Verspert die weg! Gaat de tweede weg, de weg van strijd voor de verdediging en verbetering van de levensvoorwaarden, de weg van strijd tegen de bewapeningswedloop en voor sociale vooruitgang, de weg van strijd tegen de oorlog en voor de vrede. En een belangrijke stap vooruit op die weg is de strijd voor 5% loonsverhoging en prijzenstop. Verenigt U in de strijd tegen de armoede en de ellende!
Vreest geen offers, want bedenkt, dat bij het gaan van die andere weg, Uw leven zelf op het spel staat.
In naam van de arbeidersklasse en de toekomst van het Nederlandse volk: Met onplooide banieren voorwaarts! Verdedigt de rechtvaardigheid van de eisen: prijzenstop en 5% loonsverhoging. Brengt deze rechtvaardige eisen diep in het bewustzijn van alle werkers en verwezenlijkt ze met alle jullie ten dienste staande middelen.

Leve de strijd voor de 5% loonsverhoging en de prijzenstop!

Leve de vriendschap en solidariteit van alle werkers!

Speciale instructies aan A C D, (Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

~~ONAFGEDAAN~~ 1286

Zie Aanteekening op stukken

Afd./Sect.: B VI a Dat.: 29-3-'51 Par.: Ke.

Interne aanwijzingen A C D.

A C D. 4B Dat.: 10/4 '51 Par.: 49

CD	
105374	od 1286
105749	
	12/IV.51

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.!):

1 B

Duplicaat van stuk no. 105374 gezonden aan KEW t.k.

ACD/I. B/3

2. 4/B VI 20-3-51

B V

B XV onw 21/3 21-3-51 verwerkt LMO 2-5-'51

B VI 24.3.51 Arlo 27.3.51 28.3.51

17.3.51

B V 5-4-51

3/4

B V (105749)

3. KEW: Kunt U deze namen (105749) aan de Unie bondenaangeven, met verzoek ons nader over deze leden te willen inlichten, ook politiek.

B V 3/4 51

B V 30/6

Aan verzoek B V voldaan. B V wordt A.a.t. in kennis gesteld met het resultaat van overgang Plakkel-Deinze kon niet verder aan het verzoek worden voldaan

28/6 '51

KEW 19/6 '51

33630 - '50

Firmen B V 30/6

Speciale instructies aan A C D, (Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

ONAFGEDAAN

DUPLICAAT C.O.

niet aanwezig

Afd./Sect.: Dat.: Par.:

CO 105374

Interne aanwijzingen **A C D.**

A C D. Dat.: Par.:

12/7/51 B

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.!):

1 KEW t.k.

Aan de hand van dit dupl. CO geen correspondentie voor
Org. C.O. is in behandeling bij B
ACD/I. 11/3 [illegible]

Aantekening gemaakt KEW bij [illegible]

33630 - '50

No.960a-4-'51. 105374 21 Maart 1951.

Betreft: Sprekers Looncongres EVC,
d.d.10 Maart 1951.

VERTROUWELIJK.

OP KAART
ACD/ 4B
DAT: 10-4-51
PAR: V.C.2

6.BJ.
05.K
22 MRT 1942
A.D. 105749

Re 105374

In aansluiting op ons verslag van het Looncongres van de E.V.C. gehouden te Amsterdam, op Zaterdag 10 Maart 1951, U toegezonden onder No.960-4-'51, d.d.14 Maart 1951 wordt medegedeeld dat de volgende personen, die werden aangekondigd als leden van het N.V.V. op genoemd congres het woord hebben gevoerd:

N.VIS, P.T.T. Den Haag,
de Bruin, metaalarbeider, Rotterdam,
De GROOT, bouwvakarbeider, Hengelo,
van DEUR, metaalarbeider, Groningen,
SMIT, Spoor en Tramwegpersoneel, Utrecht,
OVERVEEN, Algemene Mijnwerkersbond,
Ot van VEEN, lid Oppositiegroep van PUL, Rotterdam
BERKHOUT, ambtenaar te Alkmaar, (zou R.K. zijn.)
BAART, Utrecht.

No.13 P

No. 960-4/51

Amsterdam

6.35 8.2 / 05.12 6.35 / 05.15 6.152 / 05.26

14 April 1951.

Betreft: LOONCONGRES E.V.C. in de Diamantbeurs op Zaterdag 10 Maart, van 16.30 tot 21.30 uur.

6.352.1 / 05.12

15 MRT 1951

ACD/ 105374

OP KAART
ACD/ 13
DAT: 10/4.51
PAR: 4.5

Door U bekende omstandigheden kon dit congres niet worden bijgewoond. Niettemin is aan de hand van verklaringen van betrouwbare relaties, welke verklaringen aannemelijk kunnen worden geacht, een rapport samengesteld kunnen worden, dat, hoewel fragmentarisch, voldoende kijk geeft op het gebodene in dit congres.

Vooraf zij vermeld, dat b.v. door CHEVOFA op 21 Februari 1951 in Krasnapolsky een vergadering werd belegd voor personeel van ALBERT HEIJN, waar ± 500 mensen werken. Uit de 23 aanwezigen van dit personeel werd een delegatie naar dit looncongres gekozen van 6 man, namens het personeel.
De ABWB, eveneens in "Kras", vergaderde hiervoor op 24 Februari d.a.v.. Deze vergadering moet ook slecht bezocht zijn geweest. Ook hier werden enige gedelegeerden gekozen namens de bouwvakarbeiders van Amsterdam.
Bij de EVC-Transport schijnt aan een en ander geen aandacht te zijn besteed.

BIV O.D. 138

Door de EVC was tevoren een speciaal krantje (2 pagina's) uitgegeven en verspreid om het congres onder de aandacht te brengen, terwijl de RCP een manifest in een oplage van 1000 exemplaren had laten drukken. Deze manifesten werden ter hand gesteld aan de bezoekers. Men hield er na afloop 300 stuks over.
Naar schattingen waren ± 800 man uit het hele land aanwezig, waarvan het hoofdbestanddeel door Amsterdammers werd geleverd.
Volgens Bertus BRANDSEN hadden er nog wel met enige goede wil 100 à 150 personen bij gekund. De aanwezigen waren voor bijna 80% jonge kerels (tot 35 jaar). Slechts enkele vrouwen gaven acte de présence. De bezoekers waren over het algemeen netjes gekleed. Was de stemming in den beginne normaal, uiteindelijk liep ze terug door het steeds naar voren komen van dezelfde argumenten bij de discussianten. Toen was het saai en vervelend.

Een speciale contrôle op de verstrekte toegangsbewijzen deed vermoeden dat het bijkans onmogelijk was dit congres "clandestien" te bezoeken. Toch werd bij de aanloop zelfs toegang verleend zonder entréebewijs.

Over het geheel genomen kenmerkte zich het congres door het steeds maar weer hameren op een te vormen eenheid en goede verstandhouding tussen arbeiders van verschillende pluimage. BLOKZIJL verweet zelfs een deel zijner kameraden hun hautaine houding jegens anders georganiseerden. De modern - en confessioneel georganiseerden werden slome lieden genoemd, die maar achter hun besturen aansjokten. Ook het gescheld van de z.g. balletjesbond (= het NVV in Rotterdam) moest maar eens uit zijn. Eenheid diende gesmeed. BLOKZIJL bracht na zijn rede de verzamelde menigte tot een machtig applaus, dat versmolt in een staande ovatie.

Bertus

Bertus BRANDSEN stelde na de opening een praesidium in, dat onder leiding stond van zekere, naar klank opgevangen, EESTERMAN of HESTERMAN. (Vermoedelijk is deze identiek aan de tramconducteur Joseph HESTERMAN, geboren te Amsterdam, 10 December 1919, U bekend). BRANDSEN zeide, dat op dit congres aanwezig waren meer dan 100 KAB-leden/CNV-leden en meer dan 300 NVV-ers.

Hierna kwam Berend BLOKZIJL ten tonele. Deze begon met het besluit van de Algemene Raad van de EVC aan te halen, waarin aan de arbeidersklasse werd voorgesteld een krachtige en doeltreffende actie te voeren voor een absolute prijzenstop en een derde 5% loonsverhoging. Dit voorstel wilde spreker aan het congres voorleggen, dat zich mede moest beraden over de wijze waarop de strijd diende te worden gevoerd. Het was de hoogste tijd om die strijd massaal, eensgezind en krachtig tot ontplooiing te brengen. Hierna volgde geruimen tijd het oplepelen van statistische cijfers van het CBS en het steeds duurder worden van het levensonderhoud. Vervolgens kwam het nieuwe programma der komende regering aan bod, waarbij vooral de uit het volk te "persen" 1500 millioen gulden voor defensie critisch werden ontleed in een gemiddelde bijdrage van ƒ 150.- per hoofd "per jaar" (?). Hierover wijdde spreker breedsprakig uit, kwam via volkswoningbouw, verlaging overheidssubsidies, "scherper uitbuiting" door productieverhoging en werktijdsverlenging, op het chapiter Amerika, dat in het door dit land beheerste deel van de wereld een "ware jacht op strategische grondstoffen" houdt. Zijn betoog werd gestaafd door vele citaten uit kranten en periodieken, en veel van sprekers zienswijze had tevoren al in De Waarheid gestaan.
Vooral het NVV moest het bij BLOKZIJL ontgelden. Uiteraard kwam ook de Duitse herbewapening ter sprake; tegenover het drijven naar oorlog van de reactionnaire machten werd het vredelievende Sowjetland gesteld.
Spreker vertelde lang te hebben stilgestaan bij de werkelijke inhoud van de regeringsplannen en de gevolgen daarvan voor de arbeidersklasse. Dit was nodig omdat het grote gevaren zijn,die het Nederlandse volk bedreigen, vooral wanneer dit volk een bewapeningswedloop wordt opgedrongen. Deze weg was geplaveid met "vette winsten" voor de ondernemers, maar met armoede en ellende voor de arbeidersklasse, met vernietiging en dood voor het Nederlandse volk. Hij vraagt dan aan de bijeenkomst om een vlammend NEEN in het aangezicht van de reactie te slingeren. Een zodanig NEEN, dat het als een appèl kan worden beschouwd om massaal en eensgezind enz. enz. Spreker achtte de voorstellen van de Algemene Raad alleszins rechtvaardig en wees op de allerwege ondervonden instemming, b.v. bij de bouwvakarbeiders, bij de DUW-mensen en bij anderen die eendrachtig en broederlijk met EVC-ers samenwerkten. Enige conflictjes in den lande werden er als bewijs bijgehaald, waarbij alweer het NVV in het zoeklicht der verdoemenis stond. Het verheugde spreker daarom in zo'n grote getale politiek anders gerichte arbeiders hier aanwezig te zien, hetgeen nog nooit in de geschiedenis der arbeidersbeweging had plaats gevonden.
Met instemming werd door spreker daarna aangehaald het gepresteerde door de Wereldvredesraad in Berlijn. Hij liet deze besluiten nog eens de revue passeren.

Ten

Ten aanzien van de derde 5% vond spreker dat dit betaald moest worden door de bezittende klasse. Volgden voorbeelden van exorbitante winsten van diverse bedrijven. Het NVV voert, vgl. spreker, een politiek van samenwerking met het kapitalisme. De EVC-politiek is gericht op de belangen van het werkende volk, tegen het kapitalisme. En niet alleen de EVC. In toenemende mate zouden de NVV-ers in verzet komen tegen de noodlottige politiek hunner bestuurders. Dit zag spreker niet als oppositie van een minderheid jegens een meerderheid, doch als uitdrukking van het feit dat alle leden van het NVV zich opmaken om hun organisatie in te zetten voor het doel waartoe deze werd opgericht, nl. strijd tegen het kapitalisme. De EVC-voorstellen spruiten niet voort uit concurrentiezucht, noch beogen zij reclame. De eisen zijn noodzakelijk voor de verdediging van het bestaan. Het verwezenlijken der eisen kan slechts resultaat zijn van strijd met alle middelen, tot aan staking toe. Want de aanvallen op het levenspeil berusten op zorgvuldige voorbereiding van een bruut kapitalisme.

Spreker geeft dan aan hoe deze strijd georganiseerd en geactiveerd moet worden, tot aan de overwinning, nl.:

overal waar arbeiders zijn moeten de genoemde eisen aan de orde worden gesteld en door hen dwingend aan werkgevers en regering kenbaar worden gemaakt;

alle arbeiders moeten in massabijeenkomsten en demonstraties kracht bijzetten aan hun strijd;

de Nederlandse arbeidersklasse moet een massabeweging organiseren, eensgezind haar werkzaamheden ontwikkelen en het stakingswapen niet schuwen.

Spreker zag een doorslaggevende kracht in de eenheid van EVC-ers en NVV-ers, die gezamenlijk de meerderheid vormen op de meeste gebieden van het bedrijfsleven. Hij wil dan in eigen kring noodzakelijk het sectarisme bestrijden, om tot die eenheid te komen. Besturen van EVC-afdelingen en bedrijfsafdelingen dienen naar dergelijke besturen van het NVV te gaan en naar de NVV-vertrouwenslieden in de bedrijven om de eisen te bespreken. Niet formeel, maar in persoonlijk contact. De NVV-leden in de bijeenkomst droeg hij op het hart de eisen in hun organisaties te bespreken. Spreker zag slechts 2 wegen, die van de armoede en die van strijd tegen oorlog en voor vrede. Met een "Leve de vriendschap en solidariteit van alle werkers" besloot hij zijn inleiding.

Na een kwartier pauze kwamen de discussies los. Volgens zeggen waren er ruim 50 liefhebbers, slechts een twintigtal konden met het oog op de tijd het woord voeren. Van de afgevallenen konden slechts zij het woord voeren, die critiek op BLOKZIJL's rede hadden. Daarvoor waren geen liefhebbers.

Verschillende

Verschillende NVV-ers voerden het woord, waarvan er één door de aanwezige NVV-ers een motie wilde zien aangenomen, waarin het NVV-bestuur zou worden opgedragen met alle middelen te bewerkstelligen dat de prijsstop en de derde 5% zouden worden toegestaan. Vanuit de zaal wilde men nog toegevoegd zien dat er tevens geprotesteerd werd tegen de herbewapening van Duitsland. Deze opmerking werd met een donderend applaus begroet.

Een mijnwerker sprak over de groeiende onrust onder zijn kameraden, ivm het ontnemen van de vrije Zaterdagmiddag. Dit besluit was door hun organisaties genomen zonder er de leden in te kennen.

Een NVV-spoorman was van mening dat het NVV ook EVC-ers op zijn congressen moest uitnodigen en hen daar het woord laten voeren. Ook dit viel een applaus ten deel.

Een EVC-zeeman klaagde over slechte voorzieningen aan boord, vooral het eten, b.v. geen verse groenten in de Tropen.

Een NVV-er wenste het gebroken geweertje in ere hersteld te zien.

Enige KAB-ers voerden eveneens het woord, een bouwvakarbeider en een gemeenteambtenaar uit Alkmaar (naar klank EESTER of EEKHOUT), die het beiden met BLOKZIJL eens waren. De bouwvakarbeider, TAKKEN, zei al in 1945 bij de EVC present te zijn geweest, waarover de kapelaan hem had onderhouden en later de voorzitter van zijn organisatie.

Andere discussianten hadden eveneens niet veel byzonders op de lever.

BLOKZIJL ging hierna over tot beantwoording, waarin tot uiting kwam dat de EVC van plan is te trachten de andersgeorganiseerden van hun besturen los te weken en hen tot verzet op te wekken jegens hun bestuurders. Vervolgens wil men deze elementen dan onderbrengen in plaatselijke comité's ter verdediging van het levenspeil van de arbeidersklasse.

Hij kwam nog eens terug op het hooghartig, sectaristisch optreden van EVC-ers, die daarmee de eenheid in de weg stonden. Een demagogisch betoog over deze eenheid vormde het sluitstuk van zijn beantwoording en hij riep tot slot uit, dat als men eensgezind streed tegen oorlog, armoede en ellende, nu nog op deze avond de overwinning er was.

Een resolutie om te komen tot de genoemde eisen en de boven aangegeven middelen, werd met algemene stemmen aangenomen, onder toevoeging van de aanbeveling voor plaatselijke comité's ter verdediging van het levenspeil, alsmede onder toevoeging verhoging van sociale verzekeringswetten en herziening der ouderdomsvoorzieningen.

Bertus BRANDSEN sloot het congres. Door het rumoer van de vertrekkende congresgangers gingen zijn woorden verloren.

==========

No.13. Afschrift aan HC-Asd. F4.

W5374 Im 1236

AAN HET LOONCONGRES VAN DE E.V.C.

Kameraden.

Hoe de komende regering er ook uit zal zien één ding is zeker, dat het bewapeningsprogram mede dank zij de steun van de leiders van de P.v.d.A. en het N.V.V. de arbeidersklasse in Nederland in de grootste armoede zal onderdompelen.

Voor bewapening zal in het komende jaar 1500 millioen worden uitgegeven; de subsidies op de levensmiddelen zullen met 300 millioen worden verlaagd, terwijl ook het woningbouw-program sterk zal worden ingekrompen.

Volgens de berekening van "het Parool" (6 Maart) zullen hierdoor de kosten van het levensonderhoud met 5% stijgen en vervolgt "het Parool" het ligt niet in de bedoeling om deze stijging door een loonsverhoging goed te maken.

Na de enorme stijgingen van de textielprijzen en schoenen, zeep enz., komdigt nu Romme (van het kwartje!) verhoging aan van de suiker, het brood en de margarine.

Afgevaardigden, zo kan het niet langer door gaan!
Hiertegen dient de gemeenschappelijke strijd georganiseerd te worden!

Dat de (komende) regering deze plannen van de bezittende klasse kan doorvoeren wordt vooral mogelijk gemaakt door de steun van de leiding van het N.V.V., dat ruim 400.000 leden georganiseerd heeft.

Kameraden, de stakingen van het vorig jaar hebben ons vooral geleerd, - dat alléén door de grootst mogelijke eenheid - en met eisen waarachter de gehele Nederlandsche arbeidersklasse zich kan stellen - het mogelijk zal zijn de bezitters en hun handlangers een halt toe te roepen.

Is de eis van 5% loonsverhoging de juiste eis?
De kosten van het levensonderhoud zijn na de tweede fooi van 5% met veel meer gestegen dan 5% en zullen na de afschaffing van de laatste subsidies nogmaals met 5% stijgen.

Is de eis van een absolute prijsstop juist?
De prijzen van de belangrijkste grondstoffen en artikelen worden vooral op de wereldmarkt door Amerika vastgesteld. Alleen door subsidies zou de regering de prijzen kunnen handhaven. Maar de laatste subsidies worden nu afgeschaft. De eis van een prijsstop is een eis van het N.V.V. bestuur overgenomen en dient alleen om de arbeiders van de strijd af te houden!

Het eisen van een derde fooi van 5% en prijsstop is absoluut onjuist.

In de eerste plaats dient er een loonbasis geëist te worden op grond van de kosten van het levensonderhoud nù. Dat zal ongeveer 60 gulden per week zijn. Daarbij dient onvoorwaardelijk bedongen te worden dat dit basisloon steeds aangepast dient te worden aan de prijsstijgingen.

De eis van de glijdende loonschaal wordt door de Franse vakbonden (aangesloten bij de C.G.T.) verschillende Engelse en Amerikaanse vakbonden steeds in practijk gebracht en heeft tot vele successen geleid.

Z.O.Z.

Dit congres dient op basis van deze eisen onderhandelingen voor te stellen aan de leiding van het N.V.V.

In de bedrijven dienen deze eisen met de N.V.V.-arbeiders besproken te worden en ons voorstel aan de leiding van het N.V.V. per manifest bekend gemaakt te worden.

De Rotterdamsche arbeiders (vooral in de haven) georganiseerd in het O.V.B dienen hierbij betrokken te worden. Op basis van de hierboven gestelde eisen dienen ook onderhandelingen met de leiding van het O.V.B. gevoerd te worden.

Voorwaarde voor de gemeenschappelijke strijd is vooral, dat de Rotterdamse en Amsterdamse havenarbeiders - hoe ook georganiseerd - schouder aan schouder moeten staan.

Kameraden, geen stap meer terug.!

Tegen de bewapeningsplannen van de bourgeoisie en de regering dienen wij onze gemeenschappelijke strijd te stellen.

Vormt het eenheidsfront tegen de bezitters en de regering!

Voor een basisloon van ZESTIG GULDEN beschermd door de glijdende loonschaal!

GEMEENSCHAPPELIJK OPTREDEN VAN N.V.V.-ers, E.V.C.-ers en O.V.B-ers IN DE FABRIEKEN IN DE BEDRIJVEN EN OP STRAAT.

REVOLUTIONNAIRE COMMUNISTISCHE PARTIJ.
(NEDERLANDSE SECTIE VAN DE 4-DE INTERNATIONALE)
AFDELING AMSTERDAM.

Leest "DE TRIBUNE", orgaan van de R.C.P.

Verkrijgbaar bij M.FERARES, Nieuwe Prinsengracht 47/II
(Telefoon 56979)

Om de veertien dagen actuele politieke en vakbondsartikelen.
Op bovenstaand adres alle inlichtingen over de R.C.P.
Wij sturen op verzoek gaarne convocaties van onze openbare discussie vergaderingen.

DE TRIBUNE, per nummer 10 cent, per kwartaal 80 cent.

DE TRIBUNE IN HET GEZIN VAN IEDERE ARBEIDER!

Vóór Prijzenstop en Loonsverhoging!

UITGAVE E.V.C. - VONDELSTRAAT 54 - AMSTERDAM - 1 MAART 1951

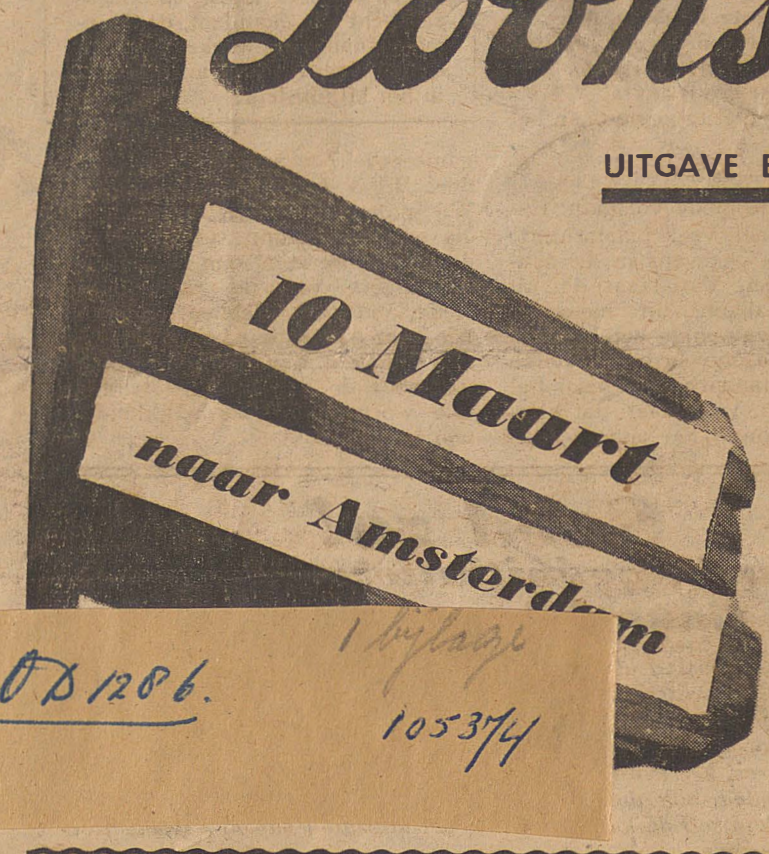

OD 1286.
1 bijlage
105374

Neemt deel aan het

LOONCONGRES

DIAMANTBEURS
Weesperplein

Aanvang 's middags 4.30 uur
Einde 's avonds 9.30 uur

VAN DE

E.V.C.

Toegangsbewijzen, ook op schriftelijke aanvraag, te verkrijgen bij het Verbondsbestuur van de E.V.C., Vondelstraat 54, Amsterdam-Z., Telefoon 88168.

TWEE WEGEN: *Welke kiest gij?*

DE Algemene Raad van de E.V.C. heeft in zijn jongste bijeenkomst aan de Nederlandse arbeidersklasse voorgesteld om een krachtige actie te voeren voor de instelling van een absolute prijzenstop en het verhogen van de lonen en salarissen met 5 %. Deze eisen zijn waarachtig niet uit de lucht gegrepen, maar beantwoorden aan de toenemende armoede in de werkersgezinnen. Volgens officiële cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek zijn de kosten van het levensonderhoud voor een 4-persoons gezin van September 1949 tot December 1950 met 15 % gestegen. In dezelfde periode werd het algemeen loonpeil slechts met 10 % verhoogd, zodat de koopkracht van de arbeidersklasse in die tijd minstens met 5 % werd verlaagd. De gestelde eisen hebben derhalve in eerste aanleg ten doel de levensstandaard van September 1949 te herstellen en te waarborgen door een prijzenstop.
Aldus het standpunt van de Algemene Raad der E.V.C. in de eertse helft van Januari.

* * *

SINDS half Januari zijn ruim 6 weken verstreken. In die tijd is het leven opnieuw duurder geworden en vond een verdere daling plaats van de koopkracht der arbeidersklasse. Maar dat is niet alles. Het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken eiste van de Nederlandse regering, dat ook in ons land het bewapeningstempo opgevoerd en het militaire apparaat uitgebreid zou worden.

Uit publicaties rondom de van buitenaf opgelegde regeringscrisis is gebleken, dat het uitvoeren van de Amerikaanse eisen nagenoeg een verdubbeling betekent van de honderden millioenen guldens, die tot nu toe reeds jaarlijks voor oorlogsdoeleinden werden uitgegeven. Hoe ook het nieuwe kabinet er straks zal uitzien, vast staat, dat het tot taak heeft deze nieuwe lasten op de schouders van de arbeiders te leggen. In dit verband heeft de Sociaal-Economische Raad, waarin onder andere Suurhoff en Vermeulen van het N.V.V. zitting hebben, dezer dagen geadviseerd om het verbruik van goederen, die onmisbaar zijn voor het levensonderhoud, drastisch te verminderen.

Het is duidelijk, de voorstanders van de bewapeningswedloop zijn voornemens het land volledig in het spoor van de oorlogs-economie te brengen. Uitvoering van deze voornemens zou voor de werkers een verscherping van de uitbuiting en toenemende armoede met zich meebrengen.

Nederland zou in versneld tempo de weg van de inflatie opgedreven worden; dat wil zeggen, waanzinnige prijsstijgingen en daardoor een zich doorzettende waardvermindering van het geld.

UIT het voorgaande blijkt, dat de arbeidersklasse de keuze heeft tussen twee wegen. De ene weg voert naar versnelling van de bewapeningswedloop, uitbreiding van het militaire apparaat, meehelpen aan de wederoprichting van de Duitse Wehrmacht en voortdurende daling van het levenspeil.

Het gaan van deze weg betekent voor ons land het bankroet van onze volkshuishouding en de kans om meegesleurd te worden in een nieuwe oorlog.

De andere weg is aangegeven door de Algemene Raad van de EVC, hetgeen op dit ogenblik zeggen wil, eensgezind strijden voor het instellen van een absolute prijzenstop, verhoging van de lonen en salarissen met 5% en het verhinderen, dat de Duitse Wehrmacht in het leven wordt teruggeroepen. Het gaan van deze weg betekent een belangrijke schrede op de weg naar het herstel van Neerlands zelfstandigheid, naar het veilig stellen van de vrede in Europa en de wereld en naar het verzekeren van een duurzame sociale vooruitgang.

Een tussenweg is er niet. De keuze tussen deze twee wegen moet door de arbeidersklasse gemaakt worden.

* * *

ZONDER enige twijfel zal de Nederlandse arbeidersklasse met toenemende kracht en eensgezindheid de strijd ontwikkelen voor sociale vooruitgang en tegen de armoede, voor de vrede en tegen de bewapeningswedloop.

De D.U.W.-arbeiders in het Noorden des lands en in Brabant zijn in verzet gekomen tegen het gedwongen verblijf in kampen en tegen het gescheiden leven van hun gezinsleden.

De Twentse bouwvakarbeiders nemen geen genoegen met de aan hen opgelegde loonsverlaging; de visknechten van IJmuiden streden met succes tegen reeds aangezegde ontslagen; de vrouwelijke arbeidskrachten van een Amsterdams grafisch bedrijf verweren zich tegen het opjagen van het arbeidstempo en de Rotterdamse classificeerders kwamen in beweging voor loonsverhoging.

De herdenking van de „Februari-staking '41", waaraan 75.000 mensen deelnamen, was een indrukwekkende demonstratie van de groeiende vredeskrachten in ons land. En tenslotte, reeds nu staat vast, dat aan het Loon- en Prijzen-congres van de EVC op 10 Maart a.s., naast leden van onze eigen organisatie, meer dan honderd leden van het NVV deel zullen nemen. En hun aantal neemt nog voortdurend toe. Dat is belangrijk, omdat de leden van het NVV en van de EVC tezamen de beslissende kracht zijn in ons land.

Aan vertegenwoordigers van hen zullen op 10 Maart a.s. niet alleen de eisen tot het instellen van een prijzenstop en het verhogen van de lonen met 5% worden voorgelegd, maar het congres zal tevens besluiten nemen over de vormen van actie om die eisen te verwezenlijken, over de wijze, waarop de weg van strijd tegen de armoede en voor sociale vooruitgang tot het einde toe bewandeld moet worden.

Grote belangstelling voor Looncongres

Tientallen NVV-ers nemen deel

REEDS tijdens de voorbereiding van het op 10 Maart a.s. te houden Loon- en Prijzencongres van de E.V.C., blijkt, dat er een zeer grote belangstelling voor bestaat. Niet alleen bij de leden van de E.V.C., maar ook onder de anders- en ongeorganiseerden, in het bijzonder bij de NVV-leden, is deze belangstelling zeer groot.

In het gehele land wordt het voorstel van de E.V.C. aan de werkende bevolking, om een massale strijd te organiseren voor het instellen van een absolute prijzenstop en de derde 5% loonsverhoging, druk besproken.

Besproken door arbeiders en arbeidsters, die ongeacht of ze lid van de Uniebonden, E.V.C. of ongeorganiseerd zijn, dezelfde belangen hebben en die van mening zijn, dat de voorstellen van de E.V.C. rechtvaardig zijn.

Honderden afgevaardigden uit alle delen van het land, arbeiders uit de meest verschillende bedrijfs- en industrietakken, komen op Zaterdag, 10 Maart naar Amsterdam.

Hieronder zijn tientallen N.V.V.-leden, waarvan sommige in bedrijfs- en personeelsvergaderingen zijn afgevaardigd door de arbeiders. Zij komen uit het Noorden, het Zuiden, het Oosten en het Westen van het land.

De vertegenwoordigers van de strocarton-, land- en zuivelarbeiders uit de Noordelijke provincies, de D.U.W.-arbeiders uit Drente, de werkers uit de grote metaalbedrijven, het overheidspersoneel, de arbeiders uit de steenfabrieken, de textiel- en kledingsarbeiders(sters), de werkers uit de fabriekmatige en levensmiddelenbedrijven in Limburg, de Zaanstreek en andere plaatsen, de haven- en transportarbeiders uit Amsterdam, Rotterdam en Delfzijl, de bouwvakarbeiders en tal van anderen, komen op 10 Maart naar Amsterdam.

Daar zal de stem van de werkers uit de grote steden, de kleinere plaatsen en de dorpen klinken.

HIERONDER een kleine greep slechts uit de vele berichten, die tot nu toe bij ons binnen kwamen over de deelname aan het Congres.

METAAL. In deze industrietak zijn reeds een **50-tal N.V.V.-ers** afgevaardigd naar het congres. In de kleine bedrijven in het land werden zij afgevaardigd door het gehele personeel. In de grotere bedrijven, zoals de **N.D.S.M., Fokker** te **Amsterdam, Wilton-Feijenoord, R.D.M.** te **Rotterdam,** werden zij in het bedrijf afdelingsgewijs gekozen.

OVERHEID. Ook het overheidspersoneel zal in groten getale op het congres vertegenwoordigd zijn. En niet alleen uit de grote plaatsen als **Amsterdam, Rotterdam, Den Haag Utrecht, Haarlem** enz., maar ook uit **'t Gooi, Winschoten, Hoorn, Sneek,** etc. etc., komen zij.
Ook hieronder zijn ongeveer een **40-tal N.V.V.-ers** en anders-georganiseerden. Uit **Alkmaar** komt ook o.a. een katholiek ambtenaar.

BOUWVAK. De bouwvakkers laten zich evenmin onbetuigd. Enige tientallen bouwvakarbeiders, leden van het N.V.V., komen gezamenlijk met hun maats uit de andere bonden, naar de Diamantbeurs.
Uit vele plaatsen en streken van ons land zijn zij vertegenwoordigd. Uit **Twente, Groningen, Rotterdam, Amsterdam, Den Haag, Utrecht** en tal van andere plaatsen.

TRANSPORT. Uit **Amsterdam, Rotterdam, Delfzijl,** de voornaamste havenplaatsen in ons land, komen leden van de C.B.T. (N.V.V.).

FABRIEKMATIGE INDUSTRIE.
Hier komen de werkers uit de levensmiddelenbedrijven van de **Zaanstreek, Amsterdam, Rotterdam,** uit de steenfabrieken langs de grote rivieren, uit de keramische industrie in **Limburg,** de strocartonindustrie in **Groningen.** Zij komen van de **Westersuikerfabriek,** van **Klene,** de **Superfosfaatfabriek, Electro, Ketjen** e.a. te **Amsterdam, Jurgens** te **Rotterdam, Albert Heijn** en **Bruynzeel, Zaandam, Pander, Den Haag.**
Ook hier zijn vele N.V.V.-ers van de partij.

TEXTIEL- EN KLEDINGINDUSTRIE. Uit **Twente, Brabant, Amsterdam, Gouda, Leiden** komen textiel- en kledingarbeiders(sters). Ook hier verklaarden een groot aantal N.V.V.-ers zich bereid deel te nemen aan het Looncongres.

— o —

WIJ willen hiermede volstaan. Het zou nog heel veel plaatsruimte vergen om alle gegevens in dit artikel te vermelden. Vast staat, dat uit alle industrietakken, uit nagenoeg alle bedrijven van enige betekenis in ons land, vertegenwoordigers, hetzij hoofd-, hetzij handarbeiders naar het Congres komen. Vast staat, dat hieronder enige honderden anders-georganiseerden, waarvan het overgrote deel N.V.V.-leden, zullen zijn.
Wij willen dit artikel besluiten met als onze overtuiging uit te spreken dat, nadat de stem van de vertegenwoordigers van de werkers van Nederland zal hebben weerklonken, een eensgezind besluit zal worden genomen. Een eensgezind besluit, dat door de eensgezinde strijd van alle werkers tot werkelijkheid zal worden gemaakt.

UITNODIGINGEN

Naar het Secretariaat van de E.V.C. mededeelt, zijn uitnodigingen tot het bijwonen van het Looncongres op 10 Maart a.s. ook gezonden naar de oppositiegroep in het N.V.V., rond „De Stem van de N.V.V.-er" van de heer Van Pul, naar de oppositiegroep rond „Het Vrije Woord van de A.N.G.B.-er" en naar de Bootwekersvereniging „Eensgezindheid" in Zaandam, de Algemene Diamantbewerkersbond en de Algemene Bond van Werkers in het Mijnbedrijf.

Goed zo!

Prachtige initiatieven in de financiële campagne

EEN Congres kost geld! Dat is een waarheid als een koe. Zaalhuur, drukwerk, reiskosten, enfin, alles wat bij zo'n congres komt kijken, moet betaald worden.
Maar geen nood, dat wordt niet alleen begrepen door de organisatoren van het congres, het wordt zo mogelijk nog beter begrepen door de werkers zelf. Vandaar ook, dat wij uit vele bedrijven mededelingen ontvingen, dat de arbeiders zelf de kosten voor de afvaardiging van hun gedelegeerde op zich nemen.
Zo bereikte ons het bericht uit Leeuwarden, dat een aantal grafische arbeiders het besluit namen, de gelden voor hun delegatie zelf bijeen te brengen.
In Groningen heeft een groep metaalbewerkers het benodigde geld voor de afvaardiging van een N.V.V.-kameraad reeds bijeen gebracht.
In Amsterdam besloot een groot aantal bouwvakarbeiders, de kosten voor het zenden van een delegatie bouwvakkers naar het congres, op zich te nemen. In de komende dagen zullen zij een campagne met steunlijsten op de bouwwerken voeren. In tal van bedrijven circuleren reeds de (door de betrokken arbeiders zelf vervaardigde) steunlijsten. Naar men ons verzekerde, met heel goede resultaten.
Goed zo, kameraden! Dit zijn prachtige initiatieven, die allerwegen navolging verdienen en — we twijfelen er geen moment aan — ook navolging zullen vinden.

Textielarbeiders eisen 5 pCt loonsverhoging

Uit Enschede ontvingen wij onderstaand schrijven:

„De arbeiders, werkzaam bij de firma K. H. Roberts N.V. op het Wooldrikshof te Enschede, in vergadering bijeen op 29 Januari 1951, namen het besluit om, aangezien het levenspeil steeds daalt en de prijzen stijgen, de firma te verzoeken om haar arbeiders een 5% loonsverhoging toe te kennen en wel over de thans verdiende lonen.
Door de kern is dit Maandag, 5 Februari ter kennis van de firma gebracht.
Hierbij doen wij dan ook een beroep aan alle bondsbesturen en alle werkers in de textielbedrijven hier zoveel mogelijk aan mede te werken, daar het voor alle werkers van groot belang is."

A.N.D.B. vraagt 5 pCt loonsverhoging

„Het Vrije Volk" van Maandag, 19 Febr. schrijft:

„De Algemene Diamantbewerkersbond heeft de Algemene Juweliersvereniging met ingang van 12 Februari verzocht de lonen van de diamantbewerkers met 5% te verhogen.....
In September 1950 had de A.N.D.B. voor de diamantbewerkers een loonsverhoging gevraagd van 10%, doch de juweliers waren toen van mening, dat de toestand van het bedrijf slechts een verhoging van 5% toeliet. De A.N.D.B. had hiermede genoegen genomen, op voorwaarde, dat een tweede verhoging zou worden gegeven, zodra de „handelstoestand" dit zou veroorloven. De A.N.D.B. acht dit moment nu gekomen.
De bond wijst er op, dat ook in België met ingang van 12 Februari en loonsverhoging van 5% wordt gegeven!

Tegen de Duitse herbewapening

Ruim 75000 mannen en vrouwen (waar onder velen uit het land) waren Zondag 25 Februari j.l. te Amsterdam op de been ter gelegenheid van de herdenking van de Februari-staking 1941. Op het historische Waterlooplein stelde zich een kilometerslange stoet op voor de demonstratie naar de Oosterbegraafplaats.
Op de voorgrond een groep verzetstrijders in kampkleding.

Speciale instructies aan A C D, (Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

~~ONAFGEDAAN~~

Stukken betrekking hebbende op de N.S.-spoorwegen bergen in O.D 1515.
De overige stukken bergen in O.D 1286: Buitengewone ...

O.K. Die ...

~~Afd./Sectie~~: B V Datum: 9/8-51 Paraaf: [initials]

Interne aanwijzingen A C D. photo copie – OD 1227

[initials] A C D. 4/B Dat.: 30/7-51 Par.: [initials] (K)

CO ✓ Los 660 — OD 1286
✓ 111891 — OD 1515
✓ 106801 — OD 1286
✓ 109703 — OD 1286

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.!):

1 Via D aan B ACD [initials]

Verslag van deze vergad. v. B. ! 2

PTT heeft alle de Groten van den Haag opgegeven, dit ... geen spoor.

Thans nog NS van "overveen". De NS ... personeel dat ... gemaakt ...

NS.	Amsterdam	10 man	Haag / Haarlem	} 4 man	Leeuwarden	1 man Hilversum
	Utrecht	11 man	Zwolle	3 man	Groningen / Hengelo	Deventer / Zutphen
	Rotterdam	4 man	Amersfoort	2 man	Tilburg / Nijmegen	Arnhem

B ter behandeling. Informatie NS is streng vertrouwelijk, dus niet vermelden bij navraag. 4/7/51 [initials]

2 ~~BV Acten ... SB. 6.7.51~~

9/8 ... [initials]

33630 - '50

PTT 01.3 / 01.4 3.21 / 01.4 6.35. / 05.15 6.151 / 06.212.92 3.22 / 01.4 06.12.86

20 MRT 1951

ACD 105660

VERTROUWELIJK.

Kort verslag van het looncongres der E.V.C., gehouden te Amsterdam op 10 Maart 1951.

NIET O.K.
ACD 4B
DAT: 30/7-51
PAR: [illegible]

AANWEZIG:

± 900 man, waaronder naar schatting 350 anders georganiseerden. Het aantal aanwezige N.V.V.-ers werd geschat op 300 man.

Aan ieder die de zaal wilde betreden werd gevraagd of hij in overheidsdienst was. Werd deze vraag bevestigend beantwoord, dan werd betrokkene door een der ordewachters naar een hoekje in de zaal gebracht waar even met de man werd gesproken. Wat er tegen deze mensen werd gezegd is niet bekend. Door rapporteur werd de veronderstelling geopperd dat zij mogelijk een schuilnaam ter beveiliging krebgen. Deze mening werd echter door geen enkel bewijs gestaafd.

De opening van het congres werd aangekondigd door G. J. BUVELÔT, geboren 10-7-1924.

B. BRANDSEN opende het congres en verzocht het presidium, dat, om tijd te besparen, reeds was gekozen, naar het podium te komen. In het presidium werd zitting genomen door enkele N.V.V.-ers. Voorzitter was een zekere ESTERMAN (overheid) Amsterdam.

Vervolgens sprak B. BLOKZIJL zijn inleiding uit.

Na een korte pauze was er gelegenheid voor discussie.

Er hadden zich 70 discussianten opgegeven. Tengevolge van tijdgebrek werd slechts door 20 aanwezigen gediscussieerd.

De GROOT, N.V.V. (P.T.T.).

Zegt te willen bekennen dat de congresrede van Berend BLOKZIJL een diepe indruk op hem had gemaakt. Hij is er van overtuigd dat de E.V.C. niet alleen deze strijd kan voeren. Het werkende volk vraagt om verdediging van het levenspeil, dus moeten N.V.V. en E.V.C. samen de strijd voeren en overwinnen. Hij stelt voor om in alle delen van ons land comité's te vormen ter verdediging van ons levenspeil.

OVERVEEN N.V.V. Spoorwegpersoneel Groningen.

Spr. vindt dat de vergaderingen van het N.V.V. op hetzelfde peil moesten staan als dit looncongres. Ook is hij van mening dat de band tussen het N.V.V. en de E.V.C. steeds hechter wordt. De lonen zijn veel te laag om van te leven en zijn niet in overeenstemming met de grote verantwoordelijkheid die wij hebben. Ook wil spr. protesteren tegen de verlenging van de diensttijd voor de militairen en de uitzending van hen naar West Duitsland om ze daar door Nazi-officieren te laten trainen.

BERKHOUT, K.A.B., Gemeentepersoneel Alkmaar.

Veel kan ik niet zeggen want wij zijn gebonden, maar toch zou ik nog iets aan het eisen-programma willen toevoegen. Wij eisen hogere ondersteuning voor diegenen die trekken volgens de Noodwet-Drees. (Door congres aangenomen).

EINDE.

AFSCHRIFT

Aangeboden aan de Heer v.Arkel,
ter informatie, voor zover nog niet bekend.
Is bij u ook bekend of te achterhalen wie die de Groot, N.V.V.-(P.T.T.)-kan zijn. Volgens een Waarheid-bericht zou deze PTTer een Hage naar zijn. Wij kunnen hem zo niet vinden.

Gv., 17-3-51.
J.-

CO 106278

MINISTERIE VAN
BINNENLANDSE ZAKEN

's-Gravenhage, 12 April 1951.

No. : B106278
Bijl.: 1
Betr.: Brochure E.V. C.
V AV 2

DIENSTGEHEIM

[UITGEGAAN]

Daar mij ook van andere zijde een exemplaar bereikte moge ik U, ter voldoening aan het verzoek, gesteld aan het slot van Uw brief van 29 Maart 1951 doss. 7/609, hierbij - met dankzegging voor de toezending - weder de brochure van de E.V. C. aanbieden.

HET HOOFD VAN DE DIENST.
Namens deze,

Aan de Heer Hoofdcommissaris
van Gemeentepolitie
te
's - G R A V E N H A G E.

J. G. Crabbendam

Dr Kuy

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12 29 Maart 1951.

Doss.7/609

Onderwerp: Brochure E.V.C. betreffende congres d.d. 10 Maart 1951 te A'dam.

Datum ontvangst bericht: 27 Maart 1951

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

6.35 / 05.15

6.35 / 05.25.

30 MRT 1951

ACD/ 106278

Schuttblad is vermiddeld

Op Zaterdag 10 Maart 1951 werd te Amsterdam door de E.V.C. een buitengewoon congres gehouden ter verdediging van het levenspeil.

De inleiding tot de daar gehouden discussie werd uitgesproken door B.BLOKZIJL, voorzitter van de E.V.C. (personalia bekend). Deze wordt in brochurevorm onder de E.V.C.-leden en geestverwanten verspreid.

Een exemplaar daarvan wordt hierbij gevoegd. Indien U meerdere exemplaren mocht ontvangen, wordt dit u/ gaarne terugverwacht. (einde)

O.D 1286

kan dit verder niet gevolgd worden? kunt ge misschien nagaan wie de afz is en de spreker?

De gegevens zijn reeds eerder verwerkt.De spreker is niet bekend, vermoedelijk afkomstig uit Schiedam .
Verzoeke berging in OD 1286.

B V 28-2-1952

Kameraden.

Allereerst wil ik mijn hartelijken dank uitbrengen het vertrouwen wat jullie in mij stelden,het 2de congres van de landelijke E.V.C. als gedelegeerde te mogen bezoeken.
Zij die meerdere congressen hebben bezocht en zij die ze in de toekomst nog zullen bezoeken,zullen voelen zooals ik,wat een groote eer het is door je kameraden uit gezonden te worden om verslag uit te brengen, van de besluiten die door congresserend Nederland werden genomen.
Want kameraden dit was geen congres alleen bestemd voor de E.V.Cers maar voor alle werkers van hoofd en hand van het gehele land.
En dan wil ik nogmaals mijn groote dank uitbrengen en mede delen dat Schiedam bij de tot stand koming van dit Congres geen slegt figuu heefd gemaakt,n,l.door gezamelijk te beraadslagen konden wij voor de dag van de Werkende Jeugd 15 jongeren afvaardigen en daarnaast nog met 25 ouderen de opening bij wonen.
Ons doel wat wij ons hadden gesteld was ~~bereikt~~ de Apollohal te vulle was bereikt en allen mogen wij trots zijn hieraan mede te hebben gewerkt.

Het toppunt van deze avond was het binnentreden van de werkende jeugd ~~getooid~~ van ongeveer 2000 jongeren,getooid met vlaggen doeken en leuzen.
Velen van de ouderen konden door ontroering hun tranen niet meester blijven en ondertekende had het gevoel,alsof wij ouderen in zwaren strijd staande tegenover de vijand,plotseling versterking kregen van jonge versche troepen en de vijand hiervoor moest wijken.
Verder wil ik over de jeugd niets meer zeggen,zij moeten hierover zelf verslag uitbrengen en zullen het ook doen.

Zij zullen mededelen welke moeilijkheden hun door Amsterdams burgemeester in de weg werden gelegd en zij zullen nogmaals juichen,wanneer zij aan deze moeilijkheden worden herrinnert,want zij voelden dit aan als een zwakke van de Amsterdamse autoriteiten en voelden zich hierdoor sterk worden.Voor hun was dit een teken hoezeer de reactie de jeugd vreest.Moge zij hierdoor worden aangespoort hun eischen met meer kracht te voeren,want de tijd zal niet verre meer zijn,of de vijand zal werkelijk wijken.
De rede van kam:Blokzijl was duidelijk en krachtig,doch gezien de atmosfeer in deze zaal te lang.
Ik meende dan ook op het congres hierover mijn cretiek uit te moeten brengen en kom hierop terug.

Wanneer wij in ogenschouw nemen de geweldige belangstelling voor dit congres,dan Kameraden mogen wij toch met een gerust hart vast stellen dat er in Nederland maar een strijdbare Vakorganisatie is en wel onze E.V.C.
Ieder anders denkende en anders georganiseerde of niet georganiseerde kunnen en moeten wij hierop wijzen,want niet alleen de e.v.cers hielden zich met dit congrs bezig,maar geheel het Nederlandse werkende volk en zelf de Nerderlandse reactie en bezittende klasse.
Na de openingszitting die in de Apollohal plaats vond,werd het congres den anderen morgen in de zaal van Krasnapolsky voort gezet.
De eerste morgen ving om 10,30 aan doch op voorstel van kam:Kleinsma werd de andere morgens om 9 uur begonnen.
Het precidium bestond uit 11 personen en werd later met twee uitgebreid en wel door een Indonesise afgt en een vrouwelijke afgevaardigde
Na verkiezing van een mandaten comm:,eener org:com: eenfin fin: com: en Resolutie com:,werd om 11 uur met de discusies aan gevangen,alwaar zich ruim 90 discusanten voor op hadden gegeven welke later nog met een kleine 20 werden uitgebreid.
De spreektijd werd op 10 minuten voor ieder discusant bepaald.
Ik heb getracht om van ieder discusant zijn mening en cretiek te weergeven maar heb mijn aantekeningen bij de 20ste discusant gestaakt, om mij verder alleen bij de belangrijkste discusies te bepalen.
Zoo wijst dan een gedelegeerde bestuurder van het landelijk D.U.W. buroa op de belangrijkheid van de 60 duw kantoren die in verbinding staan met meer dan 100 duw opjecten. Verder wijst hij op de belang noodzakelijkheid van het oprichten van Werklozen organisaties.
Deze hebben in de crises jaren van voor de oorlog goed werk gedaan en zullen in de komende crises weer van groote betekenis worden.
Hij meent hierdoor meerdere arbeiders tot onze reien te kunnen trekker
Een afg: van Haarlem wijst op het devaluatie gevaar en weet mede te delen dat er reeds vele kleine Scheepsbouwers zijn die orders laten verlopen omdat zij vrezen voor keldering van den gulden

Gevolg hiervan is ontslag van arbeiders en verwijzing naar de d.u.w.
Hiertegen moet gestreden worden en de E.V.C. moet hiervan de motor zijn.Ook de vrouwen mogen niet vergeten worden,in de strijd moeten zij naast de mannen staan.
Over scholing en voorlichting weet een discusant op te merken,dat ieder E.V.Cer een geschoolde strijder moet zijn.
Hierdoor zullen wij sterk genoeg zijn om de trotscisten in onze rijen onmogelijk te maken. Dat er veel over C.P.N.invloed in de E.V.C. word gesproken,is de schuld van de leden.
Zij moeten dit verdedigen,want de E.V.C.is niet het bezit van de een noch van de andere,maar het is het bezit van onz van het werkende volk.
Deze eerste dag van het congres word dan bezocht door een delegatie van Friesland,een jong meisje met vijf mannen.
De jongste dezer mannen houd een kleine toespraak voor het congres.
Hij wijst er hierbij op dat er een sterke beweging bestaat onder het Friese volk om door hun tradities zich los te maken van Holland.
Dit zou dan ook betekenen los van de E.V.C. maar zegd hij de arbeiders willen dit niet,zij willen trouw blijven aan de bond want Eenheid kan hen alleen brengen waar de reac:hen van verwijderen wil.
Het meisje bied het presidium een groote Friese kruitkoek aan en de jongeling verklaart dat hij is gebakken door een goede bakker.
Zij vragen verlof om deze dag op het congres door te mogen brengen en door het congres word hen dit maar al te gaarne verleend.
Een ander wijst op het Marshalplan en de P.B.O. Het eerste moeten wij ontmaskeren zegd hij,het tweede daar moeten wij vechten want beide instellingen betekenen voor de arbeiders een groot gevaar.
Over het amendement van de Algemene Nederlandse Bond van Zeevarende die bezwaar tegen het woord Sowjet Unie hebben,meent hij zijn verontwaardiging uit te moeten spreken.
De besturen van de A.N.B.Z.menen hun leden te moeten sugereren dat er geen ~~oorlog-bestaat~~ gevaar op oorlog bestaat,maar roept hij hen toe,vraag aan de arbeiders waartegen een derde oorlog is gericht,zij zullen je antwoorden tegen de Sowjet Unie.
Vraag hen ook waartegen het atlantic pact diend en jullie zullen het zelfde antwoord krijgen.
Over het woord Trotscisme word veel alarm gemaakt de een meent dat het uit de resolutie moet worden geschrapt de andere van niet,schrap het,maar wees waakzaam ~~op~~ de en voorkom de gevaren die van dien kant komen.
De zesde discusant zegd dat er in de rede van Berend niets is veranderd,maar bij de leden veel,zij hebben zich af gegeven met reformisme.
Zij hebben niet genoeg de vakbonds politiek,die met partei politiek niets uitstaande heefd,verdedigd.
Perspectiven waren er voldoende aanwezig de parolen der E.V.C.op te volgen om die onder de duizende N.V.V. de duizende K.A.B. ~~en~~ de crist: leden en de tien duizende ongeorganiseerden te bespreken.
Wij moeten voorkomen zegd hij dat de reacie ons niet in de hoek zal drukken.
Berend BLokzijl deelde hierna mede dat het op deze congresdag de 2de Sept: juist 10 jaar geleden is dat de Hitler benden Polen binnen vielen om hun vernietigings zucht over Europa bot begonnen te vieren.
Hij brengt in herrinnering de elende hierdoor geleden in concentratie kampen en gaskelders en ieder persoonlijke kwelling hierdoor aangedaan.
Hij verzoekt het congres de helden die hier tegen streden en er voor vielen,even in 1 minuut stilte plechtig te herdenken.
Dit verzoek werd door alle aanwezigen met groote eerbied uitgevoerd.
Berend dankt met ontroerde stem en spreekt de hoop uit,dat wij sterk genoeg zullen zijn een derde menschen slachting te kunnen voorkomen.
De landelijke penningmeester van Wijngaarden deeld dan mede dat de contributie afdrachten thans hoger zijn dan voorheen,doch dat het nog beter kan. Vele afdelingen beseffen nog niet ten volle het verband van afd: en ~~hoo~~ landelijke leiding.
Zoo ging een bestuurder op informatie naar een kleine afd:in het noorden om te onderzoeken of die afd:nog bestond.en kwam tot de ontdekking dat hij nog in besten welstand verkeerde en er 810 gulden voor de l.l. op gespaart in een kast lag.Langen tijd had dit geld renteloos gelegen.Volgems spreker mocht dit niet voorkomen en hij achte wekelijks maar dan zeer zeker maandelijks contact noodzakelijk.
Hij raad allen aan hard voor de E.V.C.te werken en dat het kan,bewijst dat er thans 10 van de beste werkers op het punt staan naar Hongareije te gaan.Dit aantal moet het volgend jaar veel groter zijn.

Een van deze gelukkigen was nog maar kort lid van de E.V.C. maar maakte in dien korten tijd 108 nieuwe leden veel E.V.C.gids abone'S en zamelde een groot bedrag voor het solfonds in.
In de strijd heefd de E.V.C. ruim 3 miljoen aan steun voor de stakers uitgekeerd,doch de leden moeten hun N.V.V.kameraden bewerken,dat zij van hun bestuurders de opening van hun kassen bewerkstelligen.
Kassen open betekend bondgenoten in de strijd te maken.
Goede scholing betekend geld besparing en geld besparing betekend geld winnen.
Amsterdamse kameraden haalden voor de congres voorbereiding f.200 bijeen overhandigden het aan de penningmeester met de mededeling de rest volgd.
Kameraad Kwakenaard wijst op de scheinheiligheid van de werkgevers die willen aantonen,dat de arbeiders het zoo slegt nog niet hebben.
De politiek,zegd hij,is afgestemd op loonsverlagingen en uitbuiting en mogen wij niet zien als C.P.N.invloed in de vak beweging.
Dit moeten wij met alle kracht bestrijden.
Hij haald dan aan een gezegde van een Marine officier die zeide, in het bloed van uw zoon is de Marine gewaschen,en vraagd welke kracht kunnen wij ontplooien,wanneer wij de strijd aan binden voor welvaart en vrede.
Een vrouwelijke afg:(tusschen twee haakjes zij had meer weg van een vaatje buskruit)brengt naar voren,dat er strijd moet worden gevoerd voor gelijk loon bij gelijke arbeid.
Vrouwen zegd zij willen geen loondrukkers der mannen zijn,zij eischen het zelfde als de mannen wanneer zij het zelfde presteren.
Kinderbijslag voor de ongehuwde vrouw is een gebiedende eisch.
Het is een schande zeept zij uit dat zelf nog op dit congres,de vrouw bij den man ten achter is gesteld,n.l niet eens een vrouw in het presidium gekozen. (Hiertoe was een half uur te voren aan voldaan, maar vaatje buskruit meende toch haar verontwaardiging nog even te moeten uitblazen,in het presidium zat toen een vrouw)
De vrouwen roept zij met vuur uit willen strijden,zij willen werken voor de E.V.C. Zij kennen de noden die in de gezinnen heerschen beter dan de man,maak hen mobiel,voor het solwerk is niemand beter geschikt dan de vrouw.
Even later werd aan getoond dat zij waarheid had gesproken,er werd n.l een colecte gehouden en het vaatje buskruid deed dapper mee, van haar schaal rolden de papieren guldens over de vloer.
De opbrengst van deze colecte was f.268,66 en 20 Luxenburger francs.
Zelfs de buitenlandse gasten waren door het zwakke geslacht niet gespaart gebleven.
Kameraden wat ik tot nu toe naar voren bracht putte ik uit de discusies van de eerste tien en daar er een 70-80 discusanten waren,kan ik op deze wijze niet voortgaan.
Ik wil mij dan bepalen tot de gewichtigste voorvallen die jullie moeten weten.
Zoo zorgden de zeelui voor een donkere wolk aan de anders zoo heldere congres hemel.
Blankenzee bestuurder van de Zeelieden bracht in een discusie die 2 x 10 minuten duurde naar voren dat de Zeelieden het lang niet eens waren met de gang van zaken in de E.V.C.
De E.V.C. was communistisch en hierdoor hadden de Zeelieden het vertrouwen in de bond verloren.
De houding van de hoofdbesturen was on democratis en van een oorlog tegen de Sowjet Unie maar onzin.
Met de besluiten voor het congres genomen konden zij als bestuurders niet acoord gaan.
Het Marshal plan was eerder goed dan af tekeuren.
Wanneer de E.V.C.geen andere koers kon zeilen dan zouden de Zeelieden naar een andere organisatie form om moeten zien.
Uit het congres komt hierna een verzoek dat niet het hoofdbestuur, doch de gedelegeerden deze spreker van repliek diend,want anders zou er weer gezegd worden,dat het congres door het hoofd bestuur werd beinvloed.
Berend Blokzeil weigerd dit omreden Blankenzee staat te liegen en niemand hem beter kan beantwoorden dan hij die deze leugens kan ontmaskeren. Berend krijgt hiervoor 10 minuten gelegenheid.
Hij zegd dat alle besluiten voor dit congres genomen mede genomen en ondertekend zijn door Blankenzee,de documenten zal hij morgen tonen en een ieder kan daar inzage van nemen.
Zwart gedelegeerde van de Zeelieden brengt ongeveer het zelvde als Blankenzee naar voren en meent,zoo er geen andere geest in de E.V.C.

gaat waaien zij zich hiervan los moeten maken.
Ook hij had twintig minuten werk zijn mening naar voren te moeten brengen.
Hierna krijgt een zeeman genaamd Bremer het woord en verklaart dat het de bestuurders zijn die een scheuring in de E.V.C. willen,dat er niet nu op dit congres maar reeds enige weken geleden op een geheime vergadering in Scheveningen toe is besloten.
Bestuurders van de Zeelieden staan vaak in contact met Toon v d Berg en tot vandaag had ook hij in dit complot gestaan.
Nu echter ziet hij aan de verkeerde kant te hebben gestaan en wil verder niet meer mee doen. Als varend bestuurder was hij niet goed op de hoogte van de gang van zaken in de E.V.C. Vraagt het congres vergiffenis voor zijn deelname in het complot en zal alles tegenwerken wanneer anderen een scheuring willen.
Op de vloot zal hij de jongens mededelen wat hij op dit congres heefd op gedaan.
Een andere zeeman die zich niet voor ~~het congres heeft~~ de discusies op had gegeven verzoekt om 5 minuten spreektijd wat hem door het congres word verleend.
Hij roept de congressisten toe op een manier als of hij een orkaan wil bezweren en zegt dat dit zijn eerste congres is wat hij als gedelegeerde bezoekt en er een rotte indruk van krijgd.
Voor die rotte indruk zijn de zeelieden schuldig en hij wil hier niet vandaan gaan met een dergelijke indruk.
Laat hen ~~die scheuring willen op denderen~~ die de organisatie willen kapot maken uit onze reijen gaan,de zeelui zullen blijven.
Zij weten dat achter hen staat een sterke E.V.C.waarop zij kunnen vertrouwen,daar zonder zijn zij verlaten,kunnen nog geen uur zelf nog geen minuut strijd voeren.
Berend roept hij gooi de E.V.C.lectuur op de schepen,wat wij van de A.N.B.Z.krijgen vergiftigt ons.
Ik dank God dat mijn arm is gebroken nu kan ik dit congres bezoeken, had ik dien niet,ik zou weer op zee zwalken.
Kameraden denk jullie het leven van een zeeman eens in,altijd van huis verstoken van zijn kameraden aan de wal, gescheiden van vrouw en kinderen en nu ook nog van de E.V.C. Neen dat nooit,de Zeelui blijven trouw. Trouw aan de bond trouw aan de Eenheid.
Met de beantwoording van dé discusies,begon Berend Blokzijl de zeelui te beantwoorden.
Niet omdat dit het zwaarste was het zwaarste voor het congres en allen die met de arbeiders beweging te doen hadden was de vraag Oorlog of Vrede en dit wou hij het laatst behandelen.
In een gloedvol en overtuigend betoog beantwoorde hij gestaaft met documenten,de zeelieden.
De pillen die zij te slikken kregen en waar zij geen woord tegen in konden brengen,moeten wel zeer overtuigend zijn geweest.
Vervolgens behandelde hij het vraagstuk van de Jeugd en van de werkende vrouw.
De resoluties hierover zal ik hierna voorlezen.
Aan de oorlog wijde hij vele woorden en de strijd voor Oorlog of Vrede moeten de arbeiders goed in zich op nemen.
Berend zou het de arbeiders gaarne in willen pompen neen nog liever het hen op het hart binden.
Wat kunnen wij hiervoor doen,de mogelijkheden zijn velen.
Een voornaam ding is al overal de strijd voor loonsverhoging te gaan voeren,want de gelden voor meer loon uitbetaald kunnen niet voor oorlogs doeleinden worden besteed.
Voorbeeld een man is gewoon ieder week 10 gulden voor zijn plezier uit te geven,maar nu zegd moeder de vrouw het kind moet een paar nieuw schoenen hebben.
Worden die schoenen gekocht dan zal er voor vermaak niets overblijven.
Zoo is het met de staatshuishouding ook.
Wat de staat aan meer arbeidslonen uitgeefd kan niet voor oorlogsdoeleinden besteed worden.
Hij doet dan een hartstochtelijk beroep aan allen om de 2de Oct voor de vrede te demonstreren,deze dag tot een groote internationale vredesdag te maken.
Nemen wij nog in aanmerking de redes van de secr: van het W.V.V. Louis Sailant,die van kameraad Duchat van het Franse C.G.T.
Van de Luxenburger kameraad Moes van de vrije Lux: vakbeweging.
De rede van een Antwerpse kameraad van het Belgise actie comite.
Van onze Zwarte Zuid Africaanse vakbonds bestuurder,dan kunnen wij zeggen dat dit congres niet alleen een betekenis was voor Nederland

alleen,maar het had betekenis voor de hele wereld.
Haal ik mij in herrinnering de aanklacht van een ziekenzuster aan de regering hoe weinig zorg er aan de volksgezondheid word besteed, dan moeten wij tot de conclusie komen,dat de hele kapitalistise wereld rot en corupt is.
De verpleegsters zullen straks voor een nieuwe loonregeling komen te staan,die voor hen een loonsverlaging van 4% zal betekenen.
Voor vernietiging van menschenlevens worden miljoenen uit gegeven maar een verpleegster leerling verdiend het eerste jaar 28 gld per maand waarvan de eerste 5 maanden 10 gld per maand word af gehouden als voorschot voor het aanschaffen van een uniform.
Het arbeidstempo word geweldig op gejaagd,is het te verwonderen v vraagt zij aan het congres dat een zuster een verkeerde injectie toepast zooals even geleden in Rotterdam plaats vond.
De stof wolken liggen dik onder de bedden,worden zoo nu en dan eens met een groote bezem verwijdert,vele verplegings lokalen worden gesloten wegens gebrek aan personeel.
Hiertegen moet strijd worden gevoerd,de gelden hieraan besteed kunnen niet voor oorlogs doeleinden worden aan gewend.
Het solfonds kan zij warm aan bevelen,maak het sterk het is amenutie voor de strijd.
Haal ik mij in herrinnering de woorden van de zwarte broeder hetwelk eenklacht in hout aan de africaanse unie,ja aan de gehele kapitalistische zamenleving.
Hij is bestuurder van de niet europeese vak beweging.
Hij deelt mede hoe het americaanse en engelse imperium van geheel zuid africa een oorlogsbasis maken.
Alle gelden van Engelse en americaanse financiers worden hiervoor aangewend.
Deze lieden zijn van plan 2½miljoen gekleurden waarvan velen reeds meer dan twee generaties en allen in zuid africa geboren zijn,naar India willen zenden.
De africaners worden verhindert geschoolt werk te ver richten en vallen zoo doende in het slechtste en ongezondste werk.
Zij worden betaald met 2 chilling 8 pence per dag,terwijl Engelsen voor het zelfde werk 23-25 chilling per dag verdienen.
Een groot gedeelte van deze gekleurden leven en verblijven op de Mijn terreinen,die met prikkeldraad zijn af gerasterd.
Na 9 uur savonds mag niemand meer het terein verlaten of het moet zijn met een speciale pas.
Deze arbeiders worden geronselt uit heel africa. Somalie en Portugees africa leveren velen.
Er word dan een contract met de dorps of stamhoofden gemaakt en de aan gewezenen worden naar de mijnen van zuid africa gedwongen.
Het is onmogelijk voor de bestuurders van de niet europeese vakbond om tusschen deze menschen te komen.
Hier heerst dan ook nog werkelijk zij het onder een anderen naam, de moderne slaven handel.
Voor werk zoekende gekleurden,dat zijn dan die onwilligheid tonen en uit het werk worden gezet of door andere omstandigheden buiten hun werk zijn gekomen,zijn werkburo's op gericht.
Deze slaven noemen de werkburo's slavenburo's
Zij moeten een metalen plaat met naam en nummer,zichtbaar op hun borst dragen,deze metalen plaat noemen zij een hondenpenning.
Een verordening is er in voorbereiding,dat deze africaners geen landen mogen bezoeken ,waar geen rassen haat bestaat.
Kameraden wat moet er in het gemoet van deze zwarte kameraad om zijn gegaan toen hem door het congres een pracht bocet bloemen werd aan geboden en allen voor hem in de houding gingen staan.
Uit het congres werd een protest gezonden naar de zuid africaanse unie,protesterende tegen deze onmenschelijke behandeling,van het zwarte ras.
Kameraden nog veel meer zou van dit congres te vertellen zijn,doch laat mij besluiten met dat geen wat naar voren kwam n.l.
Weest waakzaam voor de scheurmakers,want zij trachten valse cretiek onder de E.V.Cers te brengen ondermijnen deze enstaan daardoor aan de zeide der reactie.
Strijd tegen de oorlog en vecht voor de vrede.
Ziet geen spoken van comunistis gevaar in de E.V.C. waarvan de reactie en hun satelieten zoo gaarne gewag gaan maken.
Strijd voor de eenheid van alle welwillende werkers en verstevig de reien in de E.V.C.

Tot slot dan nog de bekentmaking van de gedelegeerden van de Zeelieden,dat zij als gedelegeerden in conferentie bijeen, moesten verklaren.
1ste Dat het thans gehouden congres op een zeer democratis pijl stomd.
2dens Dat de discusies op hoog democratis ~~werden~~ wijze werden gevoerd.
3dens, Dat de zeelieden door zouden gaan met cretiek voeren,wanneer hier aanleiding toe was,maar dan zou het gezonde cretiek zijn.
4dens, Dat zij zouden trouw zijn ~~een~~ en blijven aan de E.V.C. en voor de eenheid zouden vechten.
Kameraden dit was een prachtig eerlijk en oprecht congres,die hen die het bezochten het nooit weer zullen vergeten.
Het resultaat der verkiezing van het nieuwe hoofdbestuur is als vol
Van de 193 uit gebrachte stemmen waren er 192 geldig een van onwaar

Hiervan waren er voor B Blokzijl 192 werd voorzitter.
:::::::::::::::::B.Brandsen 186 :: secretaris
: : : : : : : P v Wijngaarden184 Penningmeester.

A.J.M.Erwich	184	S.Geugies	184.	H.Griffioen	160.
W.Hartog	173	BvdHeul	176	D.Kleinsma	170.
H.Meijers	166	H.Noter	164	P.Swaders	148.
P.Wiegman	160	A.G.Hoiting	176	en MevrvPaverd-v dWaal	167.

Bij de opening van het congres in de Apllohal deelde kam: Erwich als tweede voorzitter mede dat de beide afg:van de Sowjet Unie, de afg: uit Polen ,de afg:uit Tjechoslovakeie,en de afg uit Noord en west Deutsland niet op dit congres aanwezig komden zijn,daar de Nederlandse regering hen een visum had geweigert.
Op de laatste dag van het congres kwam Berend echter te weten dat dit iets te voorbarig was geweest,want op een protest van het congres deelde de regering mede dat zij nog druk bezig waren te beraatslagen of zij nog toe gelaten zouden worden.
Berend vermoede dat ze de ronde tafel conferentie er wel voor op zij hadden geschoven en herstelde hiermede Erwichs voorbarigheid.
Tot het volgend congres kameraden. Mijn dank.

6.3.5 / 05.14 6.3.5 / 05.5

17 MRT 1952

ACDI 133043

RAPPORT VAN KB

AAN HB

No.: 4429

Betr.: "HET PLAN" VAN DE EVC.

Typ. D.

Uit betrouwbare bron werd vernomen, dat op de landelijke conferentie van de EVC op 29 en 30 Maart te Amsterdam, behandeld zal worden "Het Plan" van de EVC, hetwelk in de 2e week van Maart gedrukt zou worden.
Aan b.g. conferentie zullen deel nemen ± 200 personen.
Getracht zal worden zoveel mogelijk N.V.V.ers aanwezig te doen zijn. Vooral zal aandacht besteed moeten worden aan niet vrijgestelde afdelingsbestuurders.

KB, 17 Maart 1952

VRIJ VOOR ACTIE

BZ

AD 1286

Aan de deelnemers(sters) aan de EVC-Conferentie op 29 - 30 December 1951.

Waarde Makkers,

Op haar bijeenkomst van 10 November j.l. droeg de Algemene Raad het Verbondsbestuur op, een plan op te stellen, op basis waarvan de strijd kan worden gevoerd voor verhoging van het levenspeil van de Nederlandse arbeiders en andere groeperingen van ons volk.

Het Verbondsbestuur werkte naar aanleiding hiervan een grondslag voor een dergelijk plan uit, waarin in een 5-tal paragrafen de maatregelen worden genoemd ter verbetering van het levenspeil en tezelfdertijd de middelen worden aangegeven, die het mogelijk maken om die maatregelen uit te voeren.
Hierbij legt het Verbondsbestuur U deze grondslag voor het plan ter bespreking voor:

-o-

I. Voor vergroting van de koopkracht:

- Verhoging van de lonen en salarissen voor alle werkers met 10%.
- Drastische verhoging der sociale uitkeringen.
- Afschaffing der gemeenteklasse-indeling.

II. Voor een absoluut verbod tot prijsverhogingen.

- Het instellen van een absoluut verbod tot prijsverhogingen door het bindend voorschrijven van een prijspeil aan de fabrikanten. Geen verhoging der vervoerstarieven.
- Het instellen van een ruime subsidiering door de regering op die producten, waarvan de prijzen, tengevolge van de stijging van het prijspeil in het buitenland, niet in toom kunnen worden gehouden.

- Het onmiddellijk verlagen van de prijzen der waren, die tot de eerste levensbehoeften behoren, zoals margarine, kolen, suiker, enz.

III. Voor opheffing van de woningnood.

- Het uitvoeren van een plan, dat voorziet in de bouw van 300.000 volkswoningen in de komende vier jaren, waardoor een belangrijke schrede wordt gezet op de weg naar het opheffen van de woningnood, en als eerste stap: de bouw van tenminste 50.000 volkswoningen in 1952, gefinancierd door een gedwongen lening op de hoge inkomens.

IV. Voor werk voor allen:

- Het instellen van een absoluut ontslagverbod.
- Tegen harder en langer werken. Geen invoering der werkclassificatie.
- Het verkorten van de arbeidstijd en het instellen van een verbod op overwerk, daar waar slapte dreigt.
- Het uitvoeren van een bouwplan, dat voorziet in de bouw van 300.000 volkswoningen in de komende 4 jaar en verder van ziekenhuizen, scholen en andere vredesbouwwerken.
- Het ter hand nemen van de uitvoering van vaak reeds lang bestaande plannen, waarvan de verwerkelijking verhinderd wordt door de politiek van oorlogsvoorbereiding, zoals:
  het plan tot het leggen van een tunnel bij Velzen, dat reeds sinds 1939 bestaat;
  het plan tot het leggen van een tunnel onder het IJ te Amsterdam, waartoe reeds in 1935 het besluit werd genomen;
  het Zuiderzeeplan, dat reeds sinds 1918 bestaat en slechts voor 1/3 vervuld is, terwijl de verdere werkzaamheden werden stopgezet;
  de plannen der Nederlandse Spoorwegen, zoals de verbetering van het spoorwegnet te Rotterdam, terwijl eveneens een einde moet komen aan de onhoudbare toestand op het punt van de onbewaakte overwegen;
  het plan tot bedijking van de Biesbos;

de plannen ter bestrijding van de bezilting;
de plannen tot uitbreiding en verbetering van het rijkswegennet;
de plannen tot ontwikkeling van achtergebleven gebieden;

- Het uitvoeren van werken, teneinde de onhoudbare toestand, waarin vele honderdduizenden Nederlanders op het punt van water-, gas- en electriciteitsvoorziening verkeren, te bestrijden.

V. Voor verbetering der sociale verzekering.

- Onmiddellijke uitvoering van de wettelijke werklozen- en wachtgeldverzekering, waarbij een toeslag op het loon dient te worden gegeven, ter compensatie van de premiebetaling voor deze verzekering.
- Geen achterstelling van de jeugd in overbrugging en wachtgeldregeling. Steun ook aan jeugdige werklozen.
- Geen verhoging van de premies voor de vrijwillige en verplichte ziekteverzekering. Opneming van alle arbeiders in de verplichte verzekering. Gratis verstrekking van geneeskundige verzorging, medicijnen en middelen als kunstgebitten, brillen enz.
- Verhoging van de uitkering der ziektewet tot 90%. Het doorbetalen van de eerste drie dagen bij ziekte, zoals gegarandeerd wordt in artikel 1638 c van het Burgerlijk Wetboek, welk artikel echter tot dusver ongedaan werd gemaakt doot het verbindend verklaren der C.A.O.'s.
- Het van kracht verklaren der bepalingen van de ziektewet voor de ongevallenwet gedurende het eerste jaar na het ongeval.
- Verhoging van de uitkering krachtens de invaliditeitswet tot 70% van het gemiddelde loon, dat de invalide in zijn bedrijfstak verdiend zou hebben, wanneer hij daarin werkzaam was geweest;
- Vervanging van de Noodwet-Drees door een definitieve wet, waarbij een premievrij staatspensioen van 70% van het gemiddelde loon in de bedrijfstak, waarin de gepension-

neerde werkzaam was, wordt gegarandeerd.
- Het vrijwillig verklaren van de deelneming aan de bedrijfspensioenfondsen.

- o -

De middelen, die de volvoering van dit plan mogelijk maken, zijn voorhanden. Deze middelen zijn:

I. Beknotting van de winsten en het tegengaan van onproductieve investeringen door:
   - het instellen van een belasting op de winsten;
   - het zodanig toepassen van de wet op de credietcontrôle, dat geen kapitaal wordt geinvesteerd in de oorlogsindustrie, maar benut wordt ter verbetering en uitbreiding der vredeseconomie.

II. Vermindering der bewapeningsuitgaven tot 850 millioen gulden als eerste stap en verlaging van dit bedrag met een derde.

III. Herorientering van de handel op de Sovjet-Unie, de Volksdemocratieen, de Duitse Democratische Republiek en China.

-o-

Volvoering van dit plan brengt een drastische verbetering van het levenspeil der Nederlandse werkers en andere groeperingen van het Nederlandse volk.
Op grondslag van dit plan dient de eenheid van alle werkers gesmeed te worden, teneinde het te verwezenlijken.
Deze strijd zal tezelfdertijd een strijd zijn voor de middelen, die de uitvoering van het plan mogelijk moeten maken.
Het is duidelijk, dat het aanwenden van deze middelen wijziging van de huidige regeringspolitiek verlangt , die gekenmerkt wordt door het voorbereiden van een nieuwe wereldoorlog en gedicteerd wordt door de Amerikaanse monopolisten.
De strijd ter verwerkelijking van het plan en van onderdelen ervan vormt daarom een uiterst belangrijke bijdrage tot het ontrukken van Nederland aan de Amerikaanse heerschappij, tot het herstel van onze nationale onafhankelijkheid.

- o -

RESOLUTIE ALGEMENE RAAD

De Algemene Raad van de E.V.C., bijeen op 10 November 1951, stelt vast, dat de uitvoering van het bewapeningsprogram toenemende armoede voor de arbeidersklasse betekent, maar een bron is van fabelachtige winsten voor de ondernemers.
De oorsprong hiervan ligt in het Marshall-Plan, het Atlantisch Pact en soortgelijke overeenkomsten. Deze verdragen beroven ons land van zijn nationale onafhankelijkheid en maken het ondergeschikt aan de oorlogszuchtige doeleinden van de Amerikaanse imperialisten.
De Algemene Raad is van oordeel, dat de E.V.C. al haar krachten moet richten op het organiseren van de strijd voor het verwezenlijken van de volgende drie eisen:

1. EEN VREDESPACT VAN DE VIJF GROTE MOGENDHEDEN

De Algemene Raad stelt vast, dat de bijdrage van de E.V.C. aan de strijd voor de vrede te gering is. Er wordt niet stelselmatig gestreefd naar het verenigen van alle vredeskrachten in de bedrijven. Er wordt in vele gevallen verzuimd om het deelnemen aan de strijd voor de vrede door de E.V.C.-leden te verzekeren. De Algemene Raad is van oordeel, dat de voornaamste oorzaak van deze ernstige tekortkomingen is, het geen vertrouwen hebben in de mogelijkheid dat een derde wereldoorlog verhinderd kan worden door massa-actie. Daarom onderschatten bedoelde kaders de betekenis van het handtekeningen verzamelen voor een Pact van de Grote Vijf; beschouwen zij deze actie als een bijkomstigheid en nemen zij er slechts plichtmatig aan deel. De Algemene Raad is van oordeel, dat deze schadelijke opvatting met kracht moet worden bestreden. De imperialisten zullen alleen van hun misdadige plannen afzien, indien zij daartoe gedwongen worden. Nu de Sowjet-Unie het Amerikaanse alleenbezit van atoomwapens heeft vernietigd waardoor de oorlogsstokers in toom worden gehouden, en zij tegelijkertijd opnieuw heeft voorgesteld alle atoomwapens in de wereld te vernietigen en het aanmaken ervan te verhinderen, is de mogelijkheid om door massa-actie deze plannen te verhinderen, enorm toegenomen.
De Algemene Raad roept daarom functionarissen, kaders en leden van de E.V.C., hun huisgenoten en alle vrienden van de vrede op tot: actieve deelneming aan het inzamelen van handtekeningen voor een bijeenkomst van de vijf grote mogendheden; massale colportage met het weekblad "Vrede"; het werven van nieuwe krachten voor de vredescomité's, in bedrijven, buurten, dorpen en steden en het oprichten van vredescomité's waar deze nog niet bestaan.
De strijd voor het afdwingen van een duurzame vrede tussen de volkeren is een enorme bijdrage tot het herwinnen onzer nationale onafhankelijkheid en het bevrijden van ons land uit de greep van zijn nieuwe bezetter, het Amerikaanse imperialisme.

2. VERHOGING VAN HET ALGEMENE LOONPEIL MET 10%.

De Algemene Raad stelt vast, dat sinds September 1950 de kosten van het levensonderhoud schrikbarend zijn gestegen door de catastrofale prijsverhogingen in Maart van dit jaar, het verzwaren van de belastingdruk en het drastisch verhogen van de kolenprijzen. Zij stelt verder vast, dat tegenover de verarming van de arbeidersklasse een verrijking staat van de kapitalisten, die sinds 1949 kans zagen hun inkomens met 2,2 milliard te vergroten.
De Algemene Raad is van oordeel, dat de arbeidersklasse de achterstand van de lonen op de prijzen kan inhalen door de actie voor 10% loonsverhoging met grote kracht verder te ontwikkelen.
Zij beschouwt het ont ketenen van de strijd voor 10% loonsverhoging als één der voornaamste opgaven van de E.V.C. en acht het onduldbaar, dat in de rijen van de E.V.C. een onderschatting van deze opgaaf aan de dag wordt gelegd.
De Algemene Raad is van oordeel, dat de strijd voor 10% loonsverhoging bovendien de beste strijd is tegen de nieuwe verslechteringen, die door de regering worden voorbereid, zoals een tweede verhoging van de huishuren, met minstens 15% en een verhoging van de electra-, gas- en vervoerstarieven, zowel als tegen de verscherpte uitbuiting, waarnaar de grote ondernemers streven door invoering van de werkclassificatie, verhoging van het arbeidstempo en verlenging van de arbeidsduur. Een verhoging van de arbeidsproductiviteit onder de huidige omstandigheden, heeft ten doel het kweken van een werklozenleger, dat sinds October 1948 van 35.000 tot 94.000 in October 1951 is opgelopen, teneinde de arbeidersklasse murw te maken voor de overgang naar oorlogseconomie; tot versnelling van de bewapeningswedloop en een verdere verrijking van de bezittende klasse. Bovendien worden de arbeiders door invoering van de werkclassificatie bedreigd met een verlaging van hun geldlonen.

3. EEN GEDWONGEN LENING VAN DE HOGE INKOMENS VOOR DE BOUW VAN MINSTENS 50.000 WONINGEN IN 1952.

De Algemene Raad stelt vast, dat in ons land meer dan 350.000 gezinnen een eigen woning zoeken, dat desondanks de regering de woningbouw drastisch inkrimpt, dat de kapitaalbezitters weigeren voor de woningbouw gelden ter beschikking te stellen en dat als gevolg hiervan steeds meer bouwvakarbeiders tot werkloosheid of D.U.W.-arbeid worden gedoemd. De Algemene Raad is van oordeel, dat aan deze noodlottige ontwikkeling paal en perk moet worden gesteld en roept daarom alle Nederlanders op een massale actie te ontwikkelen voor de gedwongen lening van de hoge inkomens voor de bouw van minstens 50.000 woningen in 1952.

De Algemene Raad brengt hulde aan de bouwvakarbeiders, die door stakingen en demonstraties daadwerkelijk strijd voeren tegen de werkloosheid en alle arbeiders tonen op welke wijze de strijd tegen de werkloosheid moet worden gevoerd.
In dit verband begroet de Algemene Raad het initiatief van de A.B. W.B. (E.V.C.) die de bouwvakarbeiders opgeroepen heeft tot een massale nationale demonstratie tegen de werkloosheid en voor de woningbouw. Zij wekt alle arbeiders en woningzoekenden op, dit initiatief te steunen en uit de bedrijven en buurten hun vertegenwoordigers naar deze demonstratie te zenden.

PLAN TOT VERHOGING VAN DE LEVENSSTANDAARD VAN DE WERKERS

De Algemene Raad draagt het Verbondsbestuur op, een plan op te stellen, op basis waarvan de strijd kan worden gevoerd voor verhoging van het levenspeil van de Nederlandse arbeiders en andere groeperingen van ons volk.

EENHEID VAN ACTIE

De Algemene Raad stelt vast, dat de arbeidersklasse met succes haar levensbelangen behartigt, telkens wanneer N.V.V.- en E.V.C.-leden, georganiseerden en ongeorganiseerden, de eenheid van actie tot stand brengen. Zij herinnert in dit verband vooral aan de succesvolle actie tegen ontslagen van de bouwvakarbeiders - leden van verschillende vakorganisaties - werkzaam op het Hoogoventerrein in IJmuiden; zij beschouwt het als de voornaamste taak van de E.V.C. een dergelijk eensgezind optreden verder te ontwikkelen tot een algemene strijd voor 10% loonsverhoging, voor 50.000 woningen in 1952 en voor de Vrede.
Daarvoor is het noodzakelijk om met kracht de opvatting in de E.V.C. te bestrijden, dat samenwerking alleen mogelijk zou zijn met leden en kaders van andere vakorganisaties, die reeds over a l l e vraagstukken eenzelfde mening hebben als onze organisatie. De dragers van deze schadelijke opvatting miskennen de gunstige veranderingen die zich dagelijks voltrekken in het bewustzijn van de Uniebondsleden;

zij hebben geen vertrouwen in de leden en vereenzelvigen hen met hun leiding; zij beperken zich tot het doen van schriftelijke voorstellen aan besturen van het N.V.V. en het organiseren van conferenties uitsluitend met reeds overtuigde leden van de Uniebonden. De eenheid van actie is echter een zaak van alle arbeiders en in de eerste plaats van N.V.V.- en E.V.C.-leden, omdat zij in alle gewichtige centra de meerderheid van de georganiseerde arbeiders vormen. De eenheid van actie moet door de E.V.C. met de arbeiders georganiseerd worden in de bedrijven, op grondslag van hun dagelijkse gemeenschappelijke belangen. Dit geldt b.v. voor het invoeren van de wachtgeld- en werkloosheidsverzekering; het optreden tegen iedere vorm van verslechtering, een rechtvaardige herziening van de gemeenteklasseindeling, het afdwingen van gratis bedrijfskleding, invoering van gunstige tariefregelingen en dergelijke bedrijfseisen. Verder is het noodzakelijk om het verderfelijk optreden van de leiders van het N.V.V. en de andere Uniebonden consequent te bestrijden. De leden en lagere kaders van deze vakorganisaties moeten stelselmatig overtuigd worden, dat hun leiders niet optreden in het belang van de arbeidersklasse, maar deze belangen ernstig schaden.
De Algemene Raad herinnert er daarbij aan, dat het ontmaskeren der Uniebondsleiders niet alleen een zaak van propaganda is. De ervaring bewijst, dat in de actie zelf deze leiders gedwongen worden hun maskers af te werpen en de leden van de Uniebonden het snelst de werkelijke rol van deze leiders leren kennen.

EENHEID VAN ORGANISATIE.

De Algemene Raad is van oordeel, dat de toenemende bereidheid van de arbeiders om door gemeenschappelijke acties hun belangen te behartigen, het vraagstuk van de vakverenigingseenheid van E.V.C. en N.V.V. met nieuwe kracht aan de orde stelt. Zij is van mening, dat de strijd om de vakverenigingseenheid in wezen een strijd is om de vakverenigingsdemocratie. Vakverenigingsdemocratie is het recht van ieder lid om voor zijn beginselen en tactiek inzake de strijd van de arbeidersklasse op te komen, om openlijk critiek uit te oefenen op zijn besturen en om door zijn medeleden gekozen te worden in iedere bestuursfunctie. In het N.V.V. heerst geen vakverenigingsdemocratie . De leiders van het N.V.V. oefenen een ware terreur uit tegen hun progressieve leden. Zij vrezen de strijd in de organisatie om de beginselen en tactiek inzake de strijd van de arbeidersklasse, omdat hun z.g. beginselen en tactiek een ondersteuning betekenen van de bezittende klasse en de oorlogsvoorbereiding.

De Algemene Raad begroet met instemming het groeiende georganiseerde verzet in de rijen van het N.V.V. tegen haar funeste leiding voor de vakverenigingsdemocratie.
Deze ontwikkeling in het N.V.V. en het organiseren van de actie-eenheid moeten beschouwd worden als het scheppen van de voorwaarden tot de eenheid van de organisatie van N.V.V. en E.V.C.
De Algemene Raad betuigt zijn instemming met het standpunt van het Verbondsbestuur om als perspectief in de strijd om de vakverenigingseenheid te stellen:

> Het overgaan van de E.V.C. naar de grootste vakorganisatie van ons land, het N.V.V., zodra in het N.V.V. de vakverenigingsdemocratie voor alle leden gewaarborgd is, ongeacht hun politieke of godsdienstige overtuiging.

VERBETERING VAN DE ORGANISATIE.

De Algemene Raad herinnert aan de bijzondere rol, die de E.V.C. moet vervullen in de strijd van de arbeidersklasse voor zijn levensbelangen en voor de eenheid in de vakbeweging. De E.V.C. is de enige vakbeweging in ons land, die de klassenstrijd voert en de Nederlandse arbeidersklasse in staat stelt op georganiseerde wijze haar belangen te verdedigen. Dit legt de E.V.C. de plicht op zich te versterken, haar kaders verder te bekwamen, nieuwe kaders te kweken, nieuwe leden te winnen, haar organisatie te verbeteren en steeds grotere activiteit te ontwikkelen. Het voornaamste middel daartoe is het nauwkeurig onderzoeken van gemaakte fouten, het openhartig bespreken daarvan in leden-, kader- en bestuursvergaderingen, het nemen van de juiste besluiten om gemaakte fouten te herstellen en het grondig uitvoeren van deze besluiten.
De Algemene Raad doet een beroep op alle leden van de E.V.C. om hun critiek niet te sparen. Dit zal de E.V.C. helpen bij het vroegtijdig en afdoende nemen van maatregelen tegen het schadelijke optreden van bestuurders van het type Swaders en het bestrijden van zorgeloosheid en defaitisme, die door sommige bestuurders ten toon worden gespreid, en het vervangen van deze bestuurders door hen die in de actie strijdvaardigheid, bekwaamheid en toewijding voor de zaak van de arbeidersklasse aan de dag hebben gelegd.
De Algemene Raad is van oordeel, dat het verbeteren van de bestaande en het oprichten van nieuwe bedrijfs-vakverenigingsafdelingen in ieder bedrijf waar leden van de E.V.C. werkzaam zijn, de voornaamste taak is bij het verbeteren van de organisatie.
De te geringe voortgang die hierbij - ondanks aanwijsbare resultaten - wordt gemaakt, vindt zijn oorzaak in het feit, dat de

betekenis van de zelfwerkende bedrijfsafdelingen wordt onderschat en niet begrepen wordt, dat deze basis-organen in onze vakbeweging, met hun gekozen bedrijfsbestuur, eigen bedrijfsinning, eigen ledenorgaan en regelmatige ledenvergaderingen, een voortdurende bron is van nieuwe kaders.

De omvang en snelheid, waarmee deze taak wordt uitgevoerd, bepaalt in hoge mate de resultaten van de EVC-activiteit, omdat de bedrijfs-vakverenigingsafdelingen dé organen zijn, welke het doel van de EVC moeten verwezenlijken. In dit verband wijst de Algemene Raad op het feit, dat verschillende bestuursinstanties in de EVC volharden in de ernstige fout om bij de besluitvorming in onvoldoende mate de leden te betrekken. Zij is van mening, dat tegen deze schadelijke opvatting met beslistheid moet worden opgetreden en draagt alle besturen op in de E.V.C. de vakverenigingsdemocratie tot steeds grotere hoogte te ontwikkelen.

De Algemene Raad is verder van oordeel, dat de bondsbesturen zich meer dienen te specialiseren op de bijzondere sociale en economische problemen, die zich in hun bedrijfstakken voordoen. Het komt voor, dat zij met te weinig kennis van zaken optreden en zich dan onvermijdelijk in algemeenheden verliezen.

De bondsorganen worden vaak ook door deze algemeenheden gekenmerkt. De Algemene Raad is verder van oordeel, dat de ledenwerving met kracht moet worden aangepakt. Van 1 Mei tot 1 October zijn reeds zonder ledenwerfactie 2000 arbeiders tot de EVC toegetreden. De Algemene Raad nodigt alle bij de EVC aangesloten bonden uit onmiddellijk plannen op te stellen voor het winnen van nieuwe leden uit het grote leger van ongeorganiseerden.

De Algemene Raad roept de leden van het N.V.V. op, broederlijk met de E.V.C. samen te werken onder de gemeenschappelijke leuze:

Eenheid van actie NU !

Eenheid van organisatie morgen!

Zij roept alle vredelievende mensen toe:

Neemt de Vrede in eigen handen!

Zij roept alle arbeiders op te strijden voor:

10% loonsverhoging en
het bouwen van minstens 50.000 woningen in 1952 !

No. 1650-4-'52. VERTROUWELIJK

6.35 / 05.5-00 — 6.35 / 05.14 — 6.35 / 05.12

2 APR 1952

ACD/135362

ONDERWERP : Landelijke bijeenkomst E.V.C. 6.35 / 01.261-6.34 / 6.34 / 01.261-6.35

31 Maart 1952.

Zoals U mogelijk bekend zal zijn, werd op de Landelijke Conferentie van de E.V.C. dd. 29 en 30 December 1951 een besluit genomen, een plan samen te stellen tot verhoging van de koopkracht, werk voor allen en een woning voor ieder gezin. Met dit plan schijnt de E.V.C. thans gereed gekomen te zijn; het zal, naar werd aangekondigd, verwerkt in een brochure in een massa-oplage verschijnen, welke tegen de prijs van 20 cent verkrijgbaar zal zijn. Naar bleek, is men bij de E.V.C. op het ogenblik nog niet met de brochure klaar.

Ter propagandisering van bedoeld plan zullen verschillende vergaderingen in buurten en bedrijven worden belegd en de opening van deze actie vormt een Landelijke bijeenkomst op Zaterdag 5 en Zondag 6 April 1952.

Naar werd vernomen, draagt de eerste dag van deze Landelijke Conferentie onder het motto: "WERK-WONINGEN-WELVAART", te houden in een der zalen van de "Diamantbeurs" aan het Weesperplein te Amsterdam, een openbaar karakter. Als spreker is aangekondigd Berend BLOKZIJL, terwijl medewerking zal worden verleend door "SIJMEN", een "Harmonieorkest" en een Zangkoor. De toegangsprijs bedraagt 25 ct en het aanvangsuur is 20 uur.

Op de tweede dag komt men bijeen van 9 tot 18 uur in de "Congreszaal" van "Krasnapolsky" aan de Warmoesstraat te Amsterdam. Deze bijeenkomst zal in zoverre besloten zijn, dat alleen E.V.C.-leden en geintroduceerde N.V.V.-ers, wier naam dient te worden opgegeven aan het E.V.C.-bestuur, waarna voor hen een toegangskaart zal worden verstrekt, zullen worden toegelaten.

E3.

afdruk

in OD 1206

"DE METAAL" (EVC)
Hoofdbestuur
Prinsengracht 739
Telefoon 33784
A M S T E R D A M

HN/AG

Amsterdam, 2 April 1952

BJ

AAN onze LEDEN, DEELNEMERS aan de
LANDELIJKE CONFERENTIE van 5 en 6 APRIL

Waarde Makker,

U zult Uw uitnodigingsbrief en de kaart, alsmede de Plan-brochure inmiddels reeds ontvangen hebben en wij verwachten dan ook, dat de voor U gereserveerde plaats door U benut zal worden.

Ook de N.V.V.-leden -eventueel K.A.B.- en C.N.V.-leden- hebben de bescheiden voor de Conferentie ontvangen, zodat ook zij volledig geinformeerd zijn over de gang van zaken.

Wij doen door middel van dit schrijven echter een dringend beroep op onze E.V.C.-deelnemers, zich tot aan de ingang van de Conferentie-zaal verantwoordelijk te stellen voor de deelname van de opgegeven en uitgenodigde Unieleden.Dat wil zeggen: niet denken "Ik ontmoet mijn Unie-kameraad wel in de zaal", maar ervoor te zorgen, dat deze er werkelijk IS!

Daarom stellen wij U voor de Unieleden-deelnemers aan de Conferentie, die door U aan ons werden opgegeven, van huis af te halen, of een trefpunt met hen af te spreken om vandaar gezamenlijk de treinreis te maken.

Vertrouwende, dat U begrijpt, dat het gaat om "de laatste stoot", tekent,

Met kameraadschappelijke groeten,
VOOR HET HOOFDBESTUUR:

H.J. NOOTER,(Secretaris).

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD
(Slechts bij definitieve opberging invullen)
~~ON~~AFGEDAAN

1286

CO 1365/134
138953 OD 1286

optreden Oh.
via stuk

Afd/Sect. B V Dat. 29/5.52 Par. [illegible]

~~Achtereenvolgens aan:~~
KEW
B
D t.k. (~~Metsman~~) Lanet.

ACD/verd. 30/6.52

Interne aanwijzingen ACD IV

Verantw. voor Adm.afdoening: B

H.ACD namens deze
Dat: 21/4 [illegible]

(K)

ACD/ 4 b Dat. 11-7.52 Par. 9

Afd.	Sectie	BEHANDELING	Afz./Par.	Dat.
KEW	B 22/4		~~ACD~~	21/4
B	23/4/52	B V	B	23/4
	B V	-1.		
23/5/2	~~B V-1~~	(138953)	[illegible]	23.5.52
		eerst naar Spoed		
	KEW	voor kistel Netsman Lanetar. daarna terug aan	B -1	
27/5/2	~~B V - 1 - 4~~		[illegible]	28/5.52
		29/5-52		
			K	
II	DAB	202	SD	[illegible]

Afd.	Sectie	BEHANDELING	Afz. Par.	Dat.
	S.D.a.	Genoemde P.R. heeft bezocht den Haag van Lammert (nr. 138953) met melding [illegible] NVV; besprak met Arie Vink landelijk EVC congres in A'dam op 6.4.52 [illegible] 26/[illegible]	VAB B.	7.6.52

136543

Den Haag

RECTIFICATIE

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12 12 Mei 1952.

Doss.7.3.

Onderwerp: Rectificatie.

Datum ontvangst bericht:---

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

ACD/ 46
DAT: 11.7.52
PAR:

3.941.1 / 01.4-6.34

6.34 / 01.14-3.941.1

14 MEI 1952

ACD/ 130953

136543

Onder verwijzing naar dezerzijds bericht Doss.7.3 d.d. 11 April 1952, wordt medegedeeld, dat het daarin genoemde N.V.V.-lid niet genaamd blijkt te zijn:

Hermanus Adrianus Antonie METMAN, geboren te 's-Gravenhage 11 Juni 1890, wonende Hoefkade 1208 te 's-Gravenhage, doch

Pieter Johannes Cornelis LAMET, geboren te 's-Gravenhage 18 Maart 1907, van beroep werkman bij Vredestein's Rubberfabrieken aan de Afd. "Contrôle riemen" en wonende Dautzenbergstraat 69 te 's-Gravenhage.

De naam van eerstgenoemde is uit het kaartsysteem van de I.D. verwijderd. (einde)

Den Haag

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12 11 April 1952.
Doss.7.3
Onderwerp: E.V.C.-congres.
Datum ontvangst bericht:---
Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar
Waardering bericht: betrouwbaar
Tevens bericht gezonden aan: I.D. Amsterdam.
Medewerkende instanties:---
Ondernomen actie:---

NIET O.K.
ACDI/4 b
DAT: 11-7-52
PAR: J.

6.35
05.15
17 APR. 1952
ACDI/3654/3

Een informant, die Zondag 6 April 1952 in Krasnapolsky te Amsterdam een landelijk congres van de E.V.C. heeft bijgewoond, deelde het navolgende mede.

(Opgemerkt wordt, dat informant niet aanwezig kon zijn op de feestavond hieraan voorafgaande, alwaar, zoals hem bleek, de landelijk voorzitter van de E.V.C., Berend BLOKZIJL, een rede heeft gehouden. Derhalve is dit verslag zeer onvolledig, te meer daar het grootste gedeelte van de congresdag werd besteed aan de discussie over deze rede).

Zaalcapaciteit plm. 300 personen; de zaal was geheel bezet.

Versiering: Boven het toneel was in grote letters aangebracht: "Werk Woningen Welvaart", geflankeerd met de Nederlandse vlag en een rode vlag, met de letters E.V.C. Langs de linkerzijde van de zaal was een rij E.V.C.-vlaggen (rode vlag met zwarte baan langs de stok, waarin de letters E.V.C.) aangebracht en aan de rechterzijde een rij Nederlandse vlaggen.

Leuzen van de volgende inhoud waren aangebracht: "Verdeeld zijn we zwak, maar tezamen zijn we onoverwinnelijk", "Niet schieten, maar praten en zaken doen", "Elk gezin een woning", "Welvaart voor allen".

Achter de bestuurstafel hadden 12 personen plaatsgenomen.

Te 10.00 uur werd begonnen met de discussie over de aan de vooravond gehouden rede van B.BLOKZIJL, die tot 15.00 uur voortduurde. Hieraan werd door plm. 25 personen deelgenomen. Hierbij bleek, dat niet alleen bij het N.V.V. georganiseerde personen aan het congres deelnamen, maar dat ook enige lieden, aangesloten bij de K.A.B. en bij het C.N.V. aanwezig waren.

Eén bij de K.A.B. georganiseerde sprak zich uit voor eenheid van actie, maar kwam op voor de geestelijke vrijheid, die naar zijn mening wordt aangetast.

Een afgevaardigde van Jubbega (Fr.) gaf uitvoerig verslag van hetgeen in zijn gemeente was bereikt voor de werklozen. Er was werk te over; objecten waar 30 jaar lang niets was onderhouden, omdat het geld ontbrak. Een actie om de werklozen aan het werk te krijgen leverde f.200,-- op, waarvoor de dokter de eerste f.25,-- schonk, terwijl het restant werd ontvangen van winkeliers en andere middenstanders, die door de toenemende werkloosheid hun bestaansmogelijkheid zien verdwijnen. Het was nu moge-

-lijk-

lijk een delegatie naar Den Haag te zenden. Ook werd aan de Burgemeester een plan voorgelegd. De gemeenteraad besloot daarna een groot bedrag (spreker noemde een bedrag, doch dit werd door informant niet verstaan) beschikbaar te stellen voor allerlei werkzaamheden. Hier een bewijs van eenheid van actie vermag, aldus deze afgevaardigde.

Al de overige discussianten deelden iets mede over hun ervaringen, opgedaan in eigen werkkring. Eén hunner verklaarde, dat de N.V.V.-bestuurders ophitsen tegen Rusland.

Van 15.00 tot 16.30 uur gaf B.BLOKZIJL de discussianten een algemeen wederwoord. Hij begon met op te merken, dat de E.V.C. de geestelijken volkomen vrij wil laten op hun terrein. "De geestelijkheid heeft zich echter te beperken tot haar terrein en zich buiten de politiek te houden. Kardinaal MINDTZENTY en andere geestelijken bemoeiden zich met de politiek en werden daarom vervolgd.

Spreker heeft geen bezwaar tegen een Nederlands leger, doch dan binnen eigen land en niet in Duitsland onder Nazibevel.

Elke Nederlandse soldaat kost per jaar f.12.000,-- en een huis kost plm. f.15.000,--. Thans zijn bijna 25 straaljagers à f.500.000,-- neergestort, terwijl één uur vliegen van elke straaljager ongeveer f.1000,-- kost. Daarentegen wordt er weinig aan het woningprobleem gedaan".

Hij noemde hen "dwaze mensen", die zeggen, dat Rusland agressie voert. "In 1948 was Rusland al zogenaamd klaar voor een oorlog. Het zou dom zijn, dat Rusland dan wacht tot het Westen ook klaar is. Vandaag wordt in Moskou een zakenconferentie gehouden. De bestuurders van de Uniebonden zijn uitgenodigd zich op de hoogte te stellen van dit gebeuren, maar niemand heeft iets van zich laten horen".

Ten slotte zeide spreker bij zijn bezoek aan de slikwerkers in Groningen iets te hebben gezien, dat bij het werklozenvraagstuk in toepassing moest worden gebracht. Deze slikwerkers lopen op plankjes in het slijk, daar ze anders wegzinken. Blijft men even stilstaan, dan zakken de arbeiders desondanks toch weg. Wanneer dit echter gebeurt, dan komen de mede-arbeiders deze man helpen. Er wordt niet gezegd dit is een E.V.C.-er of iemand van de Uniebonden. Die helpen we niet! Zonder onderscheid wordt hulp geboden. Zo moeten de arbeiders in de organisaties ook elkaar helpen en één zijn, wanneer hun kameraden in het moeras dreigen te verzinken door werkloosheid of andere omstandigheden (groot en lang applaus).

De bekende Arie VINK ('s-Gravenhage 28 Januari 1907) uit 's-Gravenhage, was op dit congres aanwezig. Hij was in gezelschap van:

Hermanus Adrianus Antonie METMAN, geboren te 's-Gravenhage 11 Juni 1890, wonende te 's-Gravenhage, Hoefkade 1208.

Metman is lid van het N.V.V. en 28 jaar in dienst van Vredestein's Rubberfabrieken. Hij heeft de functie van voorman-tech.handwerkman.

Opgemerkt wordt, dat informant voor deelname aan vorengenoemd congres werd aangewezen. (einde)

6.35 / 05.14 6.35 / 05.5-08.

NIET O.K.
ACD/
DAT:
PAR:

6.35 / 05.25

17 APR. 1952
ACD/ 136627.

RAPPORT VAN KB

AAN HB BV

No.: 4807

Betr.: EVC-CONFERENTIE OP 5-4-1952.

Typ.D.

Schuttblad is vermeld

Uit goede bron werd onderstaand rapport ontvangen, betreffende het in margine vermelde onderwerp.

Zaterdag, 5 April 1952.
Diamant-beurs 's avonds 8 uur.

Er waren ± 400 zitplaatsen, waarvan er ± 300 bezet waren door het Zangkoor, muziekkorps en gedelegeerden en toeschouwers. Vooral het aantal toeschouwers was slecht, terwijl de gedelegeerden hoofdzakelijk uit EVC-ers bestonden, waarvan de meesten functionarissen waren.
Naar schatting waren er 50 à 60 anders- of ongeorganiseerden in de zaal.
Gerrit BLOM opende de conferentie met het bekend maken van het doel dezer bijeenkomst en de orde van deze vergadering.
Berend BLOKZIJL hield een inleiding over de vraagstukken: Werk, Woningen en Welvaart.
Hoofdzakelijk werd de werkloosheid behandeld en de mogelijkheid deze te bestrijden.
De brochure, welke thans zal verschijnen, zal de richtlijnen aangeven, welke nodig zijn, om bovenstaande eisen tot werkelijkheid te maken.
Hij deed een beroep op de gedelegeerden uit het NVV, om mede te helpen de onrust in de organisatie te benutten en de Democratie te garanderen, waardoor de EVC met het NVV samen kan gaan.
Tevens maakte BLOKZIJL gebruik er van, reclame te maken voor de CPN in verband met de a.s. verkiezingen, door het volgende te memoreren:
Het is de taak van alle arbeiders, die Politieke partij te steunen, welke bereid is voor hun belangen op te komen en deze in het Parlement te verdedigen.
Zijn rede duurde ruim een uur, waarop het verdere deel van de avond besteed werd aan het culturele programma.
Achter de tafel zaten B.BLOKZIJL, BLOM, Rie GROEN, KLEINSMA, v.'t SCHIP, BUSSING, HOYTING, GEUGJES.
v.WIJNGAARDEN zat in de zaal.

Gerrit Blom
Ard. 17-4-09.

KB, 17 April 1952.

VRIJ VOOR ACTIE

Bijlage: 1 brochure Werk-Woningen-Welvaart en 1 toegangsbewijs bij origineel.

Pe B.

VERBONDSBESTUUR DER E.V.C.
Vondelstraat 54 - Amsterdam-W.

136627.

Toegangsbewijs

tot de openingsavond voor de

Landelijke Conferentie

voor **WERK-WONINGEN-WELVAART**, op Zaterdag, 5 April a.s. in de „Diamantbeurs", Weesperplein.

Spreker **BEREND BLOKZIJL,** voorz. der E.V.C.

Toegangsprijs f 0.25
Zaal open 7.30 uur
Aanvang 8 uur

Medewerking verlenen: ***SIJMEN*** *met z'n kreupele rijmen. Harmonie-orkest en Zangkoor.*

6.352.2
25 JUNI 1952
ACD/142815

UITTREKSEL
Uit: OD 1314
Voor: OD 1286
a.v.: BZ
Dat.: 15-8-52
Par.: 392

RAPPORT VAN KB

AAN HB

No.: 3449

Betr.: A.B.H.M.

Typ.D.

Uit betrouwbare bron werd het volgende rapport ontvangen, omtrent een op 7 Juni 1952 gehouden Hoofdbestuursvergadering der A.B.H.M.

Het ging om de verkoop van de plan-brochure.
HELMERS deelde mede dat, behalve Rotterdam, alle afdelingen in het landver zijn achtergebleven.
Alleen Rotterdam en Gouda werkten goed.
In Gouda is het de echtgenote van Kam. BOOM, die alleen 50 brochures heeft verkocht, hoofdzakelijk aan de vrouwen.
BOOM zelf werkt bij Mutters in Den Haag en heeft in het bedrijf 7 brochures verkocht.
Op de vraag van SCHOEN, of de namen en adressen genoteerd waren van hen, die een brochure hadden gekocht, moest HELMERS toegeven dat dit niet gebeurd was.
SCHOEN maakte HELMERS er op attent, dat dit een grove fout was, het is niet goed, om een brochure als een weekblaadje te verkopen, maar deze moet dienen, om het contact met anders- en ongeorganiseerden te leggen. Als wij de namen en adressen hebben, dan kunnen wij deze mensen een uitnodiging sturen voor een bespreking. Wat betreft de andere afdelingen. Hierop was ernstige critiek, b.v. Amsterdam heeft nog geen 100 brochures verkocht, Den Haag nog geen 30, in Zaandam werd helemaal niets gedaan.
Bij Bruynzeel is getracht een aantal brochures te verkopen en dat gebeurde als volgt:
Er is een manifest onder de arbeiders verspreid, wat volgens HELMERS goed is ontvangen; toen zijn er enige Zaanse vrouwen opgezocht, om aan het bedrijf te gaan staan met de brochure.
Het resultaat was dat er aan 800 arbeiders 4 exemplaren zijn verkocht.
Rotterdam heeft haar taak voor ruim 100 % vervuld en 160 brochures verkocht.
Volgens SLECHTENHORST was de afdeling Rotterdam van de A.B.H.M. de enige, die dit resultaat had bereikt.
Hij deelde mede, dat op de Centrale Rotterdam ernstige critiek is gebracht en een schrijven hierover naar het Verbondsbestuur is gegaan.
De grote bonden, zoals Metaal, Bouwvak en Transport hebben tot nu toe nog geen 25 % van hun taak gehaald.
Hij deed een suggestie, hoe er gewerkt moest worden.
Zij gaan een paar avonden in de week met 4 man bepaalde buurten in en bezoeken daar hoofdzakelijk oud leden der EVC.
Komen zij in gesprek, dan vragen zij of er nog anders- of ongeorganiseerden uit hun bedrijf in deze buurt wonen, welke dan worden bezocht.
Dit moet ook in Amsterdam gebeuren, volgens hem.
HELMERS deelde mede dat er een andere methode gevolgd wordt.
Er zullen film-avonden georganiseerd worden, welke gratis bijgewoond worden door leden en anders- of ongeorganiseerden.
Op deze avonden zal de plan-brochure besproken worden.
Hij deelde mede, dat het Nova theater op de Prinsengracht, hoek Leliegracht, hiervoor beschikbaar is.
SCHOEN was het hiermede volkomen eens, "Want", zo zeide hij, "wij zijn hier bij elkaar als Partij-genoten en weten dat de Plan-brochure belangrijk is, met het oog op de a.s. verkiezingen."
De verkiezings-campagne sluit volkomen aan op de Plan-brochure.
a.s. Dinsdag zal besloten worden met het afd. bestuur, wanneer de eerste avond wordt gehouden en welke taken het Afd. bestuur moet vervullen,

om de zaal vol te krijgen.
Na dit agenda-punt kwam de kwestie over de C.A.O. voor de Houtbedrijven en Meubelmakers aan de orde.
Er is een ontwerp C.A.O. voor de Meubelmakers aan het college gezonden ter goedkeuring.
Nu blijkt dat dit ontwerp verschillende verslechteringen inhoudt, o.a. classificoering. Gem. Klasse indeling en inplaats van 10 % toeslag 6 %.
Hiermede kan beweging worden gemaakt onder de meubelmakers.
Maar het initiatief moet niet van ons uitgaan, maar door de arbeiders uit een bepaald bedrijf naar voren komen.
Wij moeten zien in zo'n bepaald bedrijf stemming over de C.A.O. onder de arbeiders te veroorzaken.
Daarna moeten wij deze arbeiders instrueren een oproep aan andere meubelbedrijven te richten, met het verzoek zich tegen deze C.A.O. te verzetten.
Op deze wijze is er een kans beweging onder de meubelmakers te krijgen, evenals onder de Hout-werkers.
Het is dus zaak te onderzoeken, welk bedrijf het best hiervoor genomen kan worden, dit moet het dagelijks bestuur onderzoeken.
Hierna kwam aan de orde het Kader in de Bond, te beginnen met het Hoofd-bestuur.
Het feit, dat vele Hoofdbestuurders niet op besprekingen aanwezig zijn, noopt maatregelen te nemen, dat deze hoofdbestuurders vervangen worden door anderen.
Er moet zo spoedig mogelijk een Bondsraad-vergadering belegd worden, om hiertoe over te gaan.
Vooral nu is het nodig, dat er in het Kader mensen zitten, die bereid zijn voor de organisatie te werken.
Taak is, te helpen bij iedere mogelijkheid, om mensen bijeen te krijgen, ook om de parolen van verschillende commissie's welke voor de Arbeiders-klasse werken, steun te verlenen.
Ondanks de veelvuldigheid van opgaven, zoals steunlijsten voor stakers, adhaesie voor het bijzetten van de urn uit Auschwitz, Vredesmeetings, etc., moet men vóór alles zorgdragen, dat nog vóór de verkiezingen met de Plan-brochure wordt gewerkt.
Het Hoofd-bestuur heeft de dagelijkse leiding opdracht gegeven, de datum vast te stellen, waarop de Bondsraad bijeenkomt.

KB, 24 Juni 1952.

VRIJ VOOR ACTIE